

DIMITROV

**TYÖVÄENLUOKAN
YHTENÄISYYS --
RINTAVARUSTUS
FASISMIA
VASTAAN**

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN
SEITSEMÄS MAAILMANKONGRESSI

Moskovassa heinäkuun 25 päivästä elokuun 21 päivään, 1935

***Työväenluokan yhtenäisyys —
rintavarustus fasismia vastaan***

*Fasistinen hyökkäys ja Kommunistisen Internationalen
tehtävät taistelussa työväenluokan yhdistämiseksi
fasismia vastaan.*

GEORG DIMITROV

Kustantaja
FINNISH FEDERATION, INC.
New York City

Printed in U. S. A.

SISÄLTÖLUETTELO

	Siv.
I. FASISMI JA TYÖVÄENLUOKKA	3
Fasismien luokkaluonne	4
Mitä voittanut fasismi tarjoaa joukoille	8
Onko fasismien voitto kiertämätön	11
Fasismi on raivokasta valtaa, mutta ei lujaa	16
II. TYÖVÄENLUOKAN YHTEISRINTAMA FASISMIA VASTAAN	20
Yhteisrintaman merkitys	20
Yhteisrintaman vastustajien pääargumenteista	21
Yhteisrintaman sisältö ja muodot	24
Fasismivastaisesta kansanrintamasta	27
Yhteisrintaman solmukysymykset eri maissa	28
Amerikan Yhdysvallat	28
Englanti	30
Ranska	31
Yhteisrintama ja fasisitiset joukkojärjestöt	33
Yhteisrintama niissä maissa, missä sosialidemokraatit ovat hallituksessa	38
Taistelu ammattiliittoyhtenäisyyden puolesta	42
Yhteisrintama ja nuorisot	47
Yhteisrintama ja naiset	48
Imperialismivastainen yhteisrintama	49
Yhteisrintaman hallituksesta	51
Ideologisesta taistelusta fasismia vastaan	57
III. KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN LUJITTAMINEN JA TAISTELU PROLETARIAATIN POLIITTISEN YHTENÄISYYDEN PUOLESTA	61
Kommunististen puolueiden lujittaminen	61
Työväenluokan poliittinen yhtenäisyys	65
Johtopäätös	68
STALININ JOHDOLLA SAAVUTAMME SOSIALISMIN VOITON KOKO MAAILMASSA	71
Toveri Georg Dimitrovin päättäjäispuhe	71
TEHTÄVÄT TAISTELUSSA TYÖVÄENLUOKAN YHTENÄISYY- DEN PUOLESTA FASISMIA VASTAAN	88
Kommunistisen, Internationalen VII kongressin päätöslauselma tov. Dimitrovin selostuksen johdosta	88

I. Fasismi ja työväenluokka

Toverit! Jo Kommunistisen Internationalen VI kongressi varoitti kansainvälistä proletariaattia uuden fasistisen hyökkäyksen kypsymisestä ja kutsui taisteluun sitä vastaan. Kongressi osoitti, että "enemmän taikka vähemmän kehittyneessä muodossa fasistiset pyrkimykset ja fasistisen liikkeen idut näkyvät jo melkein kaikkialla".

Mitä syvimmän taloudellisen kriisin oloissa, kapitalismin yleisen kriisin suuresti kärjistyessä, työtätekevien joukkojen vallankumouksellisuudessa, fasismi siirtyy laajaan hyökkäykseen. Vallassa oleva porvaristo yhä enemmän etsii pelastusta fasismista erikoisten rosvoitimenpiteiden toteuttamisen tarkoituksissa työtätekeviä vastaan, valmistukseen imperialistista rosvosotaa, hyökkäystä Neuvostoliittoon, Kiinan orjuuttamiseksi ja jakamiseksi ja kaiken tämän perusteella — vallankumouksen välttämiseksi.

Imperialistiset piirit pyrkivät sälyttämään koko kriisin painon työtätekevien hartioille. *Tätä varten he tarvitsevat fasismia.*

He pyrkivät ratkaisemaan markkinaprobleemin, heikkojen kansojen orjuutuksen, siirtomaaorjuuden tehostamisen ja sodan kautta suoritettavan uuden maailmanjaon laskuun. *Tässä he tarvitsevat fasismia.*

He pyrkivät *menemään edelle* vallankumouksellisten voimien kasvusta työläisten ja talonpoikien vallankumouksellisen liikkeen murskaamisen tietä ja sotahyökkäyksellä Neuvostoliittoa — maailman proletariaatin tukea vastaan. *Tässä on heille fasismi tarpeen.* Useissa maissa, m.m. Saksassa, nämä imperialistiset piirit onnistuivat, ennen joukkojen ratkaisevaa käännettä vallankumoukseen, aiheuttamaan proletariaatille tappion ja pystyttämään fasistisen diktatuurin.

Mutta fasismin voitolle on luonteenomaista juuri se seikka, että tämä voitto yhdeltä puolen on todisteena proletariaatin heikkoudesta, joka heikkous johtui sosialidemokratian hajoittavasta ja halvauspolitiikasta, yhteistoiminnan politiikasta porvariston kanssa ja toiselta puolen on se osoituksena itsensä porvariston heikkoudesta, joka on peloissaan työväenluokan taisteluyhtenäisyyden toteutumisen edessä, peloissaan vallankumouksen edessä ja ollen voima-

ton toteuttamaan diktatuuriaan joukkojen yli entisillä porvarillisen demokratian ja parlamentarismin metodeilla.

Fasismien voittoa Saksassa, — puhui тов. Stalin Neuvostoliiton kommunistisen puolueen (bolshevikkien) XVII edustajakokouksessa

“on katsottava ei ainoastaan työväenluokan heikkouden tunnusmerkiksi ja sosialidemokratian petturuuden tulokseksi työväenluokkaa kohtaan, joka petturuus aukaisi tien fasisille. Sitä on katsottava myöskin porvariston heikkouden tunnusmerkiksi, merkiksi siitä, että porvaristo ei enää kykene hallitsemaan parlamentarismin ja porvarillisen demokratian vanhoilla metodeilla, jonka johdosta se on pakotettu sisäisessä politiikassa turvautumaan terroristisiin hallintamethodeihin, — tunnusmerkkinä siitä, ettei se enää kykene nykyisestä tilanteestaan löytämään ulospääsyä rauhallisen ulkopolitiikan tietä, vaan on pakotettu turvautumaan sotapolitiikkaan.”

FASISMIN LUOKKALUONNE

Fasismi ollessaan vallassa, toverit, on Kommunistisen Internationalen XIII täysistunnon antaman oikean arvioinnin mukaan, *finanssipääoman kaikkein imperialistisimpien ja shovinistisimpien, kaikkein taantumuksellisimpien ainesten avointa terroristista diktatuuria.*

Fasismien kaikkein taantumuksellisin muoto on *saksalaistyyppistä fasismia.* Se julkeasti nimittää itseään kansallissosialismiksi, vaikka sillä ei ole mitään yhteistä sosialismin kanssa. Hitleriläinen fasismi — se ei ole ainoastaan porvarillista natsionalismia, vaan petomaista shovinismia. Se on poliittisen banditismien hallitusysteemi, provokatioitten ja kidutusten systeemi työväenluokkaa kohtaan, talonpoikaiston, pikkuporvariston ja intelligensin vallankumouksellisia aineksia kohtaan. Se on keskiaikaista barbaarisuutta ja petomaisuutta, se on hillitöntä aggressiivisuutta muita kansoja ja maita kohtaan.

Saksan fasismi esiintyy *kansainvälisen vastavallankumouksen iskuunryhkinä, imperialistisen sodan päälietojana, ristiretken alkuunpanijana Neuvostoliittoa, koko maailman työväestöjen suurta isänmaata vastaan.*

Fasismi — se ei ole valtiovallan muoto, joka tavallaan “seisoi molempien luokkien — proletariaatin ja porvariston yläpuolella”, kuten esim. Otto Bauer vakuutti. Se ei ole “kapinallista pikkuporvaristoa, joka olisi vallannut valtiokoneiston”, — kuten ilmoitti

englantilainen sosialisti Brailsford. Ei. Fasismi — se ei ole luokkien yllä olevaa valtaa, eikä pikkuporvariston taikka lumpenproletariaatin valtaa finanssipääoman yli. *Fasismi on itsensä finanssipääoman valtaa.* Se on terroristisen mielivallan järjestämistä työväenluokkaa ja talonpoikaiston sekä intelligenssin vallankumouksellista osaa kohtaan. Fasismi ulkopoliitikassa — on kaikkein räikeintä shovinismia, jolla on petomaisin viha muita kansoja kohtaan.

On erittäin voimakkaasti korostettava tätä fasismiin todellista luonnetta, koska piilottautuminen yhteiskunnallisen demagogian taakse antoi fasismille mahdollisuuden saada mukaansa monissa maissa kriisin säikäyttämisiä pikkuporvarillisia joukkoja ja vieläpä eräitä takapajuisia kerroksia proletariaatinkin keskuudessa, jotka eivät milloinkaan olisi lähteneet fasismiin mukaan, jos olisivat ymmärtäneet sen todellisen luokkaluonteen, sen tosiolemuksen.

Fasismiin kehitys ja itse fasistinen diktatuuri saa eri maissa *erilaisia muotoja*, riippuen kyseessäolevan maan historiallisista, yhteiskunnallisista ja taloudellisista oloista, tämän maan kansallisista erikoisuuksista ja kansainvälisestä tilanteesta. Toisissa maissa, pääasiallisesti siellä, missä fasismilla ei ole laajaa joukkopohjaa ja missä itsensä fasistisen porvariston leirissä on käymässä riittävän voimakas eri ryhmien välinen taistelu, ei fasismi yhtäkkiä rohkene likvidoimaan parlamenttia ja säilyttää muilla porvarillisilla puolucilla, myöskin sosialidemokratialla, määrätyn legaalisuuden. Toisissa maissa, joissa vallassaoleva porvaristo pelkää vallankumouksen *pikaista* räjähtämistä, fasismi pystyttää rajattoman poliittisen yksinoikeutensa joko äkkiä, taikka yhä voimakkaammin tehostaen terroria ja väkivaltaa kaikkia sen kanssa kilpailevia puolucita ja ryhmittymiä vastaan. Tämä ei poista mahdollisuutta, että fasismi tilansa erittäin kärkevänä hetkenä ei yrittäisi laajentaa perustaansa ja muuttamaan luokkaolemustaan, *sovelluttaa* avoimeen terroristiseen diktatuuriin räikeätä valeparlamentarismia.

Fasismiin tulo valtaan — se ei ole toisen porvarillisen hallituksen *tavallista muuttamista* toiseksi, vaan porvariston luokkaherruuden toisen valtiomuodon — porvarillisen demokratian — muuttamista sen toiseen muotoon — avoimeen terroristiseen diktatuuriin. Tämän eroavaisuuden ylenkatsominen olisi mitä vakavin virhe. Mutta yhtä vakavana ja vaarallisena virheenä on sen merkityksen *aliarvioiminen*, mikä on fasistisen diktatuurin lujittamiselle ja pystyttämislle niillä porvariston *taantumuksellisilla toimenpiteillä, jotka voimistuvat nykyään porvarillisen demokratian maissa* ja jotka toimenpiteet murskaavat työtätekevien demokraattiset vapau-

det, supistavat ja väärentävät parlamentin oikeuksia, voimistavat puristusta vallankumouksellista liikettä vastaan.

Ei voida, toverit, kuvitella fasismin valtaantuloa niin yksinkertaiseksi ja sileäksi, että finanssipääoman joku komitea päättää sinä ja sinäkin päivänä pystyttää fasistisen diktatuurin. Todellisuudessa tulee fasismi tavallisesti valtaan keskinäisessä, useasti ankarassa taistelussa vanhoja porvarillisia puolueita taikka niiden määrättyä osaa vastaan, taistelun tietä itsessään fasistisessa leirisäkin, joka taistelu joskus kehittyy aseelliseksi yhteentörmäyksiksi, kuten näimme Saksassa, Itävallassa ja muissa maissa. Kaikki tämä ei tietenkään heikennä sen tosiasian merkitystä, että ennen fasistista diktatuuria porvarilliset hallitukset tavallisesti kulkevat useiden valmistusvaiheiden läpi ja toteuttavat monia taantumuksellisia toimenpiteitä, jotka välittömästi avustavat fasismin valtaantuloa. Joka ei taistele näissä valmisteluvaiheissa porvariston taantumuksellisia toimenpiteitä ja kasvavaa fasismia vastaan, *se ei kykene estämään, vaan päinvastoin se helpottaa fasismin voittoa.*

Sosialidemokratian johtajat hämäsivät ja salasivat joukoilta fasismin todellisen luokkaluonteen, eivätkä kutsuneet taisteluun porvariston yhä voimistuvia taantumuksellisia toimenpiteitä vastaan. He kantavat suuren *historiallisen vastuun* siitä, että fasistisen hyökkäyksen ratkaisevalla hetkellä työtätekevien joukkojen huomattava osa Saksassa ja monissa muissa fasistisissa maissa ei nähnyt fasismissa verenhimoista finanssipettoa, pahinta vihollistaan ja että nämä joukot eivät olleet valmiina vastarintaan.

Missä sitten on joukkoihin kohdistuvan fasismin vaikutuksen lähde? Fasismin onnistuu saada joukkoja mukaan siksi, että se demagogisesti vetoaa *erittäin kipeisiin joukkojen tarpeisiin ja asioihin*. Fasismi ei ainoastaan kiihdytä joukoissa syvällä piileviä enakkoluuloja, vaan se leikkii myöskin joukkojen parhailla tunteilla, oikeudentunnolla ja vieläpä joskus joukkojen vallankumouksellisilla traditioillakin. Minkä takia saksalaiset fasistit, nämä suurporvariston lakeijat ja sosialismin veriviholliset, nimittävät itseään joukkojen edessä "sosialisteiksi" ja valtaantuloansa kuvaavat "vallankumoukseksi"? Sen takia, että ne pyrkivät *eksploteeraamaan* uskoa vallankumoukseen, pyrkimystä sosialismiin, jotka ominaisuudet elävät syvällä Saksan laajojen työtätekevien joukkojen sydämissä.

Fasismi toimii äärimmäisten imperialistien etujen mukaisesti, mutta joukkojen edessä se esiintyy sorretun *nation* puolustajan naamarilla ja vetoaa loukattuun kansallistuntoon, kuten esim.

Saksan fasismi sai joukkoja mukaansa tunnuksella "Versaillesia vastaan".

Fasismi pyrkii joukkojen kaikkein hillittömimpään riistämiseen, mutta lähenee niitä ovelalla kapitalisminvastaisella demagogialla, *eksploateevaten* työtätekevien syvällistä vihantuntoa riistäjäporvaristoa kohtaan, pankkeja, trusteja ja finanssimagnaatteja kohtaan, heittäen kaikkein viekottelevimpia nykyhetken tunnuksia poliittisesti epäkypsille joukoille: Saksassa "yleishyvä yksityishyvän yläpuolelle"; Italiassa — "valtiomme ei ole kapitalistinen, vaan korporatiivinen"; Japanissa — "Japanin puolesta, jossa ei olisi riistoa"; Yhdysvalloissa — "rikkauksien jakamisen puolesta", y.m.s.

Fasismi heittää kansan kaikkein julkeimpien palkattujen huijareitten raadeltavaksi, mutta esiintyy kansan edessä "rehellisen ja lahjomattoman vallan" vaatimuksella. Keinotellen joukkojen syvällisellä pettymyksellä porvarillis-demokraattisten hallitusten suhteen, fasismi ulkokultaisesti esiintyy suurhuijauksia vastaan (esim. Barmatin ja Sklarekin juttu Saksassa, Staviskyn juttu Ranskassa ja monia muita).

Fasismi kaappaa puolelleen, porvariston kaikkien taantumuksellisimpien piirien etujen mukaisesti, epätoivoon joutuneita, vanhoista porvarillisista puolueista eroavia joukkoja. Mutta se vaikuttaa näihin joukkoihin *räikeillä esiintymisillään* porvarillisia hallituksia vastaan, ankaralla suhtautumisellaan porvariston vanhoja puolueita kohtaan.

Voittaan kyynillisyydessä ja valheellisuudessa porvarillisen taantumuksen kaikki muut muodot, *fasismi sovelluttaa* demagogiansa jokaisen maan kansallisiin erikoisuuksiin ja vieläpä eri yhteiskunnallisten kerrosten *erikoisuuksiin* samassa maassa. Ja pikkuporvariston joukot, vieläpä osa työläisistäkin, jotka ovat joutuneet hätään työttömyyden ja kurjan olemassaolonsa takia, joutuvat fasismin yhteiskunnallisen ja shovinistisen demagogian uhreiksi.

Fasismi tulee valtaan *iskupuolueena* proletariaatin vallankumouksellista liikettä vastaan, käymistilassa olevia kansanjoukkoja vastaan, mutta se pyrkii kuvaamaan valtaantulonsa "vallankumoukselliseksi" liikkeeksi porvaristoa vastaan koko "kansan" nimessä ja "nation" pelastamisen puolesta. Muistakaamme Mussolinin "retki" Roomaan, Pilsudskin "rynnäkkö" Warsovaan, Hitlerin kansallissosialistinen "vallankumous" Saksassa, j.n.e.

Mutta minkälaisia naamareita fasismi käyttäisikään, minkälaisissa muodoissa se esiintyisikään, ja mitä teitä se tulisikaan valtaan

Fasismi — on pääoman raivokasta hyökkäystä työtätekeviä joukkoja kohtaan;

Fasismi — on hillitöntä shovinismia ja valtaussotaa;

Fasismi — on raivokasta taantumusta ja vastavallankumousta;

Fasismi — on työväenluokan ja kaikkien työtätekevien pahin, vihollinen!

MITÄ VOITTANUT FASISMI TARJOOA JOUKOILLE

Fasismi lupasi työläisille "oikeudenmukaisen työpalkan", mutta itseasiassa tarjosi vielä alhaisemmat, kurjemmat elinolot. Se lupasi työttömille työtä, mutta tosiasiassa tarjosi entisestään raskaamman nälänhädän, orjuuttavan pakkotyön. Itseasiassa se muuttaa työläiset ja työttömät kapitalistisen järjestelmän oikeudettomiksi orjiksi, hajoittaa heidän ammattiliittonsa, riistää heiltä lakkoiluoikeuden ja työväenlehdistön, pakolla ajaa heidät fasistisiin järjestöihin, ryöstää heiltä yhteiskunnallisen vakuutuksen sekä tehtaat muutetaan kasarmeiksi, joissa vallitsee millään rajoittamaton kapitalistien mielivalta.

Fasistit lupasivat työtätekeväille nuorisolle avaavansa laavan tien ihanaan tulevaisuuteen. Mutta tosiasiassa se häätää nuorison pois tuotantolaitoksista pakkotyölaitoksiin ja keskeyttymättömään sotilasharjoitukseen valtaussodan varalta.

Fasismi lupasi toimitsijoille, pikkuvirkailijoille ja intelligenteille turvaavansa heidän olemassaolonsa, tuhoavansa trustien rajattoman vallan ja pankkipääoman spekulatsion. Mutta tosiasiassa se teki heidän elämänsä entisestään toivottomammaksi ja turvattommaksi tulevaisuuteen nähden, alistaen heidät uuden byrokratian fasismille kuuliaisten häntyreiden alaiseksi, muodostaen sietämättömän trustien diktatuurin, kylväen ennenkuulumatomassa mitassa luhistumista ja kurjistuneelle talonpoikaistolle

likvidoivansa velkaorjuuden, poistavansa maan vuokran ja vieläpä lupasi antaa tilanomistajien maat maksuttomasti maattomille ja köyhtyneille talonpojille. Tosiasiassa se lujittaa trustien ja fascistisen valtiokoneiston ennenkuulumatonta työtätekevän talonpoikaiston orjuuttamista ja johtaa äärimmäisyyksiin talonpoikaiston perusjoukkojen riiston suurmaanviljelijäin, pankkien ja konrunkiskureiden taholta.

"Saksa muuttuu talonpoikaismaaksi, tai muuten se lakkaa lainkaan olemasta", — julisti juhlallisesti Hitler. Mitä ovat saaneet Saksan talonpojat Hitlerin vallassaolon aikana? Moratorionko, jo-

ka on jo poistettu? Tai lakiko talonpoikaistalojen perintöoikeudesta, joka johtaa miljoonien talonpoikaispoikien ja -tyttöjen poistamiseen maataloudesta ja heidän muuttamiseen mierolaisiksi? Maatyöläiset on muutettu puolittain maaorjiksi, joilta on riistetty alkeellisimmatkin siirtymisoikeudet. Työätekeviltä talonpojilta on riistetty oikeus myydä markkinoilla omia tuotteitaan.

Entäs Puolassa?

”Puolan talonpojat, — kirjoittaa sanomalehti ”Tshas”, — käyttävät työvälineitä ja keinoja, jotka olivat ominaisia pääasiassa keskiajalla: he säilyttävät uunissa tulta ja lainaavat sitä naapureilleen, tulitikun he jakavat useampaan osaan. Toinen toiseltaan he lainaavat saippuapalasia, he huuhtelevat silitynnöreitä, saadakseen suolavettä. Tämä ei ole satua, vaan totuutta maaseudulta, josta jokainen voi tulla vakuutetuksi”.

Tätä eivät ole kirjoittaneet kommunistit, vaan Puolan taantumuksellisin lehti.

Tässä ei ole läheskään kaikki.

Joka päivä Saksan fasismien keskitysleireillä, salaisen poliisin, ohranan kellarikerroksissa, Puolan vankiloissa, Bulgarian ja Suomen ohranoissa, Belgradin ”Glavinjatshissa”, Rumanian ”sigurantsessa”, Italian saaristoissa työväenluokan parhaat pojat, vallankumoukselliset talonpojat, taistelijat ihmiskunnan valoisan tulevaisuuden puolesta alistetaan niin häikäilemättömälle väkivallalle ja piinaukselle, jonka rinnalla jäävät varjoon tsaarin ohranan ilkeimmätkin teot. Saksan fasistiset julmurit muuttavat verisiksi lihamöhkäleiksi aviomiehiä, heidän vaimojensa läsnäollessa, lähettävät äideille postipaketeissa murhattujen poikiensa tuhkan. Strelisoiminen (hedelmättömäksi tekeminen) on muutettu poliittisen taistelun keinoksi. Kiinnisaaduille fasismien vastustajille räökkäyskomeroissa väkivallalla ruiskutetaan myrkyttäviä aineita, katkotaan käsiä, puhkaistaan silmät, hirtetään, pumpataan vettä täyteen, kaiverretaan elävään ruumiiseen fasistimerkki.

Edessäni on Moprin — Kansainvälisen vallankumoustaistelijain avustusjärjestön — luettelo Saksassa, Puolassa, Italiassa, Itävallassa, Bulgariassa, Jugoslaviassa murhatuista, haavoitetuista vangituista, raajarikoiksi tehdyistä ja kidutetuista. Yksistään Saksassa kansallissosialistien vallassaoloaikana on murhattu yli 4,200, vangittu — 318,800, haavoitettu ja kidutettu yli 218,600 antifasistista työläistä, talonpoikaa, palveluskuntalaista, intelligenttiä, — kommunisteja, sosialidemokraatteja, oppositiossissa olevien kristillisten järjestöjen jäseniä. Itävallassa ”kristillinen” fasistihallitus viime vuoden helmikuun taistelujen aikana murhasi 1,900, teki raajarikoksi 10,000

ja vangitsi 40,000 vallankumouksellista työläistä. Nämä luettelot, toverit eivät ole läheskään täydellisiä.

Minun on vaikea löytää sanoja, kuvatakseni sen vihan, joka valtaa meidät ajatellessamme niitä kärsimyksiä, jonka kohteeksi ovat joutuneet useiden fasisistien maiden työtätekevät. Numerot ja tosiseikat, joita esitämme, eivät heijasta sadannetta osaa riistosta ja valkokaartilaiden terrorista aiheutuvaa todellista kärsimystä, jota on täynnä työväenluokan elämä useissa kapitalistisissa maissa. Mitkään teokset eivät anna tarpeeksi selvää kuvaa fasismin ennenkuulumattomasta työtätekeviin kohdistuvasta raivosta.

Syvällä liikutuksella ja suuttumuksella fasisistisia pyöveleitä kohtaan me laskemme Kommunistisen Internationalen lippumme John Scherin, Vide Schultzin, Luttgensin — Saksassa, Koloman Wallichin ja Munichreiterin — Itävallassa, Schallain ja Vurstin — Unkarissa, Kofarashijevin, Lutibrodskin ja Voikovin — Bulgariassa unhoittumattomalle muistolle, tuhansien ja tuhansien kommunistien, sosialidemokraattien ja puolueettomien työläisten, talonpoikain edistysmielisten intelligenssien muistolle, jotka henkilöt antoivat elämänsä taistelussa fasismia vastaan.

Me tältä puhujakorokkeelta tervehdimme Saksan proletariaatin johtajaa ja meidän kongressimme kunniapuheenjohtajaa toveri *Thülmania* — (*Myrskyisiä suosionosoituksia, kaikki nousevat seisolleen*). Me tervehdimme toveri Rakoshia, Gramshia (*myrskyisiä suosionosoituksia kaikki nousevat seisomaan*), Antikaista, Janko Panovia. Me tervehdimme Espanjan sosialistien edustajaa Caballeroa, jonka ovat vastavallankumoukselliset vanginneet, Tom Mooneya, joka jo 18 vuotta on istunut vankilassa ja tuhansia toisia kapitalismin ja fasismin vankeja (*myrskyisiä suosionosoituksia*), me sanomme heille: "Taisteluelvjet, aseveljet, teitä ei ole unhoitettu. Me olemme kansanne. Jokaisen tunnin elämästämme, jokaisen veritippamme annamme teidän vapauttamisen puolesta ja kaikkien työtätekevien häpeällisestä fasisisesta komennosta vapauttamiseksi." (*Myrskyisiä suosionosoituksia, kaikki nousevat seisomaan*).

Toverit, jo Lenin varoitti meitä, että porvaristo voi onnistua verisellä terrorillaan hyökätessään työtätekeviä vastaan ja voi hetkellisesti antaa vastaiskun vallankumouksen kasvaville voimille, mutta siitä huolimatta se ei voi pelastautua tuholtaan.

"Elämä, — kirjoitti Lenin, — vaatii omansa. Riehukoon porvaristo, raivotkoon mielipuolisuuteen saakka, liioitelkoon, tehköön tuhamuuksia, kostakoon ennakolta bolshevikeille ja yrittäköön murhata (Intiassa, Unkarissa, Saksassa, j.n.e.) satoja, tuhansia, satoja

tuhansia huomispäivän tai eilispäivän bolshevikkeja: menettelen näin, porvaristo menettelee samoin kuin menettelevät kaikki historian tuhoon tuomitsemat luokat. Kommunistien on tiedettävä, että tulevaisuus jokatapauksessa kuuluu heille ja siksi me voimme (ja täytyy) yhtyä suurella innostuksella valtavassa vallankumouksellisessa taistelussa mitä kylmäverisimmin ja selväpäisimmin ottaen huomioon porvariston raivokkaat yritykset”*)

Niin, jos me ja koko maailman proletariaatti tulee kulkemaan Leninin ja Stalinin meille osoittamaa tietä, niin porvaristo tuhoutuu, sitä ei pelasta mikään. (*Suosionosoituksia*).

ONKO FASISMIN VOITTO KIERTÄMÄTÖN

Miksi ja miten saattoi fasismi voittaa?

Fasismi on työväenluokan ja työtätekevien pahin vihollinen. Fasismi on Saksan kansan 9/10 vihollinen, Itävallan kansan 9/10 vihollinen, kaikkien toisten fasististen maiden kansojen 9/10 vihollinen. Miten, millä muodoin tämä pahin vihollinen sai voiton?

Fasistit pääsivät valtaan ennenkaikkea siksi, että työväenluokka, sen luokkayhteistyöskentelyn takia porvariston kanssa, johon lankeivat sosialidemokratian johtajat, *osottautui kahtia jaetuksi, poliittisesti ja organisatorisesti aseistariisutuksi* porvariston hyökkäyksen edessä. Kommunistinen puolue ei ollut tarpeeksi voimakas, että sosialidemokratian ohella ja sitä vastaan olisi nostattanut joukot ja johtanut ne ratkaisevaan taisteluun fasismia vastaan.

Ja todellakin! Ajatelkoot vakavasti ne miljoonat sosialidemokraattiset työläiset, jotka nyt yhdessä kommunististen veljiensä kanssa saavat kokea henkilökohtaisesti fasistista barbaarimaisuutta: jos Itävallan ja Saksan proletariaatti v. 1918, jolloin puhkesi vallankumous Saksassa ja Itävallassa, ei olisi seurannut sosialidemokraattisia johtajia, Otto Baueria, Friedrich Adleria ja Renneriä Itävallassa, Ebertiä ja Scheidemannia Saksassa, vaan olisi seurannut Venäjän bolshevikkien tietä, Leninin ja Stalinin tietä, niin tällä hetkellä ei olisi fasismia Itävallassa, ei Saksassa, ei Italiassa, eikä Unkarissa, ei Puolassa, eikä Balkanin maissa. Ei porvaristo, vaan työväenluokka olisi jo kauan sitten ollut tilanteen herrana Euroopassa. (*Suosionosoituksia*).

Otamme esimerkiksi Itävallan sosialidemokratian. Vuoden 1918 vallankumous kohotti sen sangen korkealle. Sillä oli valta käsis-

---

*) Lenin, Kootut teokset, nide XXV, siv. 236.

sään, lujat asemat armeijassa, valtiokoneistossa. Nojautuen näihin asemiin, se olisi voinut juuria myöten tuhota nousevan fasismin. Mutta se taistelutta luovutti työväenluokan aseman toisensa jälkeen. Se antoi porvaristolle mahdollisuuden lujittaa valtansa, poistaa perustuslain, puhdistaa valtiokoneiston, armeijan ja poliisilaitoksen sosialidemokraattisista työntekijöistä, ottaen työläisiltä pois arsenaalin. Se salli fasististen rosvojen rankaisematta murhata sosialidemokraattisia työläisiä, hyväksyi Guttenbergin sopimuksen ehdot, joka avasi fascistisille aineksille mahdollisuuden tunkeutua tuotantolaitoksiin. Samanaikaisesti sosialidemokraattiset johtajat tyrkyttivät työläisille Lintzin ohjelmaa, jossa ennustettiin vaihtoehtoista aseellista väkivaltaa porvaristoon nähden ja proletariaatin diktatuurin julistamista, vakuuttaen heille, että jos vallassaoleva luokka ryhtyy väkivaltaan työväenluokkaan nähden, niin puolue vastaa siihen yleislakkojulistuksella ja kutsulla aseelliseen taisteluun. Ikäänkuin fasismin hyökkäyksen valmentaminen ei olisi ollut hyökkäystä työväenluokkaa vastaan, ikäänkuin sen tarkoitus ei olisi ollut väkivaltainen, jota peitettiin perustuslaillisilla muodoilla! Vieläpä helmikuun taistelujen aattona ja niiden aikanakin Itävallan sosialidemokratian taistelujohto jätti sankarillisesti taistelevan schuzbundin eristetyksi laajoista joukoista ja syöksi Itävallan proletariaatin tappioon.

Oliko fasismin voitto kiertämätön *Saksassa*? Ei, sen olisi Saksan työväenluokka voinut estää.

Mutta tätä varten sen olisi pitänyt luoda proletariaatin yhtenäisen fasisminvastainen rintama, pakottaen sosialidemokraattiset johtajat lopettamaan hyökkäyksen kommunisteja vastaan ja hyväksymään kommunistisen puolueen monasti ehdottaman yhteistoimintaehdotuksen fasismia vastaan.

Sen ei olisi pitänyt fasismin hyökkäyksen aikana ja porvariston taholta suoritetun vähittäisen porvaris-demokraattisten vapauksien likvidoinnin aikana, tyytyä sosialidemokratian kaunissanaisiin päätöslauselmiin, vaan vastata todellisella joukkotaistelulla, joka olisi vaikeuttanut Saksan porvariston fasististen suunnitelmien toteuttamista.

Sen ei olisi pitänyt sallia, että Braun-Schweringin hallitus kielsi punaisten rintamamiesten liiton, vaan olisi pitänyt sen ja melkein miljoonan henkilöä käsittävän Reichsbannerin *) välillä järjestää

---

*) Reichsbanner — "Valtakunnan lipun liitto", sosialidemokraattinen, puoliksi sotilaallinen joukkojärjestö.

taisteluyhteys ja pakottaa Braunin ja Schweringin aseistamaan ne molemmat vastaiskun antamiseksi fasistisille rosvojoukoille ja niiden hajottamiseksi.

Sen olisi pitänyt pakoittaa sosialidemokratian johtajat, jotka olivat Preussin hallituksen johdossa, ryhtymään vastatoimenpiteisiin fasismia vastaan, vangitsemaan fasistiset johtajat, lakkauttamaan niiden lehdistön, takavarikoimaan niiden aineelliset varat ja kapitalistien varat, joilla rahastettiin fasistista liikettä, hajoittamaan fasistiset järjestöt, riisumaan ne aseista, j.n.e.

Edelleen sen olisi pitänyt saavuttaa kaikenlaisten yhteiskunnallisten avustusten palauttaminen ja laajentaminen ja moratorion sekä kriisiavustuksen antaminen talonpojille, jotka kurjistuivat kriisin vaikutuksesta, turvaten nämä toimenpiteet pankkien ja trustien laskuun ja täten työväenluokka olisi taannut itselleen työtekevän talonpoikaiston tuen. Tätä ei suoritettu Saksan sosialidemokratian takia ja siksi fasismi pääsi voitolle.

Oliko porvariston ja aateliston voitonjuhla kiertämätön *Espanjassa*, maassa, jossa niin hyvin on proletaarisen vallankumouksen voima yhteensidottu talonpoikaissodan kanssa?

Espanjan sosialistit olivat hallituksessa vallankumouksen ensi päivinä. Järjestivätkö he taisteluyhteyden työväenjärjestöjen eri poliittisten suuntien kanssa, mukaan luettuna kommunistit ja anarkistit, yhdistivätkö he työväenluokan yhtenäiseen ammattijärjestykseen? Vaativatko he tilanomistajien, kirkon, luostareiden maiden pakko- luovutusta talonpoikain hyväksi, vetääkseen viimeksimainitut vallankumouksen puolelle? Yrittivätkö he taistella kataloonialaisten, baskien kansallisen itsemääräämisen puolesta. Marokkon vapauttamisen puolesta? Suorittivatko he armeijan puhdistuksen monarkistisista ja fasistisista aineksista, valmentaan sen siirtymään työläisten ja talonpoikain puolelle? Hajoittivatko he kansan vihaaman kansalliskaartin, kaikkien kansan liikkeiden pyövelin? Antoivatko he iskun Hill Roblesin fasistiselle puolueelle, katolisen kirkon mädille? Ei, mitään tämääntapaista he eivät tehneet. He hylkäsivät kommunistien monet ehdotukset yhteistoiminnasta porvarillistilanomistajain taantumusta ja fasismia vastaan, he ottivat käytäntöön vaalilain, joka antoi mahdollisuuden taantumukselle vallata enemmistön kortesissa (parlamentissa), lakisäädökset, jotka rankaisevat kansanliikkeitä, lakisäädökset, joiden pohjalla tällä hetkellä tuomitaan sankarillisia Asturian vuorityöläisiä. Kansalliskaartin avulla he ampuiivat talonpoikia, jotka taistelivat maan puolesta, j.n.e.

Kas niin, toverit, sosialidemokraatit puhdistivat fasisteille tien valtaan Saksassa, Itävallassa ja myöskin Espanjassa, desorganisoiden ja hajottaen työväenluokan rivejä.

Toverit, fasismi pääsi voitolle *myöskin siksi*, että proletariaatti osoittautui eristetyksi luonnollisista liittolaisistaan, fasismi voitti siksi, että se onnistui vetämään puolelleen *suuret talonpoikaisjoukot*. Tämä johtui siitä, että sosialidemokratia työväenluokan nimessä toteutti talonpoikaisvastaista politiikkaa. Talonpoikaisto näki vallassa useampia sosialidemokraattisia hallituksia, jotka sen näkökannalta edustivat työväenluokan valtaa, mutta yksikään näistä hallituksista ei ratkaissut talonpoikain vaatimuksia, ei yksikään niistä antanut talonpoikaistolle maata. Saksan sosialidemokratia ei kajonnut tilanomistajiin, se vastusti maatyöläisten lakkoja ja tuloksena oli, että Saksan maatyöläiset jo kauan ennen Hitlerin valtaantumista poistuivat reformistisista ammattiliitoista ja useimmassa tapauksessa siirtyivät "teräskypärän" ja kansallissosialismin riveihin.

Fasismi voitti *myöskin siksi*, että se onnistui tunkeutumaan *nuorison* riveihin, samanaikaisesti, kun sosialidemokraatit syrjäyttivät nuorison luokkataistelusta ja vallankumouksellinen proletariaatti ei kehittänyt nuorison keskuudessa tarpeellista kasvatus-työtä eikä kiinnittänyt riittävää huomiota taisteluun sille ominaisten etujen ja vaatimusten puolesta. Fasismi huomioi nuorison pyrkimyksen aktiiviseen taisteluun ja veti huomattavan osan siitä taisteluriveihinsä. Miesten ja naisten nouseva sukupolvi ei ollut kokenut sota-ajan kauhuja. Se koki hartailaan talouspulan, työttömyyden ja porvarillisen demokratian luhistumisen painon. Näkemättä tulevaisuutensa perspektiivejä, nuorison huomattavin osa oli sängen otollinen fasistiselle demagogialle, joka kuvasi heille ihanaa tulevaisuutta fasismin voitettua.

Tämän yhteydessä me emme saa sivuuttaa myöskin kommunististen puolueiden tekemiä monia virheitä, jotka jarruttivat taistelumme fasismia vastaan.

Riveissä oli havaittavissa sallimatonta fasismin vaaran aliarviointia, jota ei ole vielä tähänkään mennessä likvidoitu. Sen tapaiset asenteet joita oli puolueissamme, että "Saksa ei ole Italia" siinä mielessä, että fasismi saattoi voittaa Italiassa, mutta Saksassa sillä ei ole voiton mahdollisuutta sen takia, että Saksan teollisuus on korkeasti kehittynyt, siksi, että Saksa on korkeasti kulttuurinen maa, sillä on 40-vuotinen työväenliikkeen kokemus, joten fasismi on mahdoton. Tai sen tapaiset määritelmät, joita kuuluu vielä nytkin, että muka "klassillisen" porvarillisen demokratian maissa ei ole maaperää fasismille. Tällaiset asettamukset saattoivat ja saatta-

vat heikentää valppautta fasismiin vaaraan nähden ja vaikuttaa proletariaatin mobilisointia taisteluun fasismia vastaan.

Voidaan esittää useita sellaisia tapauksia, jolloin fasistikaappaus yllätti kommunistit. Ottakaamme esimerkiksi Bulgaria, jossa meidän puolueemme johto otti "puolueettoman", itseasiassa opportunistisen asenteen v. 1923 heinäkuun 9 päivän vallankaappauksen nähden. Otamme Puolan, jossa v. 1926 toukokuussa kommunistisen puolueen johto, arvioiden virheellisesti Puolan vallankumouksen voimat, ei kyennyt näkemään Pilsudskin suorittaman vallankaappauksen fasistista luonnetta ja kulki tapahtumien hännässä; Suomen, jossa meidän puolueemme, pitäen lähtökohtanaan väärää oletusta fasismiin hitaasta, asteettaisesta valtaantulosta, ei huomannut, että porvariston johtava ryhmä valmistaa fasistikaappusta, joka yllätti puolueen ja työväenluokan.

Kun kansallissosialismi muodostui uhkaavaksi joukkoliikkeeksi Saksassa, niin toverit, kuten Heinz Neuman, joista Brunningin hallitus oli jo fasistidiktatuurin hallitus, äänekkäästi julistivat: "Jos hitleriläinen "kolmas keisarikunta" joskus pääsee valtaan, niin ainoastaan puolitoista metriä maan alla, mutta maan päällä — tulee olemaan voittoisa työväenvalta."

Toverimme Saksassa jättivät pitkäksi aikaa tarpeeksi huomiomatta kansallisen tunteen loukkaantumista ja joukkojen tyytymättömyyttä Versaillesiin, yliolkaisesti suhtautuivat talonpoikaistoon ja pikkuporvariston horjumiseen, myöhästyneinä esittivät ohjelman yhteiskunnallisesta ja kansallisesta vapautumisesta ja sittenkin, kun esittivät sen, eivät osanneet sovittaa sitä joukkojen konkreettisiin vaatimuksiin ja tarpeisiin, eivät kyenneet riittävästi selvittämään sitä joukoille.

Useissa maissa tarpeellinen joukkotaistelun kehittäminen fasismia vastaan vaihdettiin fasismiin luonteen tuloksettomaan arvosteluun "yleensä" ja *lahkolaismaisella rajoittuneisuudella* esitettiin sekä ratkaistiin puolueen aktuaaliset poliittiset tehtävät.

Toverit, me puhumme fasismiin voiton syistä, me puhumme sosialidemokraattien historiallisesta vastuuvollisuudesta työväenluokan tappiosta, me huomioimme myöskin omat virhemme taistelussa fasismia vastaan ei vain sen vuoksi, että haluamme penkoa menneisyyttä. Me emme ole elämästä irtaantuneita historioitsijoita, me olemme työväenluokan taistelun toimihenkilöitä, olemme velvolliset vastaamaan kysymykseen, joka kiinnostaa miljoonia työläisiä: *voidaanko millään keinoin estää ennakolta fasismiin voitto?* Me vastaamme näille miljoonille työläisille: kyllä, toverit, fasismiin tie

voidaan katkaista. Se on täysin mahdollista. Se riippuu vain meistä itsestämme — työläisistä, talonpojista, kaikista työtätekeväistä.

Fasismien voiton ennakolta ehkäiseminen riippuu *ennenkaikkhea* työväenluokan taisteluaktiivisuudesta, sen voimien yhdistämisestä yhtenäiseen, pääoman hyökkäystä ja fasismia vastaan taistelevaan armeijaan. Proletariaatti, järjestettyään taisteluyhtenäisyytensä, tekisi tehottomaksi fasismien vaikutuksen talonpoikaistoon, kaupunkien pikkuporvaristoon, nuorisoon, intelligenssiin ja voisi yhden osan neutralisoida sekä toisen osan vetäisi puolelleen.

Toiseksi, se riippuu voimakkaan vallankumouksellisen puolueen olemassaolosta, työtätekevien fasismien vastaisen taistelun oikeasta johdosta. Puolue, joka jatkuvasti kutsuu työläisiä perääntymään fasismien edessä ja sallii fasistisen porvariston lujittaa asemiaan, — tällainen puolue ehdottomasti johtaa työläiset tappioon.

Kolmanneksi, se riippuu työväenluokan oikeasta politiikasta suhteessa talonpoikaistoon ja kaupunkien pikkuporvaristoon. Nämä joukot on otettava huomioon sellaisina kuin ne ovat, eikä sellaisina kuin me niiden tahtoisimme olevan. Vain taistelun prosessissa he tulevat karsimaan itsestään epäilyksensä ja horjuntansa, vain kärsivällisellä suhtautumisella niiden kiertämättömään horjumiseen ja proletariaatin poliittisella avulla ne tulevat kohoamaan vallankumouksellisen tietoisuuden ja aktiivisuuden korkeimmalle asteelle.

Neljänneksi, se riippuu vallankumouksellisen proletariaatin valppaudesta ja ajallaan toimimisesta. Ei saa antaa fasismien yllättää, ei saa antaa sille mahdollisuutta alotteeseen, on annettava sille ratkaiseva isku, jolloin se ei vielä kykene kokoamaan voimiaan, ei saa antaa sen vallata uusia asemia vaan on annettava sille vastaisku jokaisella askeleella, jossa se vain tulee ilmi, kuten pyrkii menestyksellä tekemään Ranskan proletariaatti (*Suosionosoituksia*).

Kas tässä tärkeimmät ehdot fasismien kasvun ja sen valtaantulon ennakolta ehkäisemiseksi.

FASISMI ON RAIVOKASTA VALTAA, MUTTA EI LUJAA

Porvariston fasistinen diktatuuri on raivokasta valtaa, mutta se ei ole lujaa.

Missä ovat pääsyyt fasistisen diktatuurin epävakaisuuteen?

Fasismi, joka pyrki poistamaan erimielisyydet ja ristiriidat porvariston leiristä, kärjistää näitä ristiriitoja vieläkin enemmän. Fasismi haluaa pystyttää poliittisen monopolinsa, väkivaltaisesti hävittäen muita poliittisia puolueita. Mutta kapitalistisen järjestelmän olemassaolo, eri luokkien olemassaolo ja luokkaristiriitojen kärjistyminen kiertämättä johtavat fasismien poliittisen monopoliaseman

horjuntaan ja räjähdykseen. Se ei ole niinkuin neuvostomaassa, jossa proletariaatin diktatuuria toteuttaa monopoolinen puolue, mutta jossa tämä poliittinen monopoli vastaa miljoonien työtätekevien etuja ja nojaa yhä enemmän ja enemmän luokattoman yhteiskunnan rakentamiseen. Fasistisessa maassa fasistipuolue ei voi kauan säilyttää monopooliasemaansa, sillä se ei kykene asettamaan itselleen luokkien ja luokkaristiriitojen hävittämistehtävää. Se hävittää porvarillisten puolueiden legaalisen olemassaolon, mutta useat niistä jatkavat toimintaansa illegaalisesti ja kommunistinen puolue maanalaisuuden oloissakin kulkee eteenpäin, karaistuu ja johtaa proletariaatin taistelua fasistista diktatuuria vastaan. Täten fasismin poliittinen monopoli tulee luokkaristiriitojen iskuista musertumaan.

Toinen syy fasistisen diktatuurin epälujuuteen on siinä, että vastakohtat fasismin kapitalisminvastaisen demagogian ja monopolistisen porvariston rikastuttamisen kaikkein räikeimmän rosvopolitiikan välillä helpoittavat fasismin luokkaolemuksen paljastamista sekä johtavat sen joukkopohjan horjuttamiseen ja supistamiseen.

Edelleen, fasismin voitto aiheuttaa joukoissa syvää vihaa ja suutumusta, edistää niiden vallankumouksellistumista ja antaa voimakkaan sysäyksen proletariaatin yhteisrintaman kehitykselle fasismia vastaan.

Harjoittaen taloudellisen natsionalismin politiikkaa (autarkiaa) ja kaappaamalla suurimman osan kansallistuloista sodan valmistamiseen, fasismi vahingoittaa koko maan taloutta ja kärjistää kapitalististen valtioiden välistä taloussotaa. Se antaa porvariston keskuudessa syntyville konflikteille räikeiden ja useinpa veristen yhteentörmäysten luonteen, mikä horjuttaa fasistista valtiovaltaa kansan silmissä. Valta, joka murhaa omia kannattajiaan, kuten tapahtui Saksassa viime vuoden kesäkuun 30 p:nä, fasistivallalla jota vastaan aseet käsissä taistelee fasistisen porvariston toinen osa (kansallissosialistinen kapina Itävallassa, eri fasistiryhmien kiihkeät esiintymiset fasistista hallitusta vastaan Puolassa, Bulgariassa, Suomessa ja muissa maissa), — tällaisella valtiovallalla ei voi kukaan olla auktoriteettiä laajojen pikkuporvarillisten joukkojen silmissä.

Työväenluokan on osattava käyttää hyväkseen porvariston leirissä ilmeneviä ristiriitoja ja konflikteja, mutta sen ei ole vaiuttava harhakuvien valtaan, että fasismi muka itse itsensä hävittää. Fasismi ei romahda automaattisesti. Vain työväenluokan vallankumouksellinen aktiivisuus auttaa porvariston leirissä kiertämättö-

mästi syntyvien konfliktien hyväksikäyttämistä fasistisen diktatuurin murtamiseksi ja sen kukistamiseksi.

Hävittäen porvarillisen demokratian jätteet, julistaen avoimen väkivallan hallintajärjestelmäksi, fasismi särkee demokraattisia harhakuvia ja laillisuuden auktoriteettia työtätekevien joukkojen edessä. Tämä tapahtuu varsinkin niissä maissa, kuten esim. Itävallassa ja Espanjassa, joissa työläiset ase kädessä esiintyivät fasismia vastaan. Itävallassa schuzbundin ja kommunistien sankarillinen taistelu, tappiosta huolimatta, horjutti fasistisen diktatuurin aivan pohjiaan myöten. Espanjassa ei porvariston onnistunut asettaa työtätekeville fasistista kuonokoppaa. Aseelliset taistelut Itävallassa ja Espanjassa johtivat siihen, että työväenluokan yhä laajemmat joukot tulevat vakuutetuiksi vallankumouksellisen luokkataistelun välttämättömyydestä.

Ainoastaan sellaiset toivottomat poroporvarit, sellaiset porvariston lakeijat kuin II internationalen vanhin teoretikko Karl Kautsky, voivat lausua työläisille moitteita, ettei muka olisi pitänyt tarttua aseisiin Itävallassa ja Espanjassa. Miltäpä näyttäisikään nykyään työväenliike Itävallassa ja Espanjassa, jos työväenluokka näissä maissa olisi noudattanut kautskyjen petturimaisia ohjeita? Työväenluokka olisi kärsinyt mitä syvällisimmän demoralisoinnin onnissa riveissään.

“Kansalaissodan koulu, — sanoi Lenin, — ei mene kansoilta jälkeäjättämättä. Se on ankara koulu ja sen täysi kurssi *kiertämättä* sisältää vastavallankumouksen voitot raivostuneiden taantumuksellisten mielivallan, vanhan vallan hirmutyöt kapinallisten keskuudessa, j.n.e. Mutta ainoastaan parantumattomat pedantit ja järkensä menettäneet muumiot voivat itkeä sen johdosta, että kansat ovat menneet tähän vaikeaan kouluun; tämä koulu opettaa sorrettuja luokkia käymään kansalaissotaa, opettaa voitokkaaseen vallankumoukseen, keskittää nykyajan orjajoukkoihin sitä vihaa, joka ikuisesti kytee orjissa, sorretuissa, tylsissä ja tietämättömissä ja joka johtaa orjien suuriin historiallisiin tekoihin, orjien, jotka ovat tulleet tietoisiksi orjuutensa häpeästä”. (Lenin — “Palavaa ainetta maailman politiikassa”, Koottujen teosten XII nide, siv. 305).

Fasismin voitto Saksassa, kuten tunnettua, aiheutti fasistisen hyökkäyksen uuden vyöryn, joka johti Itävallassa Dollfusin provokatioon, Espanjassa — vastavallankumouksen uusiin hyökkäyksiin joukkojen vallankumouksellisia saavutuksia vastaan, Puolassa — perustuslain fasistiseen reformiin, mutta Ranskassa kiihoitti fa-

sistien aseellisia joukko-osastoja helmikuussa v. 1934 vallankaappausyritykseen. Mutta tämä voitto ja fasisetin diktatuurin raivoaminen aiheuttivat vastaliikkeen proletarisen yhteisrintaman taholta fasismia vastaan kansainvälisessä mittakaavassa. Valtiopäivätalon polttaminen, joka oli signaalina fasismiin yleishyökkäykselle työväenluokkaa vastaan, ammattiliittojen valtaaminen ja rosvoaminen samoin muiden työläisjärjestöjen valtaaminen, fasisetien kasarmien kellareista ja keskitysleireiltä kuuluvat fasisminvastustajien ja kiduttettujen tuskanhuudot selvästi osoittavat, mihin johti Saksan sosialidemokratian johtajien taantumuksellinen lahkolaisuus, jotka johtajat hylkäsivät kommunistien ehdotuksen yhteistaistelusta hyökkäävää fasismia vastaan, ja vakuuttavat, että on välttämätöntä työväenluokan kaikkien voimien yhdistäminen fasismiin murskaamiseksi.

Hitlerin voitto antoi myöskin päättävän sysäyksen työväenluokan yhteisrintaman muodostamiselle fasismia vastaan Ranskassa. Hitlerin voitto ei ainoastaan herättänyt työläisissä kauhua Saksan työläisten kohtalon johdosta, ei ainoastaan sytyttänyt vihaa heidän saksalaisten luokkaveljiensä pyöveleitä kohtaan, vaan lujitti heissä myöskin päättäväisyyttä, ettei omassa maassa ole missään tapauksessa sallittava sitä, mitä tapahtui Saksan työväenluokalle.

Valtava pyrkimys yhteisrintamaan kaikissa kapitalistisissa maissa osoittaa, ettei tappion opetukset mene hukkaan. Työväenluokka alkaa toimia *uudella tavalla*. Kommunistisen puolueen alote yhteisrintaman järjestämisessä ja kommunistien, vallankumouksellisten työläisten itseuhrautuvaisuus taistelussa fasismia vastaan saivat aikaan sen, että Kommunistisen Internationalen auktoriteetti on tämän jälkeen kasvanut ennenkuulumattomaksi. Samanaikaisesti kehittyi II internationalen syvä kriisi, johon oli signaalina Saksan sosialidemokratian vararikko.

Sosialidemokraattiset työläiset voivat entistä havainnollisemmin tulla vakuutetuiksi siitä, että fasisetin Saksa kaikkine kauhuineen ja barbaarimaisuuksineen on loppukädessä *sosialidemokraattisen, porvariston kanssa harjoitetun luokkayhteistoiminnan politiikan seurausta*. Nämä joukot yhä paremmin saavat itselleen selväksi, että tie, jota pitkin johtivat proletariaattia Saksan sosialidemokraattiset johtajat, ei saa uusiintua. II internationalen leirissä ei vielä milloinkaan ollut sellaista aatteellista sekamelskaa kuin nykyään. Tapahtuu differentio, jakaantuminen kaikkien sosialidemokraattisten puolueiden sisällä. Niiden riveistä eroittautuu *kaksi pääleiriä*: nykyisen taantumusainesten leirin ohella, jotka kaikin tavoin pyrkivät säilyttämään sosialidemokratian ja porvariston välisen liiton ja raivokkaasti torjuvat kommunistien ehdottaman yhteisrintaman, *alkaa*

muodostua vallankumouksellisten ainesten leiri, jotka epäilevät porvariston kanssa harjoitettavan luokkayhteistoiminnan politiikan oikeudenmukaisuutta, jotka kannattavat yhteisrintaman muodostamista kommunistien kanssa ja alkavat yhä enemmän siirtyä vallankumouksellisen luokkataistelun kannalle.

Täten siis fasismi, joka syntyi kapitalistisen järjestelmän hajaantumisen tuloksena, toimii loppukädessä sen jatkuvan lahoamisen edistäjänä. Niinpä fasismi, ottaen itselleen velvollisuudeksi marxismin ja työväenluokan vallankumouksellisen liikkeen hautaamisen, itse, elämän ja luokkataistelun dialektiikan tuloksena, johtaa niiden voimien jatkuvaan kehittämiseen, joiden on oltava sen haudankaivajina, kapitalismin haudankaivajina. (*Suosionosoituksia*).

II. Työväenluokan yhteisrintama fasismia vastaan

Toverit! Miljoonat työläiset ja työtätekevät kapitalistisissa mais-
sa asettavat kysymyksen: miten olisi estettävä fasismin valtaantulo ja miten murskattava voitolle päässyt fasismi? Kommunistinen Internationale vastaa: *ensinnäkin, mitä on tehtävä, mistä alettava, — se on yhteisrintaman luominen, työläisten yhteistoiminnan järjestäminen jokaisella tuotantolaitoksella, jokaisessa piirissä, joka alueella, joka maassa, kaikeksi maailmassa. Proletariaatin yhteistoiminta kansallisessa sekä kansainvälisessä mitassa — kas tässä mahtava ase, joka tekee työväenluokan kykeneväksi ei ainoastaan menestykselliseen puolustukseen, vaan myöskin voitokkaaseen vastahyökkäykseen fasismia, luokkavihollista vastaan.*

YHTEISRINTAMAN MERKITYS

Eikö olekin selvää, että kahden internationalen — Kommunistisen ja II internationalen — puolueiden ja järjestöjen kannattajien yhteistoiminta auttaisi joukkojen vastarintaa fasistisen hyökkäyksen torjumisessa ja lisäksi työväenluokan poliittista painoa?

Molempien Internationalien puolueiden yhteistoiminta fasismia vastaan ei kuitenkaan rajoittuisi vain niiden nykyisiin kannattajiin — *kommunisteihin ja sosialidemokraatteihin* tekemään vaikutukseen. Nämä yhteistoimienpiteet suuresti vaikuttaisivat *katoolisten, ankarististen ja järjestöihin kuulumattomien työläisten riveihin, vieläpä niihinkin, jotka väliaikaisesti joutuivat fasistisen demagogian uhreiksi.*

Yliedemmänkin, proletariaatin mahtava yhteisrintama tekisi valtavan vaikutuksen *työtekevän kansan kaikkiin muihin kerroksiin*, talonpoikaistoon, kaupungin pikkuporvaristoon, intelligenssiin. Yhteisrintama juurruttaisi horjuvissa kansan kerroksissa uskoa työväenluokan voimaan.

Mutta tämäkään ei vielä ole kaikki. Imperialististen maiden proletariaatilla ei ole mahdollisia liittolaisia vain oman maan työtekevässä, mutta myöskin *siirto- ja puolsiirtomaiden sorretuissa kansoissa*. Mikäli proletariaatti on jakautunut osiin kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa, mikäli sen yksi osa kannattaa yhteistoiminnan poliittikkaa porvariston kanssa ja varsinkin porvariston orjuutusjärjestelmää siirto- ja puolsiirtomaissa, niin tämä työntää pois työväenluokasta siirtomaiden ja puolsiirtomaiden sorrettuja kansoja ja heikentää imperialismivastaista yleismaailmallista rintamaa. Jokainen askel yhteistoiminnan tiellä, joka on suunnattu imperialististen emämaiden proletariaatin taholta siirtomaakansojen vapautustelun tukemiseen, merkitsee siirto- ja puolsiirtomaiden muuttamista maailman proletariaatin yhdeksi tärkeimmistä reserveistä.

Jos me vihdoin otamme huomioon, että proletariaatin toiminnan kansainvälinen yhteys kaiken aikaa nojaa proletaarisen valtion, sosialismin maan — Neuvostoliiton kasvavaan voimaan, niin me näemme, miten laajoja näköaloja avaa proletariaatin yhteistoiminnan toteuttaminen kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa.

Työväenluokan kaikkien osien yhteistoiminnan järjestäminen, riippumatta heidän kuuluvaisuudestaan toiseen taikka toiseen puolueeseen ja järjestöön, on välttämätön viedä *siihen asti, kun työväenluokan enemmistö yhtyy taisteluun kapitalismin kukistamiseksi, proletaarisen vallankumouksen voiton puolesta*.

Onko tämä proletariaatin yhteistoiminnan toteuttaminen mahdollinen eri maissa ja koko maailmassa? On, se on mahdollinen. Ja mahdollinen juuri nyt. Kommunistinen Internationale *ei aseta yhteistoiminnalle minkäänlaisia ehtoja, paitsi yhtä, alkeellista, jonka kaikki työläiset hyväksyvät. Nimittäin, — että yhteistoiminta olisi tähdätty fasismia vastaan, pääoman hyökkäystä vastaan, sodanuhkaa vastaan, luokkavihollista vastaan. Tämä on ehtomme*.

YHTEISRINTAMAN VASTUSTAJIEN PÄÄ- ARGUMENTEISTA

Mitä voivat vastaan sanoa ja miten asiaa vastustavat yhteisrintaman vastustajat?

“Kommunisteille on yhteisrintamatunnus vain manööverinä”, — sanovat yhdet heistä. Mutta jos tämä olisi manööveri, — vastaam-

me me, — niin miksipä ette sitten paljasta “kommunistista manööverii” rebellisellä osanotollanne yhteisrintamaan? Me ilmoitamme avoimesti: me haluamme työväenluokan yhteistoimintaa sitä varten että proletariaatti lujittuisi taistelussaan porvaristoa vastaan, että tänään, puolustuen jokapäiväisiä etujaan hyökkäävältä pääomalta, fasismilta, se kykenisi huomenna luomaan edellytykset lopulliselle vapautumiselleen.

“Kommunistit hyökkäävät meitä vastaan”, — sanovat toiset. Mutta, kuulkaatte, me olemme jo moneen kertaan ilmoittaneet: me emme tule hyökkäämään kenenkään kimppuun, emme henkilöitä, emme järjestöjä, emmekä puolueita vastaan, jotka ovat työväenluokan yhteisrintaman puolesta luokkavihollista vastaan. Mutta samalla kertaa me olemme velvolliset — proletariaatin ja sen asian etujen nimessä — kritikoimaan niitä henkilöitä, järjestöjä ja puolueita, jotka häiritsevät työläisten yhteistoimintaa.

“Me emme voi astua yhteisrintamaan kommunistien kanssa, sillä heillä on toisenlainen ohjelma”, — puhuvat kolmannet. Mutta tähän vakuutatte, että teillä on ohjelma, joka eroaa porvarillisten puolueiden ohjelmasta, mutta tämä ei teitä estänyt eikä estä menemästä liittoon näiden puolueiden kanssa.

“Porvarillis-demokraattiset puolueet ovat parempia liittolaisia taistelussa fasismia vastaan kuin kommunistit”, — puhuvat yhteisrintaman vastustajat ja porvariston kanssa liittoutumisen puolustajat. Entäs mitä osoittaa Saksan kokemus? Siellähän sosialidemokraatit solmisivat sopimuksen näiden “parempien” liittolaisten kanssa. Minkälaiset ovat tulokset?

“Jos me järjestämme yhteisrintaman kommunistien kanssa, niin pikkuporvarit säikähtävät ‘punaista vaaraa’ ja pakenevat fasistien puolelle”, — kuulemme useasti. Mutta uhkaakohan yhteisrintama talonpoikia, pikkukauppiaita, käsityöläisiä, työtätekevää intelligenssiä? Ei, yhteisrintama uhkaa suurporvaristoa, finanssiherroja, junkkereita ja muita riistäjiä, joiden herruus tuo täydellisen tuhon mainituille kerroksille.

“Sosialidemokratia on demokratian puolesta, mutta kommunistit — diktatuurin puolesta, siksi me emme voi mennä yhteisrintamaan kommunistien kanssa”, — puhuvat monet sosialidemokratian johtajat. Mutta ehdotammeko me teille nykyään yhteisrintamaa proletariaatin diktatuurin julistamiseksi? Emmehän me toistaiseksi sitä ehdota.

“Tunnustakoot kommunistit demokratian, esiintykööt sen puolesta, — silloin me olemme valmiita yhteisrintamaan”. Tähän me vastaamme: me olemme neuvostodemokratian, työtätekevien demo-

kratian kaikkein johdonmukaisimman demokratian puolustajia. Mutta me puolustamme ja tulemme puolustamaan kapitalistisissa maissa porvarillisten demokraattisten vapauksien jokaista riekalletta, joita uhkaa fasismi ja porvarillinen taantumus, siksi että sen sanelevat meille proletariaatin luokkataistelun edut.

“Mutta pienet kommunistiset puolueet eivät lisää mitään osallistumiseensa siihen yhteisrintamaan, jota toteuttaa työväenpuolue”, sanovat esim. Englannin työläismieliset johtajat. Mutta palauttakaa mielinne, niin samaa puhuivat Itävallan sosialidemokraattiset johtajat suhtautumisestaan Itävallan pieneen kommunistiseen puolueeseen. Mutta mitä osoittivat tapahtumat? Ei Itävallan sosialidemokratia, jota johtaa Otto Bauer ja Renner, ollut oikeassa, vaan Itävallan pieni kommunistinen puolue, joka aikanaan signalisoi fasismin vaarasta ja kutsui työläisiä taisteluun. Työväenliikkeen koko kokemushan on osoittanut, että vaikka kommunistit ovatkin pienilukuisia, niin he ovat proletariaatin taistelun aktiivisia alkuunpanijoita. Sitäpaitsi ei saa unhoittaa, että Itävallan tai Englannin kommunistiset puolueet eivät käsitä vain kymmeniä tuhansia työläisiä, vaan ne ovat osa maailman kommunistisesta liikkeestä, ne ovat *Kommunistischen Internationalen* sektioita, Internationalen, jonka johtavana puolueena on maapallon yhdellä kuudennella osalla voittaneen proletariaatin johtava puolue.

“Mutta yhteisrintama ei estänyt fasismin voittoa Saarimma alueella”, esittävät vastaväitteensä yhteisrintaman vastustajat. Merkillinen logiikka on näillä herroilla. Ensiksi he tekevät kaikkensa, taataksaan voiton fasismin ja sitten he ilkkuvat, että yhteisrintama, johon he suostuivat aivan viime hetkellä, ei vienyt työläisiä voittoon.

“Jos me olisimme muodostaneet yhteisrintaman kommunistien kanssa, niin meidän olisi pitänyt erota kokoomushallituksesta ja siihen olisivat tulleet taantumukselliset ja fasiskipuolueet”, — puhuvat sosialidemokraattiset johtajat, jotka istuvat eri maiden hallituksissa. Hyvä. Kuuluiko Saksan sosialidemokratia kokoomushallitukseen? Kuului. Kuuluiko hallitukseen Itävallan sosialidemokratia? Se myöskin kuului. Kuuluivatko Espanjan sosialistit samaan hallitukseen porvariston kanssa? Hekin kuuluivat. Estikö näissä maissa sosialidemokratian osallistuminen porvarillisiin kokoomushallituksiin fasismin hyökkäyksen proletariaattia vastaan? Ei, ei estänyt. Siis on päivän selvä asia, että sosialidemokraattisten ministerien osallistuminen porvarilliseen hallitukseen *ei ole esteenä* fasisminlelle.

“Kommunistit menettelevät diktaattorimaisesti, he tahtovat meitä määrällä ja sanella meille”. Ei. Me emme määräle emmekä sanele.

Me vain teemme ehdotuksia, joiden suhteen olemme vakuutettuja, että niiden toteuttaminen on työtätekevän kansan etujen mukaista. Te pelkäätte kommunistien "diktatuuria"? Tehkäämme yhdessä työläisille kaikki ehdotukset, teidän ja meidän ehdotukset, käsitelkäämme ne yhdessä kaikkien työläisten kanssa ja valitkaamme niistä ne ehdotukset, jotka ovat enemmän hyödyksi työväenluokalle.

Siis kaikki yhteisrintamaa vastaan esitetyt väitteet eivät kestä minkäänlaista kritiikkiä. Ne ovat pikemminkin sosialidemokratian taantumuksellisten johtajain verukkeita, johtajain, jotka hyväksyvät mieluummin yhteisrintaman porvariston kanssa kuin proletariaatin kanssa.

Ei, nämä verukkeet eivät riitä. Kansainvälinen proletaraatti on kärsinyt työväenliikkeen hajaannuksen seurauksista ja se tulee yhä enemmän vakuutetuksi siitä, että yhteisrintama, proletariaatin edesottamisten yhtenäisyys kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa ovat välttämättömät ja aivan tarpeelliset.

YHTEISRINTAMAN SISÄLTÖ JA MUODOT

Mikä on ja minkä täytyy olla yhteisrintaman perussisältönä tällä etapilla? Työväenluokan välittömien taloudellisten ja poliittisten etujen suojeleminen, sen suojeleminen fasismilta täytyy olla yhteisrintaman *lähtökohtana* ja *pääsisältönä* kaikissa kapitalistisissa maissa.

Me emme saa rajoittua vain pelkkiin kehoituksiin taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta, vaan meidän on löydettävä ja esitettävä sellaisia tunnuksia ja taistelumuotoja, jotka johtuisivat joukkojen elämänvaatimuksista, niiden taistelukyvyyn tasosta tällä kehityskaudella.

Meidän täytyy osoittaa joukoille, mitä heidän on tehtävä *tänään*, puolustaakseen itsensä kapitalistiselta rosvoamiselta ja fasistiselta barbaarimaisuudelta.

Meidän täytyy pyrkiä mitä laajimman yhteisrintaman muodostamiseen eri suuntaisten työläisten järjestöjen yhteistoiminnan avulla, työtätekevien joukkojen elämänretujen puolustamiseksi.

Tämä merkitsee *ensinnäkin* yhteistä taistelua kriisin seurauksien siirtämiseksi hallitsevien luokkien harteille, kapitalistien harteille, tilanomistajain, rikkaiden harteille.

Toiseksi, yhteistä taistelua fasistisen hyökkäyksen kaikkia muotoja vastaan, työtätekevien saavutuksien ja oikeuksien puolustamiseksi, porvarillis-demokraattisten vapauksien likvidoimista vastaan.

Kolmanneksi, yhteistä taistelua imperialistisen sodan lähestyvää vaaraa vastaan, sellaista taistelua, joka vaikeuttaisi sen valmistamista.

Meidän täytyy väsymättä valmistaa työväenluokka *taistelumuotojen* ja *metoodien nopeaan muuttamiseen* olosuhteiden muuttuessa. Liikkeen kasvaessa ja työväenluokan yhtenäisyyden lujituessa meidän täytyy mennä eteenpäin — valmistauduttava *siirtymään kapitalismin hyökkäykseltä puolustautumisesta, ottaa kurssi poliittisten joukkolakkajien järjestämiseen*. Tällaisen lakon välttämättömänä ehtona on jokaisen maan perusammattiliittojen vetäminen siihen.

Kommunistit tietystikään eivät voi eivätkä he saa hetkeksikään kietäytyä *itsenäisestä työstään* joukkojen kommunistisen valistustyön järjestämisen ja mobilisoimisen alalla. Kuitenkin tien turvaamiseksi työläisten yhteistoimintaan on välttämätöntä samalla pyrkiä niin *lyhytaikaisiin kuin pitempiäikaisiinkin sopimuksiin yhteisistä esiintymisistä sosialidemokraattisten puolueiden, reformististen ammattiliittojen ja työväestöjen muitten järjestöjen kanssa* proletariaatin luokkavihollisia vastaan. Päähuomio on tässä kiinnitettävä *joukkoesiintymisten järjestämiseen, esiintymisten, joita alemmat järjestöt järjestävät* yhteisten sopimusten pohjalla.

Lojaalisesti täyttäen kaikki sopimusehdot me tulemme säällittä paljastamaan kaikenlaisen yhteistoiminnan saboteeraamistapaukset yhteisrintamaan osallistuvien henkilöiden ja järjestöjen taholta. Jokaisen sopimuksen rikkomisyhteyteen, — ja tällaiset yritykset ovat mahdollisia, niitä tulee olemaan, — me vastaamme vetoomuksella joukkoihin, jatkaen väsymätöntä taistelua rikutun yhteistoiminnan palauttamiseksi.

Tietysti, yhteisrintaman konkreettinen toteuttaminen tulee eri maissa olemaan *erilainen*, se saa erilaisia muotoja, riippuen työväenjärjestöjen tilasta ja luonteesta, niiden poliittisesta tasosta, kyseessä olevan maan konkreettisesta tilanteesta, kansainvälisessä työväenliikkeessä tapahtuvasta edistymisestä jne.

Tällaisia muotoja voivat olla esim. työläisten *yhteistoimintasopimukset* eri tapahtumain yhteydessä konkreettisen syyn sattuessa, jostain yksityisestä vaatimuksesta tai yleisen yhteisen asenteen pohjalla; yhteiset esiintymiset *eri tuotantolaitoksissa* tai *eri tuotantolaitoksissa*; yhteiset esiintymiset *paikkakunnan, alueen yleiskansallisessa* tai *kansainvälisessä mitassa*; yhteiset esiintymiset *työläisten taloudellisen taistelun järjestämisessä, poliittisten joukkoesiintymisten läpiviemisessä* ja yhteisen *itsepuolustuksen* järjestämisessä fasistista hyökkäystä vastaan: *yhteissopimus vangittujen ja heidän perheidensä avustamiseksi*, taistelun alalla *sosiaalista taantumusta* vastaan; yh-

teistoiminta *nuorison ja naisten etujen puolustamisessa; kooperatiivi-, kulttuuri- ja urheilutyön alalla jne.*

Olisi riittämätöntä tyytyä vain sopimuksen solmimiseen yhteistoiminnasta ja yhteistoiminnan komission muodostamiseen yhteisrintamaan osallistuvien puolueiden ja järjestöjen edustajista, t.s. sen tapaisten kuten on muodostettu esim. Ranskassa. Tämä on vasta ensimmäinen askel. Sopimus on apukeino yhteistoiminnan toteuttamiseksi, mutta itseasiassa se ei ole vielä yhteisrintama. Yhteistoimintakomissia kommunistisen ja sosialistisen puolueen välillä on välttämätön yhteistoiminnan helpoittamiseksi, mutta itseasiassa se ei ole vielä riittävä todellisen yhteisrintaman kehittämiseksi laajojen joukkojen vetämiseksi taisteluun fasismia vastaan.

Kommunistien ja kaikkien vallankumouksellisten työläisten on pyrittävä muodostamaan *puolueen ulkopuolella olevien yhteisrintama luokkajärjestöjen muodostamiseksi tuotantolaitoksissa, työttömien keskuudessa, työläispiireissä ja kaupunkien pikkuporvariston keskuudessa sekä maaseudulla.* (Ja fasistidiktatuuriin maissa valittava näihin elimiin yhteisrintaman auktoriteettisimpia osanottajia). Vain tällaiset elimet voivat vetää yhteisrintamaliikkeeseen myöskin työtätekevien järjestymättömät joukot, ne voivat edistää joukkojen alotekevyyden kehittämistä taistelussa pääoman hyökkäystä vastaan, fasismia ja taantumusta vastaan, ja tämän pohjalla voidaan muodostaa *yhteisrintaman laaja työläisaktiivi*, luoda sadat ja tuhannet puolueettomat bolshevikit kapitalistisissa maissa.

Järjestyneiden työläisten yhteistoiminta, se on alku ja perusta. Mutta me emme saa unohtaa sitä, että järjestymättömät joukot muodostavat työläisten valtavan enemmistön. Näin esim. *Ranskassa* järjestyneiden työläisten, kommunistien, sosialistien, eri suuntaisten ammattiliittojen jäsenluku muodostaa kaikkiaan *noin miljoonan henkilöä* ja työläisten yleisluku on *11 miljoonaa*. *Englannissa* on eri suuntaisissa ammattiliitoissa ja puolueissa likipitään *5 milj. henkilöä*, mutta työläisten yleisluku on *14 miljoonaa*. *Amerikan Yhdysvalloissa* on järjestyneitä työläisiä *5 milj.* ja työläisten yleisluku *38 milj.* Likipitään samanlainen on suhdeluku myöskin muissa maissa.

Normaalisenä aikana tämä joukko on poliittisen elämän ulkopuolella. Mutta nyt alkaa tämä jättiläisjoukko yhä enemmän liikehtii, tulee mukaan poliittiseen elämään, esiintyy poliittisella näyttämöllä.

Puolueen ulkopuolella olevien luokkaelimien muodostaminen on *parhaimpina muotona yhteisrintaman toteuttamiseksi, laajentami-*

seksi ja lujittamiseksi laajoissa joukoissa. Nämä elimet tulevat olemaan parhaimpana tukena myöskin yhteisrintaman vastustajain yrityksiä vastaan rikkoo työväenluokan yhteistoiminta.

FASISMIVASTAISESTA KANSANRINTAMASTA

Työtätekevien joukkojen mobilisointehtävässä taisteluun fasismia vastaan on erittäin tärkeänä tehtävänä *laajan fasisminvastaisen kansanrintaman muodostaminen proletaarisen yhteisrintaman pohjalla*. Proletariaatin koko taistelun menestys on kiinteästi sidottu taisteluliiton muodostamiseen proletariaatin ja työtätekevän talonpoikaiston kanssa ja kaupunkien pikkuporvariston perusjoukkojen kanssa, jotka muodostavat enemmistön väestöstä teollisesti kehittyneissäkin maissa.

Agitatsionissaan fasismi, yrittäessään saada nämä joukot puolelleen, pyrkii asettamaan kaupungin ja maaseudun työtätekevät joukot vallankumouksellisen proletariaatin vastakohtaksi, peloittelee pikkuporvaristoa "punaisella vaaralla". Meidän on *käännettävä terä* ja osoitettava työtätekeville talonpojille, käsityöläisille ja työtätekevälle intelligenssille, mistä uhkaa todellinen vaara; konkreettisesti osoitettava kuka säilyttää talonpojan kannettavaksi verotaakan, kiskoo hänestä koronkiskurin prosentit; kuka omistaa parhaimmat maat ja kaikki rikkaudet, häätää talonpojan ja hänen perheensä maatilkultaan ja tuomitsee työttömyyteen ja kurjuuteen. Konkreettisesti selvitettävä, kärsivällisesti ja sitkeästi selvitettävä, kuka köyhdyttää käsityöläisiä, rasittaa ammatinharjoittajia veroilla, korkealla vuokramaksulla ja heille mahdottomalla kilpailulla. Kuka heittää kadulle ja jättää ilman työtä työtätekevän intelligenssin laajat joukot.

Mutta tämä on riittämätöntä.

Fasisminvastaisen kansanrintaman muodostamisessa on tärkeintä, *ratkaisevampaa vallankumouksellisen proletariaatin päärittävä hyökkäys* näiden kansakerrosten ja erittäin työtätekevän talonpoikaiston vaatimusten puolustamiseksi, vaatimusten; jotka käyvät yhteen proletariaatin perusvaatimusten kanssa; taistelun kulussa on yhdistettävä työväenluokan vaatimukset näihin vaatimuksiin.

Fasisminvastaisen kansan rintaman muodostamisessa on suursta merkityksestä suhtautuminen niihin järjestöihin ja puolueisiin, joihin kuuluu huomattava osa työtätekevää talonpoikaistoa ja kaupungin pikkuporvariston perusjoukot.

Suurin osa näistä puolueista ja järjestöistä, niin poliittiset kuin taloudellisetkin ovat kapitalistisissa maissa vielä porvariston vaikutuksen alla ja kulkevat sen mukana. Näiden puolueiden ja järjes-

töjen yhteiskunnallinen kokoonpano on kirjava. Niihin kuuluvat suurkulakit ja maattomat talonpojat, suurkauppiaat ja pikkukaupanharjoittajat, mutta johto niissä kuuluu edellisille — suurpääoman asiamiehille. Tämä velvoittaa meitä *erilaiseen suhtautumiseen näihin järjestöihin*, ottaen huomioon että jäsenjoukko useinkaan ei tunne johtonsa todellista poliittista naamaa. Eri tilanteissa me voimme ja meidän täytyy ponnistaa voimamme, näiden järjestöjen porvarillisesta johdosta huolimatta, vetääksemme nämä puolueet ja järjestöt tai niiden vissi osa fasisminvastaisen kansanrintaman puolelle. Tällainen on nykyään tilanne esim. Ranskassa radikaaliseen puolueeseen nähden, Yhdysvalloissa — erilaisiin farmarijärjestöihin nähden, Puolassa "Stronnizvo Ljudoveen" nähden, Jugoslaviassa Kroatian talonpoika puolueeseen nähden, Bulgariassa maatalousliittoon nähden, Kreikassa agraarijärjestöön nähden jne. Riippumatta siitä, onko meillä mahdollisuutta vetää nämä puolueet ja järjestöt kansanrintaman puolelle, meidän taktiikkamme on kaikissa olosuhteissa tähdättävä siihen, jotta vedämme niihin kuuluvat pikkutalonpojat, ammatinharjoittajat ja käsityöläiset y.m. fasisminvastaiseen kansanrintamaan.

Tästä näette siis, että koko linjalla on tehtävä loppu usein havaittavasta aliarvioimisesta, yliolkaisesta suhtautumisesta talonpoikain, ammatinharjoittajain ja kaupunkien pikkuporvarillisten joukkojen erilaisiin järjestöihin ja puolueisiin.

YHTEISRINTAMAN SOLMUKYSYMYKSET ERI MAISSA

Joka maassa ovat *solmukysymykset*, jotka tällä etapilla kiinnostavat mitä laajempia joukkoja, joiden ympärille on kehitettävä taistelu yhteisrintaman muodostamiseksi. Oikein löytää nämä solmukohdat, solmukysymykset, — se merkitsee taata ja jouduttaa yhteisrintaman muodostaminen.

A) AMERIKAN YHDYSVALLAT

Otamme esimerkiksi kapitalistisen maailman sellaisen tärkeän maan kuin *Amerikan Yhdysvallat*. Kriisi on saanut liikkeelle miljoonaiset joukot. Vararikkoutui kapitalismin elvyttämissuunnitelma. Laajat joukot alkavat vieraantua porvarillisista puolueista ja ovat nyt tienhaarassa.

Syntyvä Amerikan fasismi yrittää suunnata näiden joukkojen pettymyksen ja tyytymättömyyden taantumuksellisia fasistisia teitä pitkin. Tässä yhteydessä Amerikan fasismin kehityksen omalaatuisuus on siinä, että tällä kehityskaudellaan se esiintyy pääasiassa oppositioiden muodossa fasismia vastaan "ei-amerikalaisena" virtauk-

senä, ulkomailta tuotuna virtauksena. Eroitukseksi Saksan fasisista, joka esiintyy perustuslain vastaisilla tunnuksilla, Amerikan fasismi yrittää esittää itsensä perustuslain puolesta taistelijana ja "Amerikan demokratian" puolustajana. Se ei ole vielä välittömästi uhkaava voima. Mutta jos sen onnistuu pujottautua laajoihin joukkoihin, jotka ovat pettyneet vanhoihin porvarillisiin puolucisiin nähden, niin silloin se voi tulla vakavaksi vaaraksi aivan lähiaikoina.

Mutta mitä merkitsisi fasismin voitto Yhdysvalloissa? Työätekeville joukoille se merkitsisi tietysti riistokomennon suunnatonta voimistumista ja työväenliikkeen murskaamista. Mutta minkälainen olisi fasismin tämän voiton kansainvälinen merkitys? Kuten tunnettua Yhdysvallat eivät ole Unkari eikä Suomi, ei Bulgaria eikä Latvia. Fasismin voitto Yhdysvalloissa muuttaisi hyvin oleellisesti koko kansainvälisen tilanteen.

Voiko näissä olosuhteissa Amerikan proletariaatti tyytyä vain luokkatietoisien etujoukon järjestämiseen, joka on valmis kulkemaan vallankumouksellista tietä? Ei.

Hyvin todennäköistä on, että Amerikan proletariaatin edut vaativat kertakaikkisen pesäeron tekemistä kaikista kapitalistisista puolueista. Sen on välttämätöntä löytää tie ja sopivat muodot estääkseen aikanaan laajojen tyytymättömien työätekevien joukkojen valtaamisen fasismin taholta. Ja tässä on sanottava: työätekevien joukkopuolueen muodostaminen, "työläis- ja farmareiden puolueen" muodostaminen olisi sellaisena sopivana muotona Amerikan oloissa. Tällainen puolue olisi kansan joukkorintaman erikoisena muotona Amerikassa, puolueena, joka asetettaisiin trustien ja pankkien sekä kasvavan fasismin vastapainoksi. Tällainen puolue ei olisi tietystikään sosialistinen eikä kommunistinen. Mutta sen täytyy olla fasisminvastainen ja se ei saa olla kommunisminvastainen. Tämän puolueen ohjelma on tähdittävä pankkeja, trusteja ja monopoolia vastaan, kansan päivivihollisia vastaan, jotka keinottelevat sen köyhyydellä. Tämä puolue voi olla tarkoitustaan vastaava vain siinä tapauksessa, jos se puolustaa työväenluokan jokapäiväisiä etuja, taistelee todellisen sosiaalisen lainsäädännön puolesta; jos se tulee taistelemaan maasta valkoisille ja mustille maattomille, heidän vapauttamiseksi velkataakasta; jos se tulee vaatimaan farmarien velkojen likvidoimista; jos se tulee taistelemaan neekerien tasa-arvoisuuden puolesta, sotaveteraanien vaatimuksien puolustamiseksi, vapaiden ammattien edustajain etujen puolustamiseksi, pikkukauppiaiden ja käsityöläisten puolustamiseksi. Ja niin edelleen.

On itsestään selvää, että tällainen puolue tulee taistelemaan edustajainsa asettamisesta paikalliseen itsehallintaan, eri valtioiden huomattaviin elimiin, kongressiin ja senaattiin.

Toverimme Yhdysvalloissa menettelivät oikein, tehdessään aloitteen tällaisen puolueen muodostamiseksi. Mutta heidän on vielä ryhdyttävä tositoimiin, jotta tällaisen puolueen muodostaminen tulisi itse joukkojen asiaksi. Kysymys "työläis-farmari"-puolueen perustamisesta ja sen ohjelma on käsiteltävä kansan joukkokokouksissa. On välttämätöntä kehittää laaja liike tämän puolueen muodostamiseksi ja asettuttava sen johtoon. Ei saa missään tapauksessa antaa aloitetta tämän puolueen järjestämiseksi niiden ainesten käsiin, jotka haluavat käyttää hyväkseen miljoonien joukkojen tyytymättömyyttä, joukkojen, jotka ovat pettyneet molempiin porvarillisiin, demokraattiseen ja tasavaltalaiseen puolueeseen nähden, "kolmannen" puolueen muodostaiseksi Yhdysvalloissa, kommunistimivastaisen puolueen, vallankumouksellista liikettä vastaan tähdätyn puolueen muodostamiseksi.

B) ENGLANTI

Englannissa Mosleyn fasistinen järjestö joutui taka-alalle Englannin työläisten joukkoesiintymisten tuloksena. Mutta me emme saa sulkea silmiämme siltä seikalta, että n. s. "kansallinen hallitus" toteuttaa joukon taantumuksellisia toimenpiteitä työväenluokkaa vastaan, toimenpiteitä, jotka helpottavat porvaristoa tarpeen tullen siirtymään fasistikomentoon. Taistella fasismin vaaraa vastaan Englannissa tällä etapilla merkitsee taistella ennenkaikkea "kansallista hallitusta" vastaan, sen taantumuksellisia toimenpiteitä vastaan, pääoman hyökkäystä vastaan, työttömien vaatimuksien puolesta, työpalkkojen alentamista vastaan, kaikkien lakien peruuttamisen puolesta, joiden avulla Englannin porvaristo alentaa joukkojen elintasoa.

Mutta työväenluokan kasvava viha "kansallista hallitusta" vastaan yhdistää yhä laajemmat joukot tunnuksella *muodostaa Englannissa uusi työväenhallitus*. Voivatko kommunistit aliarvioida laajojen joukkojen mielialan, joukkojen, jotka ovat säilyttäneet vielä uskonsa työväenhallitukseen? Ei, toverit. Meidän täytyy löytää tie näiden joukkojen luo. Me sanomme heille avoimesti kuten sen teki Englannin kommunistisen puolueen XIII edustajakokous: Me, kommunistit, olemme neuvostovallan puolustajia, ainoana valtana, joka kykenee vapauttamaan työläiset kapitalismin ikeestä. Mutta te vaaditte työväen hallitusta? Hyvä. Me taistelimme ja taistelemme käsikädessä kansanne "kansallisen hallituksen" häviön puolesta.

Me olemme valmiit tukemaan taisteluanne uuden työvänehallituksen muodostamiseksi huolimatta siitä, että molemmat työvänehallitukset eivät ole täyttäneet työväenpuolueen antamia lupauksia työväenluokalle. Emme odota tältä hallitukselta sosialististen toimenpiteiden toteuttamista. Mutta miljoonien työläisten nimessä *me esitämme sille vaatimuksen* puolustaa työväenluokan ja kaikkien työvätekevien jokapäiväisiä taloudellisia ja poliittisia etuja. Käsitelkäämme yhdessä yhteinen vaatimuksien ohjelma ja toteuttakaamme ne yhteiset toimenpiteet, jotka ovat välttämättömiä proletariaatille torjuakseen "kansallisen hallituksen" taantumuksellinen hyökkäys, pääoman ja fasismien hyökkäyksen, uuden sodan valmistelun. Englantilaiset toverit ovat valmiina esiintymään tällä pohjalla yhdessä työväenpuolueen järjestöjen kanssa vastaisissa parlamenttivaahteissa "kansallista hallitusta" vastaan, sekä myöskin Lloyd Georgea vastaan, joka omalla tavallaan yrittää saada joukot mukaansa työväenluokkaa vastaan Englannin porvariston eduksi.

Englannin kommunistien tällainen asenne on oikea. Se helpottaa heitä tradeunionien ja työväenpuolueen miljoonaisten joukkojen yhteisrintamataistelun järjestämisessä.

Ollen aina taistelevan proletariaatin eturiveissä, osoittaen joukoille ainoan oikean tien — taistelutien porvariston vallankumoukselliseen kukistamiseen ja neuvostovaltan pystyttämiseen, kommunistit eivät saa aktuaalisia poliittisia tehtäviään määritellessään hyppiä joukkoliikkeen niiden välttämättömien etappien yli, jonka kullussa työläisjoukot huomaavat kokemuksen pohjalla kaikki harha-luulonsa ja siirtyvät kommunismin puolelle.

C) RANSKA

Ranska on sellainen maa, missä työväenluokka näyttää esimerkiksi koko kansainväliselle proletariaatille siitä, miten on taisteltava fasismia vastaan. Ranskan kommunistinen puolue näyttää Kominternin kaikille sektioille esimerkkiä siitä, miten on toteutettava yhteisrintamataktiikkaa, sosialistiset työläiset näyttävät esimerkkiä siitä, miten on meneteltävä tällä kertaa sosialidemokraattisten työläisten muissakin kapitalistisissa maissa taistelussa fasismia vastaan. (*Suosionosoituksia*). Kuluva vuoden heinäkuun 14 päivän fasisminvastaisella mielenosoituksella Pariisissa ja lukuisilla mielenosoituksilla muissa kaupungeissa, johon osallistui puoli miljoonaa henkilöä, on tavattoman suuri merkitys. Tämä on, ei vain työläisten yhteisrintaman liike, vaan se oli laajan yleiskansallisen rintaman alkua fasismia vastaan.

Tämä yhteisrintamaliike nostaa työväenluokan uskoa omiin voimiinsa, lujittaa sen tietoisuutta omaan johtavaan osuuteensa talonpoikaistoon nähden, kaupunkien pikkuporvaristoon, intelligenssiin nähden, laajentaa kommunistisen puolueen vaikutuksen työväenjoukkoihin nähden ja siis tekee proletariaatin vielä voimakkaammaksi taistelussa fasismia vastaan. Se mobilisoi aikanaan joukkojen valppauden fasismin vaaraan nähden. Ja se tulee olemaan tartuttavana esimerkkinä fasisminvastaisen taistelun kehittämiseksi muissakin kapitalistisissa maissa, sillä on reipastuttava vaikutus fasistidiktatuurin painamaan Saksan proletariaattiin.

Voitto on suuri, sitä ei voida kieltää, mutta se ei vielä ratkaise fasisminvastaisen taistelun kulkua. Ranskan kansan vallitseva enemmistö on epäilemättä fasismia vastaan. Aseellisen voimansa avulla porvaristo tekee väkivaltaa kansan tahdolle. Fasistinen liike kehittyy jatkuvasti aivan vapaasti monopolistisen pääoman aktiivisella tuella, porvariston valtiokoneiston, Ranskan armeijan yleisesikunnan ja kaikenlaisen taantumuksen tuen — katolilaisen kirkon tukemana. Kaikkien voimakkain fasistinen järjestö — ”Taisteluristi” käsittää nykyään 350,000 aseellista jäsentä, joiden ydinjoukon muodostavat 60,000 varaväen upseeria. Sillä ovat lujat asemat poliisilaitoksessa, santarmilaitoksessa, armeijassa ja ilmailujoukoissa, koko valtiokoneistossa. Viimeiset kunnallisvaalit osoittivat, että Ranskassa kasvavat ei ainoastaan vallankumoukselliset voimat, vaan myöskin fasismin voimat. Jos fasismi onnistuu pääsemään laajoihin talonpoikaistalouksiin ja saamaan armeijan erään osan tuen, neutralisoidessaan toisen osan armeijasta, niin Ranskan työtätekevät joukot eivät voi estää fasismin valtaantumista. Älkää unhoittako, toverit, että Ranskan työväenliikkeen organisatoriset heikkoudet helpottavat fasistisen hyökkäyksen menestystä. Työväenluokalla ja Ranskan kaikilla fasisminvastaisilla taistelijoilla ei ole mitään perusteita rauhoittua jos saavutettuihin tuloksiin.

Minkälaiset tehtävät ovat Ranskan työväenluokan edessä?

Ensiksi, yhteisrintaman saavuttaminen ei ainoastaan poliittisella alalla, vaan myöskin taloudellisella alalla, järjestääkseen taistelun pääoman hyökkäystä vastaan, murtaakseen painostuksellaan reformistisen työn konfederationin johtohuippujen osoittaman yhteisrintaman vastustamisen.

Toiseksi, pyrkii ammattiliittoyhtenäisyyden toteuttamiseen Ranskassa: Yhtenäiset ammattiliitot luokkataistelun pohjalla.

Kolmanneksi, vetää fasisminvastaiseen liikkeeseen laajat talonpoikaistaloukset, pikkuporvariston joukot ja antaa niiden jokapäiväi-

sille vaatimuksille erikoinen tila fasisminvastaisen kansanrintaman ohjelmassa.

Neljänneksi, lujittaa organisatoorisesti ja laajentaa fasisminvastaista liikettä muodostamalla fasisminvastaisen kansanrintaman puolueen ulkopuolella olevia elimiä, paljon laajempia elimiä kuin nykyään Ranskassa toimivat työtätekevien puolue ja järjestöt.

Viidenneksi, painostuksellaan pyrittävä fasististen järjestöjen hajottamiseen ja aseistariisumiseen salaliittojärjestöinä tasavaltaa vastaan ja Hitlerin asiamiehinä Ranskassa.

Kuudenneksi, pyrittävä puhdistamaan valtiokoneisto, armeija, poliisilaitos salaliittolaisista, jotka valmistavat fasistikaappausta.

Seitsemänneksi, kehitettävä taistelu katolisen kirkon taantumuksellisen klikin johtajia vastaan Ranskan fasismin tärkeimpänä tukena:

Kahdeksanneksi, sitoa fasisminvastaiseen liikkeeseen armeija muodostamalla sen keskuudessa tasavallan ja perustuslain puolustuskomissioita niitä vastaan, jotka haluavat käyttää armeijaa perustuslain vastaista valtiokaappausta varten (*suosionosoituksia*), estää taantumukselliset voimat rikkomasta Neuvostoliiton ja Ranskan välistä sopimusta, joka puolustaa rauhan asiaa Saksan fasismin hyökkäystä vastaan (*suosionosoituksia*).

Ja jos Ranskassa fasisminvastainen liike johtaa sellaisen hallituksen muodostamiseen, joka toteuttaa taistelua, ei sanoissa vaan teoissa Ranskan fasismia vastaan, tulee toteuttamaan fasisminvastaisen kansanrintamaohjelman vaatimuksia, niin kommunistit *jäädessään* kaikenlaisen porvarillisen hallituksen leppymättömäksi viholliseksi ja neuvostovallan puolustajiksi tulevat siitä huolimatta yhä kasvavan fasisminvaaran edessä *puolustamaan tällaista hallitusta*. (*Suosionosoituksia*).

YHTEISRINTAMA JA FASISTISET JOUKKOJÄRJESTÖT

Toverit, taistelu yhteisrintaman muodostamiseksi niissä maissa, missä ovat vallassa fasistit, on ehkä tärkein tehtävä, joka on nyt edessämme. Siellä tietystikin taistelua käydään paljon raskaimmissa olosuhteissa kuin niissä maissa, missä on julkinen työväenliike. Mutta fasistissakin maissa ovat kaikki edellytykset todellisen fasisminvastaisen kansanrintaman muodostamiseksi taistelussa fasismin diktatuuria vastaan, sillä sosialidemokraattiset, katoliset ja muut työläiset esim. Saksassa voivat paljon välittömämmin tuntea yhteistaitelun välttämättömyyden kommunistien kanssa fasistidiktatuuria vastaan. Pikkuporvariston ja talonpoikaiston laajat joukot, jotka

ovat jo kokeneet fasistisen herruuden seuraukset, ovat yhä enemmän tyytymättömiä ja pettyneet ja tämä helpoittaa niiden vetämistä fasisminvastaiseen kansanrintamaan.

Fasististen maiden, erikoisesti Saksan ja Italian, missä fasismi on saanut joukkopohjan ja pakotti työläiset ja muut työtätekevät järjestöihinsä, perustetun on fasismiin diktatuuria vastaan tähdätyn ulkopuolisen taistelun oikein yhdistäminen sen hajoittamiseen sisältä päin fasistisissa joukkojärjestöissä. On välttämätöntä tutkia, omaksua ja käyttää näiden maiden konkreettisia olosuhteita vastavasti niitä erikoisia metoodeja, jotka edistävät fasismiin joukkopohjan luhistumista ja valmistavat pohjan fasismiin diktatuuriin kukistamiselle. Tämä on tutkittava, omaksuttava ja sovellettava käytäntöön, eikä huudettava: "Alas Hitler", "Alas Mussolini". On tutkittava, omaksuttava ja sovellettava käytäntöön.

Tämä on vaikea ja monimutkainen tehtävä. Se on sitäkin vaikeampaa, koska kokemuksemme menestyksellisessä taistelussa fasistidiktatuuria vastaan ovat hyvin rajoitetut. Italialaiset toverimme esimerkiksi ovat taistelleet fasistidiktatuuriin oloissa jo noin 13 vuotta. Mutta he eivät ole onnistuneet kehittämään todellista joukko-taistelua fasismia vastaan ja siksi he ovat voineet hyvin vähän auttaa myönteisellä kokemuksellaan toisia kommunistisia puolueita fasistisissa maissa.

Saksalaiset ja italialaiset kommunistit ja kommunistit muissa fasistisissa maissa sekä myöskin nuorisoliittolaiset ovat näyttäneet sankaruuden ihmetekojä, joka päivä he ovat antaneet ja antavat suuria uhreja. Tämän sankaruuden ja näiden uhrien edessä me kallistamme päämme. Mutta yksin sankaruus ei riitä. (*Suosionosoituksia*). Tämä sankaruus on yhdistettävä jokapäiväiseen työhön joukoissa, sellaiseen konkreettiseen taisteluun fasismia vastaan, jotta saataisiin tuntuvampia tuloksia. Taistelussamme fasistidiktatuuria vastaan on hyvin vaarallista pitää haluamaamme asiaa olevana. On pidettävä lähtökohtana tosiasioita, todellista konkreettista tilannetta.

Minkälainen on nykypäivien todellisuus esim. Saksassa?

Joukoissa kasvaa tyytymättömyys ja pettymys fasismiin diktatuurin politiikkaan, tyytymättömyys, joka saa lakkojen ja muiden esiintymisien muodon. Kaikista näistä yrityksistä huolimatta fasismi ei ole onnistunut poliittisesti valtaamaan puolelleen työläisten perusjoukkoja, se kadottaa ja yhä enemmän tulee kadottamaan entisetkin puolustajansa. Mutta meidän on kuitenkin muistettava, että työläiset, jotka ovat vakuutettuja fasistisen diktatuuriin *kukistamis-*

mahdollisuudesta ja jotka ovat valmiit jo tänään aktiivisesti taistelemaan sen kukistamiseksi, muodostavat vähemmistön, se olemme me, kommunistit ja sosialidemokraattisten työläisten vallankumouksellinen osa. Enemmistö työtätekevästä ei ole vielä tietoinen tämän diktatuurin kukistamisen realisista ja konkreettisista mahdollisuuksista ja teistä sekä on vielä odottavalla kannalla. Tämä on otettava huomioon kun me määrittelemme tehtäviemme taistelussa fasismia vastaan Saksassa ja kun haemme, tutkimme ja sovellutamme käytäntöön erikoisia metoodeja fasistidiktatuurin kukistamiseksi ja horjuttamiseksi Saksassa.

Antaaksemme tuntuvaan iskun fasistidiktatuurille on meidän iskettava kipeämpään kohtaan. Missä on fasistidiktatuurin Akilleen kantapää? Sen yhteiskunnallisessa pohjassa. Jälkimäinen on hyvin kirjava. Se käsittää eri luokat ja yhteiskunnan eri kerrokset. Fasismi julisti itsensä kaikkien luokkien ja väestökerroksien ainoaksi edustajaksi: tehtaillijan ja työläisen, miljonäärin ja työttömän, junkkerin ja pientalonpojan, suurkapitalistin ja käsityöläisen. Se kuvittelee puolustavansa *kaikkien* näiden kerroksien etuja, kansan etuja. Mutta suurporvariston diktatuurina fasismi joutuu kiertämättömästi konfliktiin sosiaalisen joukkopohjansa kanssa, koska fasistidiktatuurin aikana yhä selvemmin näkyvät luokkavastakohtat finanssimagnaattien ja kansan enemmistön välillä.

Me voimme viedä joukot päättävään taisteluun fasistidiktatuurin kukistamiseksi vain vetämällä fasistijärjestöihin pakolla ajetut tai epätietoisina niihin liittyneet työläiset *yksinkertaisempaan liikkeeseen* niiden taloudellisten, poliittisten ja kulttuuristen etujen puolustamiseksi. Juuri siksi täytyy kommunistien työskennellä näissä järjestöissä jäsenjoukon jokapäiväisten etujen parhaimpina puoltajina, ottaen huomioon, että sen mukaan, kun näissä järjestöissä olevat työläiset alkavat yhä useammin vaatia oikeuksiaan ja puolustaa etujaan, he joutuvat kiertämättömästi yhteentörmäyksen fasistidiktatuurin kanssa.

Kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen jokapäiväisten ja alussa yksinkertaisempienkin vaatimusten puolustamisen pohjalla voidaan suhteellisen helposti löytää yhteinen kieli ei ainoastaan tietoisten fasisminvastustajain kanssa vaan myöskin niiden työtätekevien kanssa, jotka vielä puolustavat fasismia, mutta jotka ovat pettyneet ja tyytymättömiä sen politiikkaan, jotka nurisevat ja hakevat tilaisuutta ilmaista tyytymättömyytensä. Yleensä meidän on tehtävä itsellemme selväksi se, että koko taktiikkamme fasistisen diktatuurin maissa on oltava sellainen, ettei se karkoita luotaan fasismin puolustajain rivijäseniä, ei heittäisi heitä uudestaan fasismin

helmaan, vaan että syvennettäisiin fasistien johtomiesten ja fasistien puolustajain rivijäseninä olevien työtätekevien joukkojen välillä olevaa kuilua.

Ei tarvitse kainostella, toverit, jos jokapäiväisten etujensa ympärille mobilisoidut ihmiset pitävät itseään välinpitämättöminä poliitiikkaan nähden tai fasismin tukijoina. Meille on tärkeää vetää heidät liikkeeseen, vaikka se alussa ei kulkisikaan vielä avoimesti, avoimen taistelun tunnuksilla fasismia vastaan, mutta objektiivisesti se on jo fasisminvastainen liike, se asettaa nämä joukot fasistidiktatuuria vastaan.

Kokemus opettaa meitä, että vaarallisena ja vääränä on sellainen katsantokanta, että muka fasistidiktatuurin maissa on *yleensä mahdollontu* esiintyä julkisesti tai puolijulkisesti. Tällaisen katsantokannan tukeminen merkitsee passiivisuuteen vajoamista, todellisesta joukkotyöstä kieltäytymistä. Totta, fasistidiktatuurin olosuhteissa on vaikea löytää julkisen tai puolijulkisen esiintymisen muodot ja menetelmät. Mutta kuten useissa muissakin kysymyksissä tien osoittaa itse elämä ja itse joukkojen alotteellisuus, josta on joukko esimerkkejä ja jotka meidän on nyt yhdistettävä ja käytettävä niitä järjestyneesti ja tarkoituksenmukaisesti. On välttämätöntä tehdä päättävä loppu kaikesta työn aliarvioimisesta fasistisissa joukkojärjestöissä. Italiassa ja Saksassa ja useissa muissa fasistisissa maissa ovat toverimme peittäneet passiivisuuttaan ja kieltäytymistään työskentelemästä fasistisissa joukkojärjestöissä, työllä tuotantolaitoksissa, jonka he asettavat vastapainoksi työlle fasistisissa järjestöissä. Mutta todellisuudessa tällainen kaavamainen vastakkainen asettaminen johti siihen, että työtä tehtiin tavattoman heikosti ja joskus ei toimitettu fasistisissa joukkojärjestöissä eikä tuotantolaitoksissa.

Mutta fasististen maiden kommunisteille on erittäin tärkeätä olla kaikkialla siellä, missä on joukkoja. Fasismi anasti työläisiltä heidän omat legaaliset järjestönsä. Se tyrkytti niille fasistiset järjestöt ja siellä *ovat* joukot — pakoitettuna tai vapaachtoisesti. Nämä fasismin joukkojärjestöt voivat ja niiden täytyy olla meille legaalisena tai puolilegaalisena toimintakenttänä, missä me saamme yhteyden joukkoihin. Ne voivat ja niiden täytyy olla meille legaalisena, puolilegaalisena lähtökohtana joukkojen jokapäiväisten etujen puolustamisesta. Näiden mahdollisuuksien hyväksikäyttämiseksi kommunistien on pyrittävä saamaan vaalitoimia fasistisissa joukkojärjestöissä, tarkoituksella olla yhteydessä joukkojen kanssa, kertakaikkiaan vapauduttava siitä ennakkoluulosta, että tällainen työmuoto on vallankumoukselliselle työläiselle ala-arvoinen.

Saksassa esimerkiksi on n.s. "tehdasvaltuutettujen" järjestelmä. Mutta missä on sanottu, että meidän täytyy antaa näissä järjestöissä yksinvalta fasisteille? Emmekö me voi yrittää yhdistää tuotantolaitoksilla kommunistisia, sosialidemokratisia, katolisia ja muita fasisminvastaisia työläisiä, jotta he "tehdasvaltuutettujen" listaa äänestäessä pyyhkisivät työnantajain ilmeisten asiamiesten nimet yli ja esittäisivät muita ehdokkaita, jotka nauttivat työläisten luottamusta? Käytäntö on osoittanut, että tämä on mahdollista.

Eikö käytäntö osoita, että yhdessä sosialidemokraattisten ja muiden tyytymättömien työläisten kanssa voidaan vaatia tehdasvaltuutetuilta työläisten etujen todellista puolustamista?

Ottakaamme "Työn rintama" Saksassa tai fasistiset ammattiliitot Italiassa. Eikö voida vaatia "Työn rintaman" toimihenkilöiden valitsemista eikä nimittämistä, vaatia, jotta paikallisten ryhmien johtavat elimet selostaisivat toimintaansa jäseniensä kokouksissa, eikä voida ryhmän vaatimuksilla kääntyä työnantajan tai "työnspektorin" puoleen, "Työn rintaman" korkeimpien elimien puoleen. Tämä on mahdollista ehdolla, että vallankumoukselliset työläiset todella työskentelevät "Työn rintamassa" ja pyrkivät saamaan vaalitoimia siellä.

Tällaiset työmetodit ovat mahdollisia ja tarpeelliset muissakin fasistisissa joukkojärjestöissä — hitleriläisessä nuorisoliitossa, urheilujärjestöissä, "Kraft Durch freude"-järjestössä, "Doppo Lavoro"-järjestössä Italiassa, kooperatiiveissa jne.

Toverit, te muistatte muinaistarun Troijan valtauksesta. Troija ympäröitiin hyökkäävältä armeijalta ylipääsemättömillä seinillä. Ja hyökkäävä armeija menetti monia uhreja eikä saavuttanut voittoa niin kauan kunnes kuuluisan Troijan hevosen avulla pääsi kaupunkiin, vastustajan keskukseen.

Me, vallankumoukselliset työläiset, emme saa kainostella soveltuaessamme samanlaista taktiikkaa fasistista vihollistamme kohtaan, joka puolustautuu kansalta puukkojunkkariensa elävällä seinällä. (*Suosionosoituksia*).

Se, joka ei käsitä tällaisen taktiikan soveltamisen välttämättömyyttä fasismiin nähden, se joka katsoo tällaisen suhtautumisen "alentavaksi", se voi olla hyvä toveri, mutta hän on, sallikaa minun sanoa, löpöttelijä eikä vallankumouksellinen, se ei osaa viedä joukkoja fasistidiktatuurin kukistamiseen. (*Suosionosoituksia*).

Saksan ja Italian y.m. maiden fasististen järjestöjen ulkopuolella ja sisällä syntyvä yhteisrintaman joukkoliike, maissa, missä fasismilla on joukkopohja, ottaen lähtökohdaksi alkeellisimmat vaatimukset ja muuttaen taistelumuotoja ja tunnuksia tämän taistelun

laajetessa ja kasvaessa, yhteisrintama tulee olemaan sinä *voimana*, joka murskaa nykyään monesta murtumattomalta linnakkeelta tun-
tuvan fasistidiktatuurin.

YHTEISRINTAMA NIISSÄ MAISSA, MISSÄ SOSIALI- MOKRAATIT OVAT HALLITUKSESSA

Taistelu yhteisrintaman puolesta asettaa vielä toisenkin hyvin tärkeän probleemin — yhteisrintama niissä maissa, missä sosialidemokratia on hallituksessa tai vallassa on kokoomushallitus, johon osallistuvat sosialistit kuten esim. Tanskassa, Norjassa, Ruotsissa, Tshhekkoslovakiassa ja Belgiassa.

Meidän absoluuttisen kielteinen suhtautumisemme sosialidemokraattisiin hallituksiin, jotka ovat porvariston kanssa sovitteluhallituksia, on tunnettua. Mutta tästä huolimatta me emme katso *sosialidemokraattisia hallituksia* tai kokoomushallituksia sosialidemokraattisista ja porvarillisista puolueista *voittamattomana* esteenä yhteisrintaman muodostamiseksi sosialidemokraattien kanssa määrättyissä kysymyksissä. Me katsomme, että tässäkin tapauksessa on täysin *mahdollista* ja *välttämätön* yhteisrintama työtätekevän kansan jokapäiväisten etujen puolustamiseksi taistelussa fasismia vastaan. Tietystikin maissa, missä sosialidemokraattisten puolueiden edustajat osallistuvat hallitukseen, on sosialidemokratian johto tehnyt suurimpaa *vastarintaa* proletaariselle yhteisrintamalle. Tämä on täysin ymmärrettävää, he haluavat näyttää porvaristolle, että juuri he parhaiten ja ovelimmin osaavat pitää kurissa tyytymättömiä työläisjoukkoja ja suojella ne kommunismin vaikutukselta. Kuitenkaan se seikka, että sosialidemokraattiset ministerit suhtautuvat kielteisesti proletaariseen yhteisrintamaan, ei missään tapauksessa voi puolustaa sellaista asiaintilaa, kun *kommunistit eivät tee mitään proletariaatin yhteisrintaman muodostamiseksi*.

Toverimme *Skandinavian maissa* usein kulkevat pienemmän vastuksen tietä, rajoittuvat vain sosialidemokraattisten hallitusten propagandamaiseen paljastamiseen. Tämä on virhe. Esimerkiksi *Tanskassa* ovat sosialidemokraattiset johtajat istuneet hallituksessa jo kymmenen vuotta ja kommunistit ovat kymmenen vuoden aikana joka päivä toistaneet, että tämä on porvarillinen, kapitalistinen hallitus. Täytyy otaksua, että tämän propagandan tuntevat Tanskan työläiset. Se seikka, että huomattava enemmistö antaa äänensä sosialidemokraattiselle hallituspuolueelle, osoittaa, että hallituksen paljastamispropaganda kommunistien taholta on *riittämätöntä*. Ja tämä ei osoita, että nämä sadat tuhannet työläiset olisivat

tyytyväisiä sosialidemokraattisten ministerien kaikkiin hallitustoi-
menpiteisiin. Ei, he eivät ole tyytyväisiä siihen, että sosialidemok-
raattinen hallitus n.s. "kriisisovittelulla" avustaa suurkapitalisteja ja
tilanomistajia, eikä työläisiä ja talonpoikaisköyhälistöä; että se v.
1933 tammikuussa julkaisemalla dekreetillä kielsi työläisiltä lakko-
oikeuden; että se teki päätöksen poliisin uudestiaseistamisesta ja
kasarmeihin sijoittamisesta; että sosialidemokraattinen johto suun-
nittelee vaarallista demokraatianvastaista vaalireformia (huomattavas-
ti supistettaessa edustajamäärää). Tuskin erchdyn, väittäessäni, to-
verit, että 99% Tanskan työläisistä ei hyväksy sosialidemokraattis-
ten johtajien ja ministerien tällaisia poliittisia askeleita.

Eivätkö kommunistit voi kehoittaa ammattiliittoja ja socialide-
mokraattisia järjestöjä Tanskassa käsittelemään tuon tai tämän niin
aktuaalisista kysymyksistä, sanomaan mielipiteensä ja yhdessä esiin-
tymään proletarisen yhteisrintaman puolesta tarkoituksella viedä
läpi työläisten vaatimukset? Viime vuoden lokakuussa, kun tans-
kalaiset toverit kääntyivät ammattiliittojen puoleen kehoituksella
esiintyä työttömyysavustuksen alentamista vastaan ja ammattiliitto-
jen demokraattisten oikeuksien puolesta, noin 200 paikallista am-
mattiliittojärjestöä yhtyi yhteisrintamaan.

Ruotsissa on kolmatta kertaa vallassa sosialidemokraattinen hal-
litus, mutta Ruotsin kommunistit pitkään aikaan kieltäytyivät käy-
tännössä soveltamasta yhteisrintamataktiikkaa. Miksi? Olivatko
he yhteisrintamaa vastaan? Ei, tietystikin periaatteellisesti he olivat
yhteisrintaman puolesta, yhteisrintaman puolesta yleensä, mutta he
eivät ymmärtäneet, minkä johdosta, minkälaisissa kysymyksissä,
minkälaisien vaatimusten puolesta olisi voitu menestyksellä järjes-
tää proletarinen yhteisrintama, mihin kysymykseen piti tarttua ja
miten tarttua. Muutama kuukausi ennen sosialidemokraattisen hal-
lituksen muodostamista sosialidemokraattinen puolue esiintyi vaali-
taistelujen aikana platformullaan, jossa oli joukko sellaisia vaati-
muksia, jotka olisi voitu liittää proletarisen yhteisrintaman ohjel-
maan. Esimerkiksi tunnukset: "Tulleja vastaan", "Militarisointia
vastaan", "Tehtävä loppu volokiiatista työttömyysavustuskysymyk-
sessä", "Taattava vanhuksille riittävä eläke", "Kieltää sellaisten jär-
jestöjen olemassaolo kuin "Munh-Korps" (fasistinen järjestö), "Alas
porvarillisten puolueiden vaatimus luokkälainsäädännöstä ammutti-
liittoja vastaan".

Yli miljoonan työtätekevää äänestivät Ruotsissa v. 1932 sociali-
demokraattien asettamien vaatimusten puolesta ja tervehtivät v.
1933 muodostettua sosialidemokraattista hallitusta toivossa, että nyt
toteutetaan nämä vaatimukset. Mikä olisi ollut luonnollisempaa sii-

nä tilanteessa ja mikä olisi suuremmassa määrässä vastannut työläisjoukkojen toivomuksia kuin kommunistisen puolueen vetoamus kaikille sosialidemokraattisille ja ammattiliittojärjestöille ehdotuksella ryhtyä yhteistoimintaan *sosialidemokraattisen puolueen esittämien vaatimuksien toteuttamiseksi*.

Jos sosialidemokraattien näiden vaatimuksien toteuttamiseksi olisi onnistuttu mobilisoimaan laajat joukot, yhdistämään sosialidemokraattiset ja kommunistiset työläisjärjestöt yhteisrintamaan, niin epäilemättä *Ruotsin työväenluokka olisi tästä voittanut*. Tietystikin Ruotsin sosialidemokraattiset ministerit eivät olisi iloinneet tämän johdosta, sillä tässä tapauksessa hallitus olisi ollut pakotettu tyydyttämään joitakin näistä vaatimuksista. Joka tapauksessa ei olisi tapahtunut sitä, mitä tapahtui nyt, kun hallitus tullimaksujen poistamisen asemasta *korotti* eräitä tulleja, militarismin rajoittamisen asemasta suurensi sotabudjettia ja ammattiliittoja vastaan tähdätyn lainsäädännön poistamisen asemasta itse *esitti* parlamentissa sellaisen lakiluonnoksen. Tosin viimeisen kysymyksen yhteydessä Ruotsin kommunistinen puolue järjesti syvän joukkokamppailun proletaarisen yhteisrintaman hengessä ja pääsi siihen, että parlamentin sosialidemokraattinen fraktio, oli vihdoinkin pakotettu äänestämään hallituksen lakiluonnosta vastaan ja sitä ei vielä hyväksytty.

Norjan kommunistit menettelivät oikein, kutsuen toukokuun 1 päivänä Työväenpuolueen järjestöjä yhteiseen mielenosoitukseen ja esittivät joukon vaatimuksia, jotka pohjaltaan löivät yhteen Norjan Työväenpuolueen vaaliplatformun vaatimuksien kanssa. Vaikka tämä askel yhteisrintaman hyväksi oli huonosti valmistettu ja Norjan Työväenpuolue oli sitä vastaan, niin *30 paikkakunnalla oli yhteisrintaman merkeissä järjestettyjä mielenosoituksia*.

Aikaisemmin useat kommunistit pelkäsivät, että heidän taholtaan on opportunistismin ilmaisu se, kun he eivät aseta sosialidemokraattien millaisten tahansa osittaisvaatimuksien vastapainoksi omia, kaksi kertaa radikaalisempia vaatimuksia. Tämä oli lapsellinen virhe. Jos sosialidemokraatit esimerkiksi esittivät vaatimuksen fasistijärjestöjen hajoittamisesta, niin turhaa oli lisätä siihen: "Ja valtiopoliisin hajoittamista", sillä tällainen vaatimus on tarkoituksenmukaisempaa esittää toisessa tilanteessa, ja meidän täytyy sanoa sosialidemokraattisille työläisille, että me olemme valmiit hyväksymään puolueenne nämä vaatimukset proletaarisen yhteisrintaman vaatimuksina ja loppuun asti taistelemaan niiden toteuttamiseksi. Taiselkaamme yhdessä.

Tshekkoslovakiassa voidaan ja täytyy käyttää yhteisrintaman hyväksi määrättyjä Tshekin ja Saksan sosialidemokratian sekä re-

formististen ammattiliittojen esittämiä vaatimuksia. Kun sosialidemokratia vaatii esim. työn antamista työttömille taikka se vaatii vuorosta 1927 lähtien kunnallishallintojen itsehallinnan rajoittamislain peruuttamista, niin paikkakunnilla ja jokaisella alueella on konkreettisoitava nämä vaatimukset ja käsi kädessä sosialidemokraattisten järjestöjen kanssa taisteltava niiden toteuttamiseksi. Taikka kun sosialidemokraattiset puolueet moittivat "yleensä" fasismin levittäjiä valtiokoneistossa, niin jokaisessa piirissä on vedettävä päivänvaloon *konkreettiset* fasisminlietsojat ja yhdessä sosialidemokraattisten työläisten kanssa esiinnyttävä niiden poistamiseksi valtiovirastoista.

Belgiassa sosialistisen puolueen johtajat Emil Vandervelden johtamana menivät kokoomushallitukseen. Tämän "menestyksen" he saavuttivat laajan kamppailun tuloksena kahden vaatimuksen puolesta: 1) *Erikoisdekreettien poistaminen* ja 2) *de Manin suunnitelman realisoiminen*. Ensimmäinen kysymys on hyvin tärkeä. Edellinen hallitus julkaisi yhteensä 150 taantumuksellista erikoisdekreettiä, jotka lankesivat erittäin raskaana taakkana työtätekevän kansan kannettavaksi. Ne aiottiin heti poistaa. Sitä vaati sosialistinen puolue. Mutta montako niistä peruutti uusi hallitus? Se ei peruuttanut yhtään dekreettiä, hiukan vain lievensi eräitä erikoisdekreettejä, maksaakseen eräänlaiset "symboli"-lunnaat Belgian sosialististen johtajain leveistä lupauksista ("symbolidollarin" tapaisesti, jota eräät Europan valtiot ehdottivat Amerikalle miljoonaisten sotavelkojensa maksamiseksi).

Mikäli kysymys koskee de Manin laajan suunnitelman realisoimista, niin se sai sosialidemokraattisille joukoille aivan odottamatoman käänteisen: sosialistiset ministerit ilmoittivat, että *ensin on voitettava taloudellinen kriisi* ja toteutettava vain ne osat de Manin suunnitelmasta, jotka parantavat teollisuuskapitalistien ja pankkien asemaa ja vasta sen jälkeen voidaan toteuttaa toimenpiteet työläisten aseman helpottamiseksi. Mutta *kuinka kauan* on työläisten odotettava *omaa osaansa* "hyvinvoinnista", joita luvataan de Manin suunnitelmassa? Belgian *pankkiireille* on jo satanut kirjaimellisesti *kultainen sade*. Belgian frangi taattiin 28%:lla ja tällä konstilla pankkiirit saivat sotasaaliinaan 4,5 miljardia frangia työpalkasta nauttivien ja pikkuihmisten säästöjen kustannuksella. Mutta miten tämä käy yhteen de Manin suunnitelman kanssa? Jos uskotaan suunnitelman kirjainta, niin se lupaa "monopolististen väärinkäytösten ja spekulatiivisten manööverien *"vainoamista"*.

Hallitus määräsi de Manin suunnitelman pohjalla komission pankkien työn kontrolloimiseksi, mutta se muodostettiin pankkiireista, jotka nyt iloisesti ja huolellisesti kontrolloivat itse itseään!

De Manin suunnitelma lupaa myöskin joukon muita hyviä asioita: *”Työpäivän supistaminen”*, *”Työpalkan normaaliseksi saattaminen”*, *”Työpalkan minimi”*, *”Yhteiskunnallisen vakuutuksen laajan systeemin järjestäminen”*, elämänmukavuuksien laajentaminen *uusien asuinrakennuksien rakentamisen* tuloksena jne. Kaikki nämä ovat vaatimuksia, joita me, kommunistit, voimme tukea. Meidän täytyy kääntyä Belgian työläisjärjestöjen puoleen ja sanoa: Kapitalistit ovat saaneet jo riittävästi ja liiankin paljon. Vaatikaamme sosialidemokraattisilta ministereiltä, jotta he täyttäisivät työläisille antamansa lupaukset. Yhtykäämme *yhteisrintamaan etujemme menestykselliseksi puolustamiseksi*. Ministeri Vandervelde, me kannatamme platformuunne sisältyvät vaatimukset työläisille. Mutta me ilmoitamme avoimesti: Nämä vaatimukset me otamme *vakavalta kannalta*. Me vaadimme tekoja emmekä tyhjiä sanoja ja siksi me yhdistämme sadat tuhannet työläiset *taisteluun* näiden vaatimusten puolesta!

Tällä tavalla, maissa, joissa on sosialidemokraattinen hallitus, kommunistit, käyttäen hyväkseen vastaavia sosialidemokraattisten puolueiden platformuissa olevia eri vaatimuksia ja sosialidemokraattisten ministerien antamia lupauksia vaaleissa, lähtökohtana yhteistoiminnan toteuttamiseksi sosialidemokraattisten puolueiden ja järjestöjen kanssa, voivat helpommin järjestää kamppailun yhteisrintaman muodostamiseksi joukkojen monien muiden vaatimusten pohjalla taistelussa pääoman hyökkäystä vastaan, fasismia ja sodanvaaraa vastaan.

Edelleen on välttämätöntä pitää silmällä, että jos yhteistoiminta sosialidemokraattisten puolueiden ja järjestöjen kanssa vaatii kommunisteilta vakavaa, perusteellista sosialidemokratian arvostelua, sen arvostelemista porvariston kanssa harjoittamansa yhteistoiminnan ideologiana ja käytäntönä ja väsymätöntä kommunismin ohjelman ja tunnuksien toverillista selvitystä sosialidemokraattisille työläisille, niin tämä tehtävä on erittäin tärkeä taistelussa yhteisrintaman puolesta juuri niissä maissa, missä ovat vallassa sosialidemokraattiset hallitukset.

TAISTELU AMMATTILIITTOYHTENÄISYYDEN PUOLESTA

Toverit, tärkeimpänä etappina yhteisrintaman lujittamisessa tulee olla ammattiliittojen yhtenäisyyden toteuttaminen kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa.

Kuten tunnettua, reformististen johtajain hajoitustaktiikka on erittäin terävästi toteutettu ammattiliitoissa. Se on ymmärrettävää-

kin: täällä heidän luokkayhteistoiminnan politiikkansa porvariston kanssa saa käytännöllisen muodon välittömästi tuotantolaitoksissa, työläisjoukkojen elämänetujen kustannuksella. Tämä on tietysti aiheuttanut vallankumouksellisten työläisten taholta, kommunistien johdolla, tämän politiikan jyrkkää kritiikkiä ja vastarintaa. Juuri siksi ammatillisen liikkeen alalla on kehittynyt voimakkain taistelu kommunismin ja reformismin välillä.

Mitä vaikeammaksi ja monimutkaisemmaksi muuttuu kapitalismin tila, sitä taantumuksellisempaa on ollut Amsterdamin ammattiliittojen johtajain politiikka ja sitä aggressiivisempia ovat olleet heidän toimenpiteensä ammattiliittojen sisällä olevia oppositioaineksiä vastaan. Fasistidiktatuurin pystyttäminen Saksassa ja pääoman hyökkäyksen voimistuminen kaikissa kapitalistisissa maissa ei ole pienentänyt tätä aggressiivisuutta. Eikö olekin luonteenomaista se, että v. 1933 Englannissa, Hollannissa, Belgiassa, Ruotsissa julkaistaan häpeälliset kiertokirjeet, joissa vaaditaan kommunistien ja vallankumouksellisten työläisten eroittamista ammattiliitoista?

Englannissa v. 1933 ilmestyi kiertokirje, jossa paikallisia ammattiliitto-osastoja kielletään liittymästä sodanvastaisiin ja muihin vallankumouksellisiin järjestöihin. Tämä oli alkusoittona tradeunionien pääneuvoston tunnettuun "mustaan kiertokirjeeseen", jossa julistettiin lain ulkopuolella olevaksi jokainen ammattiliittonneuvosto, johon kuuluvat henkilöt, "jotka ovat jollain tavalla yhteydessä kommunististen järjestöjen kanssa". Mitä silloin puhutaan enää Saksan ammattiliiton johdosta, joka sovelluttaa ennenkuulumattomia vainotoimenpiteitä vallankumouksellisia aineksiä vastaan ammattiliitoissa!

Taktiikkamme lähtökohtana ei ole pidettävä Amsterdamin ammattiliittojen eri johtajien käytöstä, vaikka tämä käytös muodostaisi minkälaisia vaikeuksia tahansa luokkataistelulle, vaan sitä seikkaa: *Missä ovat työläisjoukot*. Ja tässä meidän on sanottava suoraan: Työskentely ammattiliitoissa on kaikkien kommunististen puolueiden kipein kysymys. Meidän täytyy saada todellinen käänne aikaan ammattiliittotyössä, asettamalla keskiöksi kysymyksen taistelusta ammattiliittojen yhtenäisyydestä.

"Missä on sosialidemokratian voima Lännessä?" — puhui meille toveri Stalin jo kymmenen vuotta sitten.

"Siinä, että se nojaa ammattiliittoihin.

Missä on kommunististen puolueidemme heikkous Lännessä?

Siinä, että ne eivät ole yhdistyneet, ja eräät ainekset näissä kommunistisissa puolueissa eivät halua yhdistyä ammattiliittojen kanssa.

Siksi kommunististen puolueiden perustehtävä Lännessä on tällä kertaa siinä, että kehitetään ja viedään loppuun asti kamppailu yhtenäisyydestä ammattiliitossa, jotta kaikki kommunistit kuuluisivat ammattiliittoihin, jotta niissä suoritetaan systemaattista kärsivällistä työtä työväenluokan yhdistämiseksi pääomaa vastaan ja tällä tavalla päästään siihen, että kommunistiset puolueet voisivat nojata ammattiliittoihin.” (*Stalin: Leninismin kysymyksiä v. 1931* siv. 150—151)

Onko tämä tov. Stalinin ohje täytetty? Ei, toverit, ei ole täytetty.

Aliarvioidessaan työläisten pyrkimyksen ammattiliittoihin ja kohdatessaan vaikeuksia työskentelyssä Amsterdamin ammattiliittojen sisällä, monet tovereistamme ovat päättäneet kulkea tämän tärkeän tehtävän ohi. He ovat aina puhuneet Amsterdamin ammattiliittojen organisatoorisesta kriisistä, työläisten pakenemisesta ammattiliitoista, eivätkä ole nähneet kuinka erään laskun jälkeen ammattiliitoissa, maailman taloudellisen kriisin alussa, ne ovat alkaneet uudestaan kasvaa. Ammatillisen liikkeen erikoisuus on juuri siinä että porvariston hyökkäys ammatillisia oikeuksia vastaan, yritykset yhdistää ammattiliitot (Puola, Unkari jne.), yhteiskunnallisen vakuutuksen supistaminen, työpalkan rosvoaminen — ovat ammattiliittojen reformististen johtajain vastarinnan puuttumisesta huolimatta pakoittaneet työläisiä vielä tiiviimmin yhdistymään ammattiliittoihin, sillä työläiset tahtovat ja tahtovat nähdä ammattiliitoissa heidän jokapäiväisten luokkaetujensa puolustajan. Tällä on selvitetävissä se seikka, että useat Amsterdamin ammattiliitot — Ranskassa, Tshekkoslovakiassa, Belgiassa, Ruotsissa, Hollannissa, Sveitsissä jne, ovat viime vuosina määrällisesti kasvaneet. Amerikan työn federatio on myöskin huomattavasti lisännyt jäsenmääränsä viimeisten kahden vuoden aikana.

Jos saksalaiset toverit olisivat paremmin ymmärtäneet ammattiliittotyön, josta useampaan kertaan puhui heille tov. *Thälmann*, niin heillä olisi varmasti parempi tilanne ammattiliitoissa kuin mitä se oli fasistien valtaantulon aikana. V. 1932 lopulla vain noin 10% puolueen jäsenistä kuului vapaisiin ammattiliittoihin. Ja tällainen tilanne oli huolimatta siitä, että Kominternin VI kongressin jälkeen kommunistit olivat useiden lakkojen johdossa. Sanomalehdistössä toverimme kirjoittivat välttämättömyydestä kiinnittää 90% voimistamme työhön ammattiliittoihin, mutta todellisuudessa kiinnittivät kaikki voimat vallankumouksellisen ammattiliittoposition ympärille, RGO:n ympärille, joka todellisuudessa pyrki ammattiliittojen tilalle. Mutta entäs Hitlerin valtaantulon jälkeen? Kahden vuoden aikana useat tovereistamme sitkeästi ja systemaat-

tisesti vastustivat oikeata taistelutunnusta vapaiden ammattiliittojen jälleen palauttamisesta.

Minä voisin esittää samanlaisia esimerkkejä melkein kaikista muistakin kapitalistisista maista.

Mutta meillä on jo ensimmäisiä vakavia tuloksia taistelusta ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta Europan maissa. Minä tarkoitan pientä Itävaltaa, missä kommunistisen puolueen aloitteesta on luotu pohja illegaaliselle ammatilliselle liikkeelle. Helmikuun taistelujen jälkeen sosialidemokraatit Otto Bauerin johdolla heittivät tunnuksen: "Vapaat ammattiliitot voidaan palauttaa vain fasismin kukistamisen jälkeen". Kommunistit ryhtyivät työhön ammattiliittojen jälleenrakentamiseksi. Jokainen vaihe tässä työssä oli Itävallan proletariaatin yhteisrintaman osana. Vapaiden ammattiliittojen menestyksellinen jälleenrakentaminen maanalaisuudessa oli vakavana tappiona fasisille. Sosialidemokraatit olivat tienhaarassa. Osa heistä yritti neuvotella hallituksen kanssa. Toinen osa, nähdessään menestyksemme, muodosti rinnakkaiset, omat illegaaliset ammattiliittonsa. Mutta oli vain yksi tie: *Joko antautuminen fasisille taiikka yhteinen taistelu fasismia vastaan, ammattiliittojen yhtenäisyyden puolesta.* Joukkojen painostuksesta entisten ammattiliittojen johtajain muodostamien rinnakkaisammattiliittojen horjuva johto päätti yhdistyä. Tämän yhdistymisen pohjana on leppymätön taistelu pääoman ja fasismin hyökkäyksiä vastaan ja demokration takaaminen ammattiliitoissa. Me tervehdimme tätä seikkaa, toverit, joka on ensimmäisenä askeleena ammattiliittojen muodollisen hajaantumisen jälkeen sodanjälkeisellä kaudella ja siksi sillä on *kansainvälinen merkitys.*

Yhteisrintama *Ranskassa* on epäilemättä ollut jättiläismäisenä ysäyksenä ammattiliittoyhtenäisyyden toteuttamiselle: Yleisen työn konfederationin johtajat kaikella tavalla jarruttivat yhtenäisyyden toteuttamista, asettavat peruskysymyksen: luokkapoliitikasta ammattiliitoissa, vastapainoksi kysymykset, joilla on alistettu, toisarvoinen tai muodollinen merkitys. Epäilemättä taistelun menestyksenä ammattiliittoyhtenäisyyden puolesta on ollut *yhtenäisten ammattiliittojen* muodostaminen paikkakunnilla, joihin esimerkiksi rautatieläisistä kuuluu melkein kolme neljäsosaa molempien ammattiliittojen jäsenmäärästä.

Me olemme päättävästi *ammattiliittoyhtenäisyyden puolesta jokaisessa maassa ja kansainvälisessä mitassa, me olemme yhtenäisen ammattiliiton puolesta jokaisella tuotantoalalla. Me olemme ammattiliittojen yhtenäisen yhdistämisen puolesta jokaisessa maassa, me olemme ammattiliittojen yhdistämisen puolesta tuotantoalottain*

kansainvälisessä mitassa, me olemme yhtenäisen ammattiliittointernationalen puolesta luokkataistelun pohjalla, me olemme yhtenäisten luokkaluontoisten ammattiliittojen puolesta, jotka ovat työväenluokan tärkeimpänä tukena pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan. Tässä yhteydessä me asetamme ehdon ammattiliittojen yhdistämislle: Taistelu pääomaa vastaan, taistelu fasismia vastaan ja ammattiliittojen sisäinen demokraatia.

Aika ei odota. Meille kysymys ammattiliikkeen yhtenäisyydestä niin kansallisessa kuin myöskin kansainvälisessä mitassa on suuri luokkamme yhdistämiskysymys mahtaviin yhtenäisiin ammattiliittoihin luokkavihollista vastaan.

Me tervehdimme Punaisen Ammattiliittointernationalen vetoomusta Amsterdamin Internationaalelle, joka esitettiin kuluvan vuoden toukokuun 1 päivän aattona ja jossa kehoitetaan käsittelemään yhdessä kysymystä maailman ammattiliikkeen yhdistämisen ehdoista, metodeista ja muodoista. Amsterdamin Internationaalen johtajat hylkäsivät tämän ehdotuksen sillä verukkeella, että ammattiliikkeen yhtenäisyys on mahdollista vain Amsterdamin Internationaalella, joka yhdistää melkein kaikki ammattiliitot eräässä osassa Euroopan maissa.

Mutta kommunistien, toimien ammattiliitoissa, on uupumatta käytävä taistelua ammattiliittoyhtenäisyyden puolesta. Punaisten ammattiliittojen ja Profinternin tehtävänä on tehdä kaikki heistä riippuva, jotta pikemmin koittaisi se hetki, jolloin järjestetään kaikkien ammattiliittojen yhteinen taistelu pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan, jotta muodostettaisiin ammattiliikkeen yhtenäisyys Amsterdamin Internationaalen taantumuksellisten johtajain sitkeästä vastarinnasta huolimatta. Punaisten ammattiliittojen ja Profinternin täytyy saada meidän puoleltamme kaikenlaista tukea tässä suhteessa.

Me suosittelemme niille maille, missä on pieniä punaisia ammattiliittoja, niiden liittämistä suuriin reformistisiin ammattiliittoihin, vaalien katsantokantojensa esittämisyvapautta, ja ammattiliitoista eroitettujen ottamista ammattiliittoihin ja niille maille, joissa toimivat rinnakkaisesti suuret punaiset ja reformistiset ammattiliitot *yhdissäväen edustajakokouksen* koollekutsumista taistelun pohjalla pääoman hyökkäystä vastaan ja *ammattiliittodemokratian* takaamiseksi.

On sanottava kaikella päättäväsyydellä, että se työläis-kommunisti, se vallankumouksellinen työläinen, joka ei kuulu ammattialansa ammattiliittoon, ei taistele reformistisen ammattiliiton muuttamiseksi luokkaluontoiseksi ammattiliitoksi, joka ei taistele am-

mattiliikkeen yhtenäisyyden puolesta luokkataistelun pohjalla, se työläis-kommunisti, se vallankumouksellinen työläinen ei täytä ensimmäistä proletariaatin velvollisuuttaan. (*Suosionsoituksia*).

YHTEISRINTAMA JA NUORISO

Minä jo osoitin, toverit, minkälaista osuutta näyttelee fasismin voitossa nuorison vetäminen fasistijärjestöihin. Puhuessamme nuorisosta, meidän on sanottava avoimesti: me olemme aliarvioineet työtätekevän nuorisojoukkojen vetämistä taisteluun pääoman hyökkäystä vastaan; useissa maissa olemme aliarvioineet tätä tehtävää. Me olemme aliarvioineet nuorison suuren merkityksen taistelussa fasismia vastaan. Me emme ole aina ottaneet huomioon nuorison erikokia taloudellisia, poliittisia ja kulttuurisia etuja. Me emme ole kiinnittäneet tarpeellista huomiota nuorison vallankumoukselliseen kasvatukseen.

Kaiken tämän ovat ovelasti käyttäneet hyväkseen fasistit, vetäen eräissä maissa ja osittain Saksassa, puolelleen suuren osan nuorisosta proletariaattia vastaan. On otettava huomioon, että fasismi vetää nuorisoa puolelleen ei ainoastaan militaristisella romantiikalla. Se syöttää joitakin, pukee joukko-osastoissaan, joillekin antaa työtä, muodostaa n. s. kulttuurisiakin järjestöjä nuorisoa varten, pyrkien tällä tavalla vakuuttamaan nuorisolle, että se todellakin haluaa ja voi syöttää, pukea, opettaa ja taata työllä työtätekevät nuorisoujoukot.

Meidän kommunistiset nuorisoliittomme useissa kapitalistisissa maissa ovat vielä suurimmalta osaltaan lahkolaismaisia, joukoista irtaantuneita järjestöjä. Niiden perusheikkous on siinä, että ne yhä vielä pyrkivät jäljittelemään kommunistisia puolueita, niiden työmuotoja ja metoodeja, unohtaen, että nuorisoliitto *ei ole nuorison kommunistinen puolue*. He eivät huomioi riittävästi sitä, että se on järjestö, jolla ovat omat erikoiset tehtävänsä. Sen työmetodit ja muodot, kasvatusmetodit ja taistelu on sovellettava nuorison konkreettiseen tasoon ja vaatimuksiin.

Meidän nuorisoliittolaisemme ovat näyttäneet unohtumatonta esimerkkiä sankaruudesta taistelussa fasistien väkivaltaa ja porvarillista taantumusta vastaan. Mutta heillä ei ole vielä taitoa konkreettisesti ja sitkeästi valloittaa nuorisoujoukkoja vihamielisiltä väkijoukoilta. Tätä todistaa vielä nykyäänkin havaittava työn vastustaminen fasistien joukkojärjestöissä, ei aina osata oikealla tavalla suhtautua sosialistiseen ja muuhun ei-kommunistiseen nuorisoon.

Tästä kaikesta, tietystikin, ovat suuressa vastuussa myöskin kommunistiset puolueet, joiden pitäisi johtaa ja tukea nuorisoliittoa

sen työssä. Nuorisoprobleemihan on ei ainoastaan nuorisoliitto-probleemi. *Tämä on koko kommunistisen liikkeen probleemi.* Tais-
telussa nuorison puolesta on kommunististen puolueiden ja kommu-
nistisen nuorisoliiton järjestöjen saatava päättävä käänne aikaan.
Nuorison kommunistisen liikkeen päätehtävänä kapitalistisissa
maissa on kulkea rohkeasti *yhteisrintaman* toteuttamistietä, työtä-
tekevien nuoren sukupolven järjestämisen ja yhdistämisen tietä.
Kuinka suuren vaikutuksen tekee tämä tehtävä nuorisoliiton vallan-
kumoukselliseen liikkeeseen, osoittavat esimerkit *Ranskasta* ja *Yh-
dysvalloista*. Kun näissä maissa alettiin toteuttaa yhteisrintamaa,
saavutettiin heti huomattavia voittoja. Huomiota ansaitsee kansain-
välisen yhteisrintaman alalla myöskin Pariisin fasisminvastaisen ja
sodanvastaisen komitean aloite nuorison kaikkien *ei-fasististen* jär-
jestöjen kansainvälisen yhteistoiminnan luomiseksi.

Nämä menestykselliset askeleet nuorison yhteisrintamaliikkeessä
viime aikoina osoittavat, että nuorison yhteisrintamamuotoja ei saa
toteuttaa kaavamaisesti, ei ole tarpeellista noudattaa samoja metoo-
deja, joita käyttävät kommunistiset puolueet. Kommunististen nuo-
risoliittojen on kaikin keinoin pyrittävä yhdistämään nuorison
kaikki ei-fasistiset joukkojärjestöt erilaisten yhteisten järjestöjen
muodostamiseen asti, jotka järjestöt taistelevat fasismia vastaan, en-
nenkuulumatonta oikeudettomuutta ja nuorison militarisointia vas-
taan, nuoren sukupolven taloudellisten ja kulttuuristen oikeuksien
puolesta, tämän nuorison vetämiseksi fasisminvastaisen rintaman
puolelle, olipa tämä nuoriso sitten tuotantolaitoksissa, pakkotyölei-
reillä, työpörsseissä, kasarmeissa ja laivastossa, kouluissa tai erilai-
sissa urheilu-, kulttuurisissa y. m. järjestöissä.

Kehittäen ja lujittaen nuorisoliittoa, meidän nuorisoliittolaistem-
me on pyrittävä muodostamaan kommunististen ja sosialististen
nuorisoliittojen (yhdistyksiä ja yhtenäisiä järjestöjä) fasisminvastai-
sia liittoja luokkataistelun pohjalla.

YHTEISRINTAMA JA NAISET

Samanlaista aliarvioimista, toverit, kun nuorison suhteenkin, on
ollut myöskin työtätekevien naisten, työläisnaisten työttömien nais-
ten, talonpoikaisnaisten ja kotiemäntien keskuudessa tehtävään työ-
hön nähden. Mutta kun fasismi riistää nuorisolta kaikista enem-
män, niin naista se orjuuttaa erittäin säälimättä ja kynnillisesti, se
leikittelee äidin, emännän, yksityisen työläisnaisen, jotka eivät ole
varmoja huomisesta päivästä, kaikkein herkimmillä tunteilla. Fa-
sismi esiintyessään hyväntekijän osassa heittää armopaloja nälkää-
näkevälle perheelle, yrittää tällä tukahduttaa työtätekevien naisten

katkeruuden, jonka aiheuttaa fasismiin heille tuoma ennenkuulumaton orjuus. Se ajaa naiset pois tuotannosta. Se ajaa väkisin puutteessa olevat tytöt maaseudulle, tuomiten heidät kulakin ja tilanherran ilmaiseksi palvelijaksi. Lupaamalla naiselle onnellisen kotielämän se ajaa naisen prostituution tielle, jota ei tee niin häikäilemättömästi yksikään kapitalistinen komento.

Kommunistien ja ennenkaikkea kaikkien kommunistinaisten on muistettava, ettei voi olla menestyksellistä taistelua fasismia ja so-
taa vastaan ilman laajojen naisjoukkojen vetämistä tähän taisteluun. Mutta pelkällä agitatiolla sitä ei saavuteta. Meidän täytyy löytää mahdollisuudet, ottaen huomioon kaikenlaiset konkreettiset tilanteet, mobilisoida työtätekevät naisjoukot heidän jokapäiväisten vaatimuksiensa ympärille, taisteluun korkeita hintoja vastaan, työpalkan korottamisen puolesta, saman palkan samasta työstä vaatimisen pohjalla, tasa-arvoisen työn puolesta, joukkoerottamisia vastaan, jokaista fasisin orjuutuksen osoittamaa epätasa-arvoisuutta vastaan.

Pyrkiessämme vetämään työtätekevät naiset vallankumoukselliseen liikkeeseen me emme saa pelätä tässä tarkoituksessa myöskään erikoisten naisten järjestöjen luomista siellä, missä tämä on tarpeen.

Ennakkoluulo, jonka mukaan on muka likvidoitava kommunistisen puolueen johtamat naisten järjestöt kapitalistisissa maissa, "naisten separatismia" vastaan taistelemisen nimessä työväenliikkeessä, tuottaa usein hyvin paljon haittaa.

On löydettävä kaikkein yksinkertaisimmat, joustavimmat muodot yhteistoiminnan järjestämiseksi naisten vallankumouksellisissa, sosialidemokraattisissa ja progressiivisissa sodanvastaisissa ja fasisminvastaisissa järjestöissä. Meidän on päästävä hinnalla millä tahansa siihen, että työläisnaiset ja työtätekevät naiset taistelisivat rinnan luokkaveljiensä kanssa työväenluokan yhteisrintaman ja fasisminvastaisen kansanrintaman riveissä.

IMPERIALISMINVASTAINEN YHTEISRINTAMA

Muuttuneen kansainvälisen ja sisäisen tilanteen yhteydessä kaikissa siirto- ja puolisiirtomaissa saa erikoisen tärkeyden kysymys *imperialisminvastaisesta yhteisrintamasta*.

Laajan imperialisminvastaisen taisteluyhteisrintaman muodostamisessa siirto- ja puolisiirtomaissa on välttämätöntä ennenkaikkea huomioida olosuhteiden erilaisuus, joissa tapahtuu joukkojen imperialisminvastainen taistelu, kansallis-vapautuksellisen liikkeen kypsyneisyyden aste, proletariaatin osuus siinä ja kommunistisen puolueen vaikutus laajoihin joukkoihin.

Kysymys on erilainen Brasiliassa kuin Intiassa ja Kiinassa jne.

Brasiliassa kommunistisen puolueen, joka alkoi oikein kehittää imperialisminvastaista yhteisrintamaa, muodostamalla kansallisen vapautuksen allianssin, täytyy ponnistaa kaikki voimansa tämän rintaman edelleen laajentamiseksi, vetämällä siihen etupäässä monimiljoonaiset talonpoikaisjoukot, pyrkien muodostamaan kansallivallankumouksellisen armeijan joukko-osastoja, jotka olisivat loppuun asti uskollisia vallankumoukselle, ja muodostamaan kansallisen vapautuksen allianssin vallan.

Intiassa on kommunistien tuettava ja laajennettava kaikkia imperialisminvastaisia joukkoesiintymisiä, myöskin niitä, joiden johdossa ovat kansallisreformistit. Säilyttäen poliittisen ja organisatorisen itsenäisyytensä heidän täytyy tehdä aktiivista työtä Intian kansalliseen kongressiin osallistuvien järjestöjen sisällä, edistämällä niiden keskuudessa kansallivallankumouksellisen siiven kristallisoitumista, tarkoituksella kehittää edelleen Intian kansojen kansallivapautuksellista liikettä Britannian imperialismia vastaan.

Kiinassa, Missä kansanliike on jo johtanut neuvostopiirien muodostamiseen maan huomattavalla alueella ja Punaisen armeijan mahdin järjestämiseen, ovat Japanin imperialismiin rosvohyökkäys ja Nankingin hallituksen petturuus asettaneet uhkanalaiseksi Kiinan suuren kansan kansallisen olemassaolon. Vain Kiinan neuvostot voivat esiintyä yhdistävänä keskuksena taistelussa orjuutusta ja Kiinan jakamista vastaan imperialistien taholta, yhdistävänä keskuksena, joka kokoaa kaikki imperialisminvastaiset voimat Kiinan kansan kansalliseen taisteluun.

Siksi me hyväksymme miehuullisen veljellisen Kiinan kommunistisen puolueen alotteen laajan imperialisminvastaisen yhteisrintaman muodostamisessa Japanin imperialismia ja sen kiinalaisia asiamiehiä vastaan kaikkine niine järjestyneine voimineen, jotka ovat Kiinan alueella ja jotka ovat todella valmiit käymään taistelua maansa ja kansansa pelastamiseksi. Minä olen vakuutettu, että ilmaisen koko kongressin tunteet ja ajatukset lausuessani: Me lähetämme tulisen veljellisen tervehdyksen koko maailman vallankumouksellisen proletariaatin puolesta Kiinan kaikille neuvostoille. Kiinan vallankumoukselliselle kansalle. (*Myrskysisiä suosionosoituksia, kaikki nousevat seisalleen*). Me lähetämme tulisen veljellisen tervehdyksen tuhansissa taisteluissa koetellulle sankarilliselle Kiinan Punaiselle armeijalle, (*Myrskysisiä suosionosoituksia*). Me vakuutamme Kiinan kansalle lujasta päättäväsyydestämme tukea sen

taistelua täydellisen vapautumisensa puolesta kaikenlaisista imperialistisista pedoista ja agenteista Kiinassa. (*Myrkyisiä suosionosoituksia, kaikki nousevat seisoaalleen. Muutamia minuutteja jatkuvat raikuvat kättentuputukset. Edustajat heittävät tervehdyksiä*).

YHTEISRINTAMAN HALLITUKSESTA

Toverit, me olemme ottaneet ratkaisevan, rohkean kurssin työväenluokan yhteisrintamaan ja me olemme valmiit toteuttamaan sitä kaikella johdonmukaisuudella.

Jos meiltä kysytään olemmeko me, kommunistit, yhteisrintaman puolesta *ainoastaan* taistelussa osittaisten vaatimuksien puolesta, tai olemmeko me valmiit jakamaan vastuun myöskin silloin kun kysymyksessä on *hallituksen* muodostaminen yhteisrintaman pohjalla, niin me sanomme täydellä vastuuvollisuuden tunnolla: Niin, me otamme huomioon, että on mahdollista sellainenkin tilanne, kun *proletaarisen yhteisrintaman* tai *fasisminvastaisen kansanrintaman hallituksen* muodostaminen tulee ei ainoastaan mahdolliseksi, vaan välttämättömäksikin proletariaatin etujen kannalta. (*Suosionosoituksia*). Ja tässä tapauksessa me esiinnyimme ilman minkäänlaista epärointiä tällaisen hallituksen muodostamisen puolesta.

Minä en puhu tässä sellaisesta hallituksesta, joka voidaan muodostaa proletaarisen vallankumouksen voiton *jälkeen*. Tietystikin, ehkä jossain maassa heti porvariston vallan vallankumouksellisesti kukistamisen jälkeen voidaan muodostaa neuvostohallitus hallitusblokin pohjalla kommunistisen puolueen ja jonkun toisen puolueen (tai sen vasemman siiven) kanssa, joka on osallistunut vallankumoukseen. Kuten tunnettua Lokakuun vallankumouksen jälkeen voittanut Venäjän bolshevikkien puolue otti hallitukseen myöskin vasemmistososiali-vallankumoukselliset edustajat. Tämä oli neuvostohallituksen erikoisuutena Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen.

Kysymyksessä ei ole tällainen tapaus, vaan mahdollisuus muodostaa yhteisrintamahallitus neuvostollisen vallankumouksen aattona, ennen sen voittoa.

Mitä merkitsee tällainen hallitus? Ja minkälaisesta tilanteesta voi olla siinä kysymys?

Se on ennenkaikkea *fasismia ja taantumusta vastaan taisteleva hallitus*. Se on yhteisrintamaliikkeen tuloksena muodostunut hallitus eikä se missään määrin rajoita kommunistisen puolueen toimintaa työväenluokan joukkojärjestöissä, vaan päinvastoin ryhtyy päättäviin toimenpiteisiin vastavallankumouksellisten finanssimagnaatien ja niiden fasisistien agenttien toimenpiteitä vastaan.

Sopivana hetkenä kasvavaan yhteisrintamaliikkeeseen nojaten esiintyy kommunistinen puolue kyseessäolevassa maassa tällaisen hallituksen muodostamisen puolesta määrätyn fasisminvastaisen platformun pohjalla.

Minkälaisissa objektiivisissa olosuhteissa tulee mahdolliseksi tällaisen hallituksen muodostaminen? Tähän kysymykseen voidaan vastata yleisesti: *poliittisen kriisin* olosuhteissa, silloin kun hallitsevat luokat eivät kykene enää suoriutumaan fasisminvastaisen joukkoliikkeen noususta. Mutta tämä on vain yleinen perspektiivi, jota ilman tuskin voidaan käytännössä muodostaa yhteisrintaman hallitus. Vain määrätty *erikoiset edellytykset* voivat asettaa päiväjärjestykseen tällaisen hallituksen muodostamisen poliittisesti *välttämättömänä* tehtävänä. Minusta tuntuu, että tämän yhteydessä ansaitsevat enemmän huomiota seuraavat edellytykset:

ensiksi, kun porvariston valtiokoneisto on riittävästi *desorganisoitu ja halvaantunut*, kun porvaristo ei kykene enää estämään taisteluhallituksen muodostamista taantumusta ja fasismia vastaan;

toiseksi, kun työtätekevien laajat joukot ja erikoisesti joukko- luontoiset ammattiliitot nousevat myrskyisesti *fasismia ja taantumusta vastaan*, mutta *eivät vielä ole* valmiita nousemaan kapinaan, *taitellakseen kommunistisen puolueen johdolla neuvostovalian pystyttämisen puolesta*;

kolmanneksi, kun differentioituminen ja vasemmistuminen sosialidemokratian ja muiden puolueiden riveissä, jotka osallistuvat yhteisrintamaan, on johtanut siihen, että huomattava osa niistä vaatii *säälimättömiä toimenpiteitä fasismia ja muita taantumuksellisia vastaan*, kun ne taistelevat yhdessä kommunistien kanssa fasismia vastaan ja avoimesti esiintyvät puolueensa kommunistille vihanielistä ja taantumuksellista osaa vastaan.

Milloin ja missä maissa muodostuu faktillisesti tällainen tilanne, jolloin nämä edellytykset ovat riittävän selvät, — sitä ei voida ennakolta sanoa, mutta tällaista mahdollisuutta ei voida pois sulkea missään kapitalistisessa maassa, niin meidän on otettava se huomioon, ei vain itsemme orientoituttava ja valmistauduttava siihen, vaan vastaavalla tavalla orientoitava siihen myöskin työväenluokka.

Se, että me tänään yleensä käsittelemme tätä kysymystä, on tietysti sidottu tilannearvioomme ja kehityksen lähiperspektiiveihin, sekä yhteisrintaman kasvuun viime aikoina useissa maissa. Yli kymmenen vuoden on tilanne ollut kapitalistisissa maissa sellainen, että Kommunistinen Internationale ei ole käsitellyt tämänluontoisia kysymyksiä.

Te muistatte, toverit, että neljännessä kongressissamme v. 1922 ja vielä viidennessäkin kongressissa v. 1924 käsiteltiin kysymystä *työväen tai työläis-talonpoikaishallituksen* tunnuksesta. Silloin oli alunperin käsiteltävänä melkein samanlainen kysymys, jonka asetimme tänään. Väittelet, joita siihen aikaan käytiin Kommunistisessa Internationalessa tämän kysymyksen ympärillä ja erikokoisesti poliittiset virheet, joita tämän yhteydessä tehtiin, eivät ole tänä päivänäkään menettäneet merkitystään, ja vaativat *ulppautemme teroittamista suhteessa oikeisto- ja "vasemmisto"-kallistumia vastaan bolshevistiselta linjalta tässä kysymyksessä*. Siksi osoitan lyhyesti eräät näistä virheistä, jotta saisimme puolueidemme nykyiselle poliitikalle mahdollisimman paljon opetuksia.

Ensimmäinen virhesarja johtui juuri siitä, että kysymys työläishallituksesta ei ollut selvä, eikä se ollut sidottu kiinteästi poliittiseen kriisiin. Siksi *oikeisto-oppportunistit* voivat selvittää asiaa niin, että kommunistien tukeman työväenhallituksen muodostamiseen on pyrittävä missä tilanteessa tahansa, n.s. "normaalissa" tilanteessa. *Ultravasemistolaiset* päinvastoin katsoivat, että tällainen työväenhallitus voidaan muodostaa vain aseellisen kapinan kautta, porvariston kukistamisen *jälkeen*. Molemmat väitteet olivat väärät ja siksi tämänlaisten virheiden estämiseksi me korostamme poliittisen kriisin erikoisen konkreettisten olosuhteiden *tarkkaa huomioonottamista* ja joukkoliikkeen nousun huomioimista, jolloin yhteisrintamahallituksen muodostaminen voi tulla mahdolliseksi ja poliittisesti välttämättömäksi.

Toinen virhesarja johtui siitä, että kysymystä työväenhallituksesta ei sidottu proletariaatin *taisteluyhteisrintaman* joukkoliikkeen *kehitykseen*. Siksi *oikeisto-opportuniseilla* oli mahdollisuus väärillä kysymystä ja tehdä siitä periaatteeton liittoutumistaktiikka sosialidemokraattisten puolueiden kanssa puhtaasti parlamentaaristen kombineerauksien pohjalla. *Ultravasemistolaiset* huusivat päinvastoin: "Ei minkäänlaista liittoutumista vastavallankumouksellisen sosialidemokratian kanssa", koska he pitivät kaikkia sosialidemokraatteja vastavallankumouksellisina.

Molemmat väitteet ovat väärä ja nyt me alleviivaamme yhtäältä, että me emme ollenkaan halua sellaista "työväenhallitusta", joka olisi tavallista sosialidemokraattisen hallituksen laajentamista, me pidämme parempana kieltäytyä nimestä "työväenhallitus" ja puhumme *yhteisrintamahallituksesta*, joka poliittiselta luonteeltaan on aivan toisenlainen, joka on *periaatteellisesti toisenlainen* kuin sosialidemokraattiset hallitukset, jotka tavallisesti nimittävät itseään "työväenhallitukseksi". Samalla, kun sosialidemokratia on porvariston

kanssa luokkayhteistoiminnan ase kapitalistisen järjestelmän säilyttämisen eduksi, *yhteisrintamahallitus* on proletariaatin vallankumouksellisen etujoukon yhteistoimintaa muitten fasisminvastaisten puolueiden kanssa koko työtätekevän kansan eduksi, se on taisteluhallitus fasismia ja taantumusta vastaan. Selvää, että nämä kaksi asiaa ovat *perusteeltaan erilaisia*.

Toisaalta, me alleviivaamme välttämättömyyden nähdä *ero sosialidemokratian kahden erilaisen leirin välillä*. Kuten olen jo sanonut, on olemassa sosialidemokratian taantumuksellinen leiri, mutta on olemassa ja samalla kasvaa myöskin sosialidemokratian vasemmistoleiri (ilman lainausmerkkejä), vallankumouksellistuvien työläisten leiri. Ratkaisevana erona niiden välillä käytännössä on niiden suhtautuminen työväenluokan yhteisrintamaan. Taantumukselliset sosialidemokraatit ovat yhteisrintamaa *vastaan*, saboteraavat ja hajoittavat sitä, sillä se hajoittaa heidän sovittepolitiikkaansa porvariston kanssa. Vasemmistosocialidemokraatit ovat yhteisrintaman puolesta, he puolustavat, kehittävät, lujittavat yhteisrintamaliikettä. Koska tämä yhteisrintamaliike on taisteluliikettä fasismia ja taantumusta vastaan, niin se tulee olemaan vakituksena liikkeelle-panevana voimana, joka sysää yhteisrintamahallitusta taisteluun porvariston taantumusta vastaan. Mitä voimakkaammaksi kehittyy tämä joukkoliike, sitä suurempana voimana se tulee olemaan tällä hallituksella, sen taistellessa taantumuksellisia vastaan. Ja mitä paremmin on tämä joukkoliike järjestetty *alhaalta päin*, sitä laajempi tulee olemaan *puolueen ulkopuolisten luokkajärjestöjen verkosto tuotantolaitoksissa, työttömien keskuudessa, työläispiireissä, maaseudun ja kaupungin pikkuporvariston keskuudessa*, sitä enemmän on takeita, ettei yhteisrintaman hallituksen politiikka muutu taantumukselliseksi.

Virheellisten katsantokantojen kolmas sarja, jota havaittiin entisissä väittelyissä, koski juuri "työväenhallituksen" *käytännöllistä politiikkaa*. Oikeisto-opportunistit otaksuivat että työväenhallituksen täytyi pysytellä porvarillisen demokratian puitteissa, siis, ei olisi saanut tehdä minkäänlaisia askeleita näiden puitteiden ulkopuolella. *Ultravasemmistolaiset* päinvastoin faktillisesti kieltäytyivät kaikista yrittämisistä muodostaa yhteisrintamahallitus.

V. 1933 *Saksissa ja Thüringenissä* selvästi havaittiin "työväenhallituksen" oikeisto-opportunistinen käytäntö. Kommunistien osallistuminen yhdessä vasemmisto-socialidemokraattien kanssa (Zeignerin ryhmä) Saksin hallitukseen ei ollut itseasiassa virhe, päinvastoin vallankumouksellinen tilanne Saksassa osoitti tämän askeleen oikeaksi. Mutta, osallistuessaan hallitukseen, kommunistien olisi pitänyt

käyttää asemiaan ennenkaikkea *proletariaatin ascistamiseksi*. Tätä he eivät tehneet. He eivät takavarikoineet edes yhtään ainoata rikkaiden asuntoa, vaikka asuntopula työläisten keskuudessa oli niin suuri, että useat heistä lapsineen ja vaimoineen olivat ilman suoja paikkaa. He eivät tehneet *mitään* työläisten vallankumouksellisen joukkoliikkeen järjestämiseksi. He yleensä käyttäytyivät *tavallisina* parlamentaarisisina ministereinä "porvarillisen demokratian puitteisissa". Kuten tunnettua, tämä oli tuloksena Brandlerin ja hänen kanssaan samalla tavalla ajattelevien opportunistisesta politiikasta. Tuloksena oli sellainen vararikko, että meidän täytyy nytkin viitata Saksin hallitukseen klassillisena esimerkkinä siitä, miten vallankumouksellisten *ei pidä* käyttäytyä hallituksessa.

Toverit, me vaadimme jokaiselta yhteisrintamahallitukselta kokonaan toisenlaista politiikkaa. Me vaadimme siltä, että se toteuttaisi määrättyä tilannetta vastaavia *vallankumouksellisia perusvaatimuksia*. Esim. kontrollin tuotannon yli, pankkien kontrollin, poliisin hajottamisen ja sen vaihtamisen aseelliseen työväen-milisiin j.n.e.

Lenin kehoitti meitä 15 vuotta sitten keskittämään kaiken huomiomme "löytääksemme siirtymismuodot tai lähestymismuodot proletariseen vallankumoukseen". Ehkäpä juuri *yhteisrintamahallitus monissa maissa* tulee olemaan *eräänä* tärkeänä siirtymismuotona. "Vasemmistolaiset" doktrineerit aina ovat sivuuttaneet tämän Leninin ohjeen, rajoittautuneina propagandisteina he puhuivat vain "päämäärästä", koskaan eivät huolehtineet "siirtymismuodoista". Siksi he yrittivät tehdä tunnuksesta "työväenhallitus" tyhjän sanahelinän, proletarisen diktatuurin "synonymin". Mutta oikeisto-opportunistit yrittivät tämän tunnuksen avulla muodostaa erikoisen "*demokraattisen väliasteen*" porvariston ja proletariaatin diktatuurin välille, uskotellakseen työläisille, että rauhallisella parlamentaarisella kävelyllä voidaan siirtyä yhdestä diktatuurista toiseen. Tätä fiktiivistä "väliastetta" he nimittivät myöskin "siirtymismuodoksi" ja viittasivat Leniniinkin! Mutta tämä huijaus oli helppo paljastaa: Lenin puhui siirtymismuodosta ja lähestymismuodosta "*proletaariseen vallankumoukseen*", t.s. porvariston diktatuurin kukistamiseen *eikä mistään välimuodosta* porvariston ja proletarisen diktatuurin välillä.

Miksi Lenin antoi näin suuren merkityksen siirtymismuodolle proletariseen vallankumoukseen? Siksi, että hän piti silmällä "*kaikkien suurien vallankumouksien peruslakia*", sitä lakia, että yksinomaan propaganda ja agitatio eivät voi olla joukkojen *omana poliittisena kokemuksena* silloin, kun kysymyksessä on todella laa-

jojen työtätekevien joukkojen vetäminen vallankumouksellisen etujoukon puolelle, jota ilman on mahdotonta voimakas taistelu vallan puolesta. Vasemmistosuunnan tavallisena virheenä on olettaa, että heti kun muodostuu poliittinen (tai vallankumouksellinen) kriisi, niin kommunistiselle johdolle riittää vallankumouksellisen kapinan tunnuksen heittäminen ja laajat joukot kulkevat sen mukana. Ei, tällaisenaan kriisin oloissa eivät joukot ole aina valmiita tähän. Me näemme tämän *Espanjan* esimerkistä. Auttaa *miljoonaisia joukkoja* mahdollisimman nopeasti omaksumaan oman kokemuksen pohjalla, mitä on heidän tehtävä, mistä löydettävä ratkaiseva ulospääsy, mikä puolue ansaitsee heidän luottamuksensa — kas tätä varten tarvitaan niin siirtymistunnuksia kuin myöskin erikoisia "siirtymis- tai lähestymismuotoja proletaariseen vallankumoukseen". Muussa tapauksessa laajat kansanjoukot, jotka ovat pikkuporvarillisten demokraattisten harhaluulojen ja traditioiden kahleissa, voivat vallankumouksellisen tilanteenkin oloissa horjua, viivähdellä ja harhailla, löytämättä tietä vallankumoukseen ja siten joutua fasistipövelien iskujen alaisiksi.

Siksi me katsomme mahdolliseksi muodostaa poliittisen kriisin oloissa *fasisminvastaisen yhteisrintamahallituksen*. Mikäli tällainen hallitus tulee todella käymään taistelua kansan vihollisia vastaan, antamaan toimintavapauden työväenluokalle ja kommunistiselle puolueelle, niin me, kommunistit, tulemme kaikin keinoin tukemaan sitä ja vallankumouksen satureina tulemme taistelemaan *ensimmäisillä tulilinjoilla*. Mutta me puhumme joukoille avoimesti:

Tämä hallitus *ei voi tuoda lopullista pelastusta*. Se ei kykene kukistamaan riistäjien luokkaherruutta ja siksi se ei voi lopullisesti poistaa myöskään fasistisen vastavallankumouksen vaaraa. Siis, on välttämätöntä *aseistautua sosialistisen vallankumouksen saavuttamiseksi!* Pelastuksen tuo ainoastaan ja vain *neuvostovalta!*

Arvioidessamme nykyistä maailman tilanteen kehitystä me näemme, että *poliittinen kriisi* kypsyy useissa maissa. Tästä johtuu, että myöskin kongressimme luja päätös yhteisrintamahallituksesta tulee olemaan erittäin aktuaalinen ja suuresta merkityksestä.

Jos puolueemme kykenevät bolshevistisesti käyttämään hyväkseen mahdollisuutta yhteisrintamahallituksen muodostamiseen, jos ne osaavat käyttää sen muodostamisen ympärillä käytyä taistelua sekä tämän hallituksen vallassaoloa *joukkojen vallankumoukselliseen valmentamiseen*, niin se tulee olemaan kaikkein parhaimpana *poliittisena todisteena, että* kurssimme yhteisrintamahallitukseen on ollut oikea.

IDEOLOGISESTA TAISTELUSTA FASISMIA VASTAAN

Puolueittemme fasisminvastaisen taistelun eräänä heikoimpana puolena on se, että ne riittämättömästi ja eivät ajallaan reageerau fasismin demagogiaan ja tähän asti ovat yliolkaisesti suhtautuneet kysymykseen taistelusta fasistista ideologiaa vastaan. Useat toverit eivät uskoheet, että porvarillisen ideologian näin taantumuksellinen muoto kuin fasismin ideologia, joka mielettömyydessään usein lähentelee hulluutta, kykenisi saamaan vaikutuksen joukkoihin. Kapitalismin mätänemisprosessi ulottuu sen ideologian ja kulttuurin sydämeen ja laajojen kansanjoukkojen epätoivoinen asema tekee sen määrätyt kerrokset herkiksi vastaanottamaan tämän mätänemisen ideologisten jätteiden tartunnan.

Tätä fasismin ideologisen tartunnan voimaa me emme saa missään tapauksessa aliarvioida. Päinvastoin meidän täytyy puolestamme järjestää laaja ideologinen taistelu selvän, kansanomaisen ja oikean todistelun pohjalla, hyvin harkiten suhtauduttava kansanjoukkojen kansallisen psykologian omalaatuisuuteen.

Fasistit penkovat jokaisen kansan *historian*, esittääkseen itsensä kansanhistoriassa kaiken korkeimman ja sankarillisimman perilliseksi ja jatkajiksi ja sen, mikä oli kansan kansallisille tunteille alentavaa ja loukkaavaa, he käyttävät aseena fasismin vihollisia vastaan. Saksassa julkaistaan satoja kirjoja, joilla on vain yksi päämäärä — Saksan kansan historian väärentäminen fasistiseen tapaan.

Vastaleivotut kansallissosialistiset historioitsijat yrittävät kuvata Saksan historiaa sillä tavalla, että muka jonkun "historiallisen lainmukaisuuden" voimasta 2,000 vuoden aikana on punaisena lankana kulkenut kehitys, joka johti Saksan kansan kansallisen "pelastajan", "messiaan" tulon historialliselle areenalle, joka tunnetaan *itävaltalaisista* sukuperää olevaksi "jefreitoriksi". Näissä kirjoissa kuvataan Saksan kansan menneisyyden suuria toimihenkilöitä fasisteina ja suuret talonpoikaissiikkeet suoranaisena alkuna fasistiselle liikkeelle.

Mussolini yrittää saada pääomia Garibaldin sankarillista muotoa hyväksikäyttäen. Ranskan fasistit esittävän sankarittarenaan Jeanne d'Arc'ia. Amerikan fasistit vetoavat riippumattomuuden puolesta käytyjen amerikkalaisten sotien traditioihin, Washingtonin, Lincolnin traditioihin. Bulgarian fasistit käyttävät hyväkseen 70-luvun kansallisuusvapautus-liikettä ja kansan rakastamia sankareita Vasil Levsköita, Stefan Karadshia, jne. Ne kommunistit, jotka ajattelevat, että kaikki tämä ei koske työväenluokkaa, jotka eivät tee mitään sen hyväksi, että historiallisesti oikein, todella marxilaisesti, leniniläis-marxilaisessa, leniniläis-stalinilaisessa hengessä tulisi valaistuksi

työväenjoukoille heidän oman kansansa menneisyys, *yhdistääkseen nykyisen taistelun sen vallankumouksellisiin traditioihin ja menneisyyteen*, — nämä kommunistit vapaachtoisesti luovuttavat fasistisille väärentäjille kaiken sen, mitä oli arvokasta kansan historiallisessa menneisyydessä, ja ne käyttävät sitä kansanjoukkojen hämäämiseksi. (*Suosionosoituksia*).

Ei! Toverit! Meille kuuluu jokainen tärkeä kysymys ei ainoastaan nykyisyydestä ja tulevaisuudesta, vaan myöskin *kansamme menneisyydestä*. Emmehän me, kommunistit, toteuta työläisten työhuone-etuja ahdasta politiikkaa, me emme ole tradeunionien tai keskiajan käsityöläis- ja kisällien yhdistysten rajoitettuja toimihenkilöitä. Me olemme nykyisen yhteiskunnan tärkeimmän, suurimman luokan — työväenluokan luokkaetujen edustajia, luokan, joka on kutsuttu vapauttamaan ihmiskunnan kapitalistisen järjestelmän kärsimyksistä, joka on maapallon yhdellä kuudesosalla kukistanut kapitalismin ikeen ja on hallitsevana luokkana. Me puolustamme kaikkien sorrettujen työväenkerroksien elämänetuja, kansan valtavan enemmistön etuja missä kapitalistisessa maassa tahansa.

Me, kommunistit, olemme porvarillisen natsionalismin *leppymättömiä periaatteellisia vastustajia* sen kaikissa ilmenemismuodoissa. Mutta me emme ole *kansallisen nihilismin puolustajia*, emmekä koskaan saa esiintyä sellaisina. Työläisten ja kaikkien työväenkerroksien kasvattaminen proletarisen internationalismin hengessä, se on jokaisen kommunistisen puolueen yksi perustehtävä. Mutta se, joka ajattelee, että tämä antaa hänelle luvan sylkäistä laajojen työväenkerroksien kansallisille tunteille, se on kaukana todellisesta bolshevismista, se ei ole mitään ymmärtänyt Leninin ja Stalinin opista kansallisuuskysymyksessä. (*Suosionosoituksia*).

Lenin, joka aina päättävästi ja johdonmukaisesti taisteli porvarillista natsionalismia vastaan, osoitti meille esimerkin, miten on oikein suhtauduttava kysymykseen kansallisista tunteista, kirjoituksessaan "Isovenäläisten kansallisesta ylpeydestä", joka on kirjoitettu v. 1914. Kas näin hän kirjoitti:

"Onko meille, isovenäläisille tietoisille proletareille vierasta kansallisen ylpeyden tunne? Tietystikään ei. Me rakastamme omaa kieltämme ja kotimaatamme, me työskentelemme kaikista enemmän, jotta *sen* työväenkerrokset (ts. 9/10 sen väestöstä) nostettaisiin demokraattien ja sosialistien tietoisien elämän tasolle. Meistä on kaikkein kipeintä nähdä ja tuntea, minkälaista väkivaltaa, sortoa ja kiusaa tekevät kauniille isänmaallemme tsaarin pyövelit, aateliset ja kapita-

listit. Me olemme ylpeitä siitä, että tämä väkivalta aiheuttaa vastarintaa keskuudessamme, isovenäläisten keskuudessa, että *tästä joukosta on noussut* Radishev, dekabristit, 70-luvun val-lankumoukselliset, että isovenäläinen työväenluokka loi v. 1905 mahtavan vallankumouksellisen joukkojen puolueen. Me olemme täynnä kansallisen ylpeyden tunteita, sillä isove-näläinen kansa *myöskin* loi vallankumouksellisen luokan, *myöskin* osoitti, että se pystyy näyttämään ihmiskunnalle so-sialismin ja vapauden puolesta käydyn taistelun suurta esi-merkkiä ja edessämme eivät ole ainoastaan suuret pogroomit, hirsipuuvit, vankilamuurit, nälännäkeminen, pappien, tsaa-rien, tilanherrain ja kapitalistien orjamainen palveleminen.

Me olemme täynnä kansallisen ylpeyden tunteita ja siksi me erikoisesti vihaamme orjamaista menneisyyttämme... Ja orjamaista nykyisyyttämme, kun samat tilanherrat ja kapita-listit vievät meidät sotaan, tukahduttaakseen demokraattista liikettä Persiassa ja Kiinassa, voimistaakseen isovenäläistä kan-sallista arvokkuuttamme häpäisevää Romanovien, Bobrins-kien, Puriskevitshien joukkoa". (Lenin, Kootut teokset, XVIII nide, sivu 81).

Näin kirjoitti Lenin kansallisesta ylpeydestä.

Luulen, toverit, että en menetellyt väärin Leipzigin oikeudessa, kun fasistit yrittivät parjata Bulgarian kansaa, nimittäin sitä bar-baarimaiseksi, puolustaessani Bulgarian kansan työätekevien jouk-kojen kansallista kunniaa, kansan, joka uskollisesti taistelee fasis-teja vastaan, näitä todellisia villejä ja barbaareja vastaan (*myrskysi-ä, jatkuvia suosionosoituksia*), ja kun ilmoitin, että minulla ei ole mitään syytä hävetä, että olen bulgarialainen, vaan päinvastoin olen ylpeä siitä kun olen Bulgarian sankarillisen työväenluokan poika. (*Suosionosoituksia*).

Toverit! Proletaarisen internationalismin on n.s. "mukauduttava ilmastoon" jokaisessa maassa, jotta se laskisi juurensa syvälle omassa maassaan. Proletaarisen luokkataistelun ja työväenliikkeen *kansalli-set muodot* eri maissa eivät ole proletaarisen internationalismin vas-taisia, päinvastoin juuri näissä muodoissa voidaan menestyksellä puolustaa myöskin proletariaatin *kansainvälisiä etuja*.

Tietysti *kaikkiällä ja kaikissa tapauksissa* on paljastettava ja to-distettava joukoille, että fasistinen porvaristo yleiskansallisten etujen puolustamisen verukkeella toteuttaa egoistista politiikkaa oman kan-sansa sortamiseksi ja riistämiseksi samoin myöskin muitten kanso-jen rosvoamiseksi ja orjuuttamiseksi. Mutta tähän *ei saa rajoittua*.

On välttämätöntä samalla työväenluokan taistelun ja kommunististen puolueiden esiintymisen kautta osoittaa, että proletariaatti noustessaan kaikenlaista orjuuttamista ja kansallista sortoa vastaan on ainoana todellisena taistelijana kansallisen vapautuksen ja kansan riippumattomuuden puolesta.

Proletariaatin luokkataistelujen edut taistelussa kotimaan riistäjiä ja sortajia vastaan eivät ole kansan vapaan ja onnellisen tulevaisuuden vastaisia. Päinvastoin: sosialistinen vallankumous merkitsee *kansan pelastusta* ja avaa sille tien korkeampaan nousuun. Sillä, että työväenluokka jo tällä kertaa järjestää luokkajärjestöjään ja lujittaa asemiaan, että se puolustaa fasismilta demokraattisia oikeuksiaan ja vapauksiaan, että se taistelee kapitalismin kukistamiseksi, *sillä se* jo taistelee kansallisuutensa tulevaisuuden puolesta.

Vallankumouksellinen proletariaatti taistelee kansansa kulttuurin pelastamisen puolesta, sen vapauttamiseksi mätänevän monopolistisen pääoman ja barbaarimaisen fasismien kahleista, joka tekee väkivaltaa sille. *Vain* proletaarinen vallankumous voi estää kulttuurin tuhoutumisen, nostaa sen korkeimmalle kukoistusasteelle, todellisena kansan kulttuurina, *kansallisena muodoltaan ja sosialistisena sisällöltään*, jota me näemme toteutettavan *Stalinin* johdolla Neuvostoliitossa. (*Suosionosoituksia.*)

Proletaarinen internationalismi ei vastusta tätä eri maiden työtätekevien taistelua kansallisen, sosiaalisen ja kulttuurisen vapauden puolesta, vaan kansainvälisen proletaarisen solidaarisuuden ja taisteluyhtenäisyyden pohjalla takaa sille *välttämättömän tuen*, jota tarvitaan voiton saavuttamiseksi tässä taistelussa. *Vain* *kiinteässä liitossa* suuren Neuvostoliiton voittaneen proletariaatin kanssa voi kapitalististen maiden työväenluokka voittaa. *Vain* taistellen käsikädessä imperialististen maiden proletariaatin kanssa siirtomaan kansat ja sorretut kansalliset vähemmistöt voivat saavuttaa vapautuksensa. *Vain* vallankumouksellisen liiton kautta imperialististen maiden työväenluokan ja siirto- ja riippuvaisuussuhteissa olevien maiden kansallisivapautuksellisen liikkeen välillä kulkee tie proletaarisen vallankumouksen voittoon imperialistisissa maissa, sillä, kuten *Marx* osoitti "ei voi olla vapaa se kansa, joka sortaa muita kansoja".

Eiväthän kommunistit, jotka kuuluvat sorrettuun ja riippuvaiseen kansallisuuteen, voi menestyksellä taistella shovinismia vastaan kansansa riveissä, *elleivät he samalla osoita käytännöllisissä joukko-
liikkeessa*, että he todellisuudessa taistelevat kansallisuutensa vapauttamiseksi vieraan maan ikeestä. Eiväthän toisaalta sortavaan kansaan kuuluvat kommunistit voi tehdä kaikkea välttämätöntä oman

kansansa työtätekevien joukkojen kasvattamiseksi internationalismin hengessä, elleivät käy päättävää taistelua "oman" porvaristonsa sortopolitiikkaa vastaan, sen orjuuttamien kansojen täydellisen itsemääräämisoikeuden puolesta, elleivät he tätä tee, niin eivät he myöskään helpoita sorretun kansan työtätekeviä voittamaan kansallisia ennakkoluulojaan.

Jos me esiinnyimme tässä hengessä, jos me kaikessa joukkotyösämme vakuuttavasti osoitamme, että me olemme yhtä vapaat niin kansallisesta nihilismistä kuin myöskin porvarillisesta natsionalismista, niin vain tässä tapauksessa me voimme käydä menestyksellistä taistelua fasistien shovinistista demagogiaa vastaan.

Siksi on erittäin tärkeätä leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan oikea ja konkreettinen sovelluttaminen. Tämä on *ehdoton, välttämätön* edellytys menestykselliselle taistelulle shovinismia vastaan, fasistien toteuttaman ideologisen vaikutuksen pääasetta vastaan. (*Suosionosoituksia.*)

III, Kommunististen puolueiden lujittaminen ja taistelu proletariaatin poliittisen yhtenäisyyden puolesta

Toverit! Taistelussa yhteisrintaman muodostamiseksi kasvaa kommunistisen puolueen johtava osuus suunnattomasti. Työväenluokan yhteisrintaman alkuunpanijana, organisaattorina, liikkeelle panevana voimana on vain kommunistinen puolue.

Kommunistiset puolueet voivat taata laajojen työtätekevien joukkojen mobilisoinnin yhtenäiseen taisteluun fasismia ja pääoman hyökkäystä vastaan *vain lujittamalla kaikin puolin omia rivejään*, kehittämällä alotekeykyään, toteuttamalla marxilais-leniniläistä politiikkaa ja oikeata, joustavaa taktiikkaa, ottaen huomioon konkreettisen tilanteen ja luokkavoimien sijoituksen.

KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN LUJITTAMINEN

Kuudennen ja seitsemännen kongressin välisenä aikana ovat kommunistiset puolueet kapitalistisissa maissa kiistämättä *kasvaneet ja huomattavasti karaistuneet*. Mutta olisi vaarallinen erehdys, jos rauhoittuisimme tähän. Mitä enemmän laajenee työväenluokan yhteisrintama, sitä enemmän syntyy uusia, monimutkaisempia tehtäviä, sitä enemmän meidän on työskenneltävä puolueittemme lujittami-

seksi poliittisesti ja organisaatorisesti. Proletariaatin yhteisrintama tuo esiin työläisten armeijan, joka voi suorittaa tehtävänsä, jos tämän armeijan johdossa tulee olemaan sille päämäärän ja tien näytävä voima. *Tällaisena johtavana voimana voi olla vain luja proletarinen vallankumouksellinen puolue.*

Kun me, kommunistit, ponnistamme kaikki voimamme yhteisrintaman muodostamiseksi, niin me emme tee tätä ahtaalta näkökannalta, vain tarkoituksella värvätä uusia jäseniä kommunistiseen puolueeseen. Meidän täytyy kaikin puolin lujittaa kommunistisia puolueita ja laajentaa niiden määrällistä kasvua juuri siksi, että me vakavasti haluamme lujittaa yhteisrintamaa. Kommunististen puolueiden lujittaminen ei ole välttämätöntä ahtaasti puolueen etujen kannalta, vaan koko työväenluokan etujen kannalta. Kommunististen puolueiden *yhtenäisyys, vallankumouksellinen yhdistyneisyys ja taisteluvälmeus* — tämä on arvokkain pääoma, joka kuuluu ei ainoastaan meille, vaan koko työväenluokalle. Valmeutemme lähtä yhdessä sosialidemokraattisten puolueiden ja järjestöjen kanssa taisteluun fasismia vastaan me olemme yhdistyneet ja tulemme yhdistämään leppymättömään taisteluun porvariston kanssa yhteistoiminnan ideologiana ja käytäntönä ilmenevää sosialidemokratiaa vastaan ja tietysti tulemme taistelemaan myöskin *tämän ideologian tunkeutumista vastaan* omiin riveihimme.

Toteuttaessamme rohkeasti ja päättävästi yhteisrintaman taktiikkaa, me tulemme kohtaamaan omissa riveissämmekin vastustuksia, jotka meidän on välttämätöntä hinnalla millä hyvänsä poistaa mahdollisimman lyhyessä ajassa.

Kominternin VI kongressin jälkeen suoritettiin kapitalististen maiden kaikissa kommunistisissa puolueissa *menestyksellistä taistelua kapitalistiseen vakaantumiseen pyrkivää opportunistista mukautumista vastaan ja reformististen ja legalisten harhaluulojen tartuntaa vastaan*. Puolueemme puhdistivat rivinsä kaikenlaisista oikeisto-opportunisteista, ja tällä lujittivat bolshevistista yhtenäisyyttään ja taistelukuntoisuuttaan. Vähemmän menestyksellisesti, ja joskus ei ollenkaan käyty taistelua *lahkolaisuutta* vastaan. Lahkolaisuus ilmeni yksinkertaisessa, avoimessa muodossa jo Kommunistisen Internationalen olemassaolon ensi vuosina ja naamioiden itsensä muodollisella bolshevististen teisien tunnustamisella jarrutti bolshevistisen joukkopoliitiikan kehittämistä. Nykyään se ei ole enää *”lastentauti”*, kuten kirjoitti Lenin, *vaan juurtunut pahe*, josta vapautumatta ei voida ratkaista proletariaatin yhteisrintaman muodostamistehtävää ja viedä joukkoja reformismista vallankumouksen puolelle.

Nykyisessä tilanteessa lahkolaisuus on *omahyväistä* lahkolaisuutta, kuten me kvalifisioimme sen päätösluonnoksessa, se jarruttaa meitä *ennenkaikkea* taistelussamme yhteisrintaman toteuttamiseksi. Lahkolaisuus on tyytyväinen *doktriinimäiseen rajoittautuneisuuteensa*, joukkojen todellisesta elämästä irtaantumiseen; se on tyytyväinen yksinkertaisiin metodeihinsa työväenliikkeen monimutkaisten kysymysten ratkaisemisessa kaavamaisten sheemojen pohjalla. Lahkolaisuus esittää itsensä kaikkietietävänä ja katsoo tarpeettomaksi oppia joukoilta työväenliikkeen opetuksien pohjalla. Sanalla sanoen lahkolaisuudelle on, kuten sanotaan, meri polvia myöten.

Omahyväinen lahkolaisuus *ei halua eikä voi ymmärtää*, että kommunistinen puolue ei ole saavuttanut työväenluokan johtamista itsevirtauksella. Kommunistisen puolueen johtava osuus työväenluokan taisteluissa on valloittettava. Tässä ei tarvitse saarnata kommunistien johtavasta osuudesta, vaan jokapäiväisessä joukkotyössä on oikealla politiikallaan *ansaittava, valloittettava työläisjoukkojen luottamus*. Tämä on mahdollista vain siinä tapauksessa, jos me, kommunistit, poliittisessa taistelussamme vakavasti otamme huomioon joukkojen luokkatietoisuuden todellisen tason, niiden vallankumouksellistumisasteen, jos me selväpiirteisesti arvioimme konkreettisen tilanteen ei toivomustemme pohjalla, vaan sen pohjalla, mikä on todellisuudessa. Meidän täytyy askel askelelta kärsivällisesti helpottaa laajojen joukkojen siirtymistä kommunismin puolelle. Me emme saa koskaan unhoittaa Leninin sanoja, joka koko voimallaan varoitti meitä, — että

”kysymys on juuri siinä, ettemme ottaisi *meidän* kokemaamme *luokan* kokemana, *joukkojen* kokemana”. (Lenin, Kootut teokset, XXV nide, sivu 202).

Eiköhän, toverit, ole riveissämme vielä melkoinen määrä sellaisia doktriinimäisiä aineksia, jotka yhteisrintaman politiikassa aina ja kaikkialla näkevät vain vaaroja? Tällaisille tovereille koko yhteisrintama on pelkkänä vaarana. Mutta tämä lahkolaismainen ”periaatteellisuus” ei ole mitään muuta kuin poliittista avuttomuutta työväenluokan välittömän johtamisen vaikeuksien edessä.

Lahkolaisuus ilmenee erikoisesti joukkojen vallankumouksellistumisen yliarvioimisessa. Niiden reformismista siirtymistempojen yliarvioimisessa, yrittäessä hypähdellä yli liikkeen vaikeiden etappien ja monimutkaisten tehtävien. Joukkojen johtamismetodi vaihdettiin käytännössä usein ahtaasti puolueyhmän johtamismetodeihin. Aliarvointiin joukkojen traditsionimaisen yhteyden voimaa omiin järjestöihinsä ja johtoon ja kun joukot eivät katkaisseet näitä yhteyksiään, niin niihin alettiin suhtautua samalla jyrkkyydellä kuin

niiden taantumukselliseen johtoonkin. Taktiikka ja tunnukset tehtiin kaavamaisiksi kaikille maille, ei huomioitu konkreettisen tilanteen erikoisuuksia jokaisessa eri maassa. Jätettiin huomiota vaille välttämättömyys taistella joukoissa, joukkojen luottamuksen saavuttamiseksi, aliarvioitiin taistelua työläisten osittaisvaatimuksien puolesta ja työtä reformistisissa ammattiliitoissa sekä fasisistisissa joukkojärjestöissä. Yhteisrintamapolitiikka vaihdettiin usein pelkkiin kutsuihin ja toisarvoiseen propagandaan.

Samassa määrin haittasivat lahkolaismaiset asenteet ihmisten oikeata valintaa, kaaderien kasvattamista, *kaaderien*, jotka *olivat yhteydessä* joukkoihin, jotka *nauttivat* joukkojen luottamusta, *vallankumouksellisesti kestävien* ja luokkataistelussa *koeteltujen* kaaderien kasvattamista, jotka kykenevät yhdistämään *joukkotyön* käytännölliset *kokemukset bolshevikin periaatteelliseen lujuuteen*

Tällä tavalla lahkolaisuus hidastutti huomattavasti kommunistien puolueiden kasvua, vaikeutti todellisen joukkopolitiikan toteuttamista, haittasi luokkaviihollisen vaikeuksien hyväksikäyttämistä vallankumouksellisen liikkeen lujittamiseksi, haittasi laajojen proletaristen joukkojen kommunististen puolueiden puolelle valloittamisasiaa.

Taistellessamme päättävästi omahyväisen lahkolaisuuden juuriksi ja sen viimeisten jätteiden poistamiseksi, meidän täytyy kaikin keinoin voimistaa valppauttamme ja taistelua suhteessa *oikeisto-oppportunismiin* ja sen kaikkia konkreettisia ilmenemismuotoja vastaan, ottaen huomioon, että vaara tulee kasvamaan sitä mukaa, kun laajennetaan laajaa yhteisrintamaa. Jo nyt havaitaan pyrkimyksiä alentaa kommunistisen puolueen osuutta yhteisrintaman riveissä ja sovelluttaa sosialidemokraattista ideologiaa. Ei saa unohtaa, että yhteisrintamataktiikka on havainnollista vakuuttamismetodia sosialidemokraattisille työläisille, että kommunistinen politiikka on oikea ja reformistinen on väärä, että se *ei ole metodia*, joka *hyväksyisi sosialidemokratian ideologian ja käytännön sovelluttamisen*. Menestyksellinen taistelu yhteisrintaman muodostamiseksi vaatii eittämättömästi jatkuvaa taistelua riveissämme ilmeneviä *puolueen osuuden alentamispyrkimyksiä* vastaan, *legaalisia harhaluuloja* vastaan, *itsevirtaukseen ja automaattisuuteen* pyrkiviä asenteita vastaan, niin fasismin likvidoisimisessa kuin myöskin yhteisrintaman järjestämisessä *pienempiäkin horjahteluja vastaan päättävän toiminnan aikana*.

"On välttämätöntä — opettaa meitä toveri Stalin, jotta puolue työssään osaisi yhdistää korkean periaatteellisuuden (ei saa sekoittaa lahkolaisuuteen) yhteyksiin joukkoihin (ei saa sekoittaa hännässä-

laahustamiseen!), jota ilman puolueella ei ole mahdollisuutta opettaa joukkoja, oppia joukoilta, ei ainoastaan johtaa joukkojen ja nostaa ne puolueen tasolla, eikä myöskään kuunnella niiden ääntä ja arvata niiden kipeimmät tarpeet". (Stalin, "Saksan kommunistisen puolueen perspektiiveistä ja bolshevisoisimisesta". "Pravda", No: 27, v. 1925, helmikuun 3 p:nä).

TYÖVÄENLUOKAN POLIITTINEN YHTENÄISYYS

Toverit, kommunististen ja sosialidemokraattisten työläisten yhteisrintaman ja yhteistaistelun kehitys fasismia ja pääoman hyökkäystä vastaan asettaa myöskin kysymyksen *poliittisesta yhtenäisyydestä, työväenluokan yhtenäisen poliittisen joukkopuolueen muodostamisesta*. Sosialidemokraattiset työläiset yhä enemmän tulevat käytännössä vakuutetuiksi siitä, että taistelu luokkaviihollista vastaan vaatii yhtenäistä poliittista johtoa, sillä *johton kaksinaisuus* vaikeuttaa työväenluokan yhtenäisen taistelun edelleen kehittämistä ja lujittamista.

Proletariaatin luokkataistelun edut ja proletaarisen vallankumouksen menestys sanelevat välttämättömyyden muodostaa jokaisessa maassa *proletariaatin yhtenäinen puolue*. Tämän saavuttaminen ei ole tietystikään helppoa ja yksinkertaista. Se vaatii sitkeää työtä ja taistelua ja tulee olemaan enemmän tai vähemmän pitkäaikainen prosessi. Kommunististen puolueiden on nojaamalla työläisten pyrkimykseen yhdistää sosialidemokraattiset puolueet tai eri järjestöt kommunististen puolueiden kanssa, otettava käsiinsä lujasti ja varmasti alote tässä yhdistämisessä. Työväenluokan voimien yhdistäminen yhtenäiseksi vallankumoukselliseksi proletaariseksi puolueeksi, aikana, jolloin kansainvälinen työväenliike astuu hajaannuksen likvidoimiskauteen, on *meidän tehtävämme*, se on Kommunistisen Internationalen tehtävä.

Mutta joskin kommunististen ja sosialidemokraattisten puolueiden yhteisrintaman muodostamiseksi riittää sopimus taistelusta fasismia vastaan, pääoman hyökkäystä ja sotaa vastaan, niin poliittisen yhtenäisyyden muodostaminen on mahdollista vain määrättyjen periaatteellisten ehtojen pohjalla.

Tämä yhdistäminen on mahdollista vain, *ensinnäkin* ehdolla, että ollaan *täydellisesti riippumattomia porvaristosta ja tehdään täydellinen pesäero sosialidemokratian ja porvariston liitosta*. Toiseksi, ehdolla, että ennakoita toteutetaan *toiminnan yhtenäisyys*;

kolmanneksi, ehdolla, että tunnustetaan välttämättömyys *vallankumouksellisesti kukistaa porvariston herruus ja pystyttää proletariaatin diktatuuri neuvostojen muodossa*;

neljänneksi, ehdolla, että kieltäydytään tukemasta omaa porvaristoa *imperialistisessa sodassa*;

viidenneksi, ehdolla, että puolue rakennetaan *demokraattisen sentralismin* pohjalla, joka takaa tahdon ja toiminnan yhtenäisyyden ja joka on tarkastettu *Venäjän bolshevikkien kokemuksella*.

Meidän täytyy selvittää sosialidemokraattisille työläisille kärsivällisesti ja toverillisesti, miksi ilman näitä ehtoja on mahdoton työväenluokan poliittinen yhtenäisyys. Samalla meidän on yhdessä käsiteltävä näiden ehtojen sisältöä ja merkitystä.

Miksi proletariaatin poliittisen yhtenäisyyden toteuttamiseksi on välttämätöntä täydellinen riippumattomuus porvaristosta ja täydellinen ero sosialidemokratian ja porvariston liitosta?

Siksi, että koko työväenliikkeen kokemus ja Saksan kokoomuspolitiikan kokemus 15 vuoden ajalta osoittaa, että luokkain välinen yhteistoiminnan politiikka, porvaristosta riippuvaisuuden politiikka johtaa työväenluokan häviöön ja fasismin voittoon. Ja vain leppymättömän luokkataistelun tie porvaristoa vastaan, bolshevikkien tie on varmana tienä voittoon.

Miksi poliittisen yhtenäisyyden edellytyksenä täytyy olla yhteisen toiminnan ennakkolta muodostamisen?

Siksi, että yhteistoiminta pääoman ja fasismin hyökkäyksen torjumiseksi on mahdollista ja välttämätöntä jo ennen sitä, kun enemmistö työläisistä yhdistyy yleisen poliittisen platformun pohjalla kapitalismin kukistamiseksi, ja yhtenäisten katsantokantojen määrittelyinen yhteisestä proletariaatin taistelutiestä ja päämäärästä, jota ilman on mahdoton puolueen yhdistäminen, vaatii vähemmän tai enemmän pitempää aikaa. Ja kaikkein parhaiten määritellään katsantokantojen yhtenäisyys yhteisessä taistelussa luokkaviihollista vastaan *jo tänä päivänä*. Ehdottaa yhteisrintaman asemasta viipymättömiä yhdistymistä merkitsee valjastaa hevonen takaperin kärryjen eteen ja ajatella, että kärryt menevät eteenpäin. (*Nauruu*). Juuri siksi, että poliittisen yhtenäisyyden kysymys on meille ei manööveri, kuten monille sosialidemokraattisille johtajille, me vaadimme yhteistoiminnan toteuttamista yhtenä tärkeimpänä etappina taistelussa poliittisen yhtenäisyyden puolesta.

Miksi on välttämätöntä tunnustaa porvariston vallankumouksellinen kukistaminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen neuvostovallan muodossa?

Siksi, että yhtäältä suuren Lokakuun vallankumouksen kokemus ja toisaalta Saksan, Itävallan ja Espanjan katkerat opetukset sodanjälkeisenä kautena ovat uudelleen todistaneet, että proletariaatin voitto on mahdollinen vain kukistamalla porvaristo vallankumouk-

sellisesti ja että porvaristo pikemmin hukuttaa työväenliikkeen verimereen, kuin sallii proletariaatille sosialismin pystyttämisen rauhallista tietä. Lokakuun vallankumouksen kokemus osoitti, että proletariaarin vallankumouksen perussisältönä on kysymys proletariaatin diktatuurista, jonka on tukahdutettava kukistettujen riistäjien vastarinta, aseistettava vallankumous taisteluun imperialismia vastaan ja vietävä sosialismi vallankumouksen kautta lopulliseen voittoon. Tarvitaan neuvosto proletariaatin diktatuurin toteuttamiseksi valtavan enemmistön diktatuurina mitättömän vähemmistön yli, riistäjien yli, ja vain tällaisena se voidaan toteuttaa; ja nämä neuvostot, jotka käsittävät työväenluokan kaikki kerrokset, talonpoikaiston perusjoukot ja muut työtätekevät, joita herättämättä, vetämättä niitä vallankumouksellisen taistelun rintamaan on mahdotonta lujittaa proletariaatin voittoa.

Miksi poliittisen yhtenäisyyden ehtona on kieltäytyminen tukemasta porvaristoa imperialistisessa sodassa?

Siksi, että porvaristo käy imperialistista sotaa rosvoamistarkoituksessa, kansan valtavan enemmistön etuja vastaan, käytiinpä tätä sotaa sitten millä naamioilla tahansa. Siksi, että imperialistit sitovat kuumeisen sodanvalmistelun äärimmäisesti voimistettuun työtätekevien riistoon ja sortoon maansa sisällä. Porvariston tukeminen tällaisessa sodassa merkitsee maan etujen ja kansainvälisen työväenluokan etujen pettämistä.

Miksi, lopuksi, yhtenäisyyden ehtona on puolueen rakentaminen demokraattisen sentralismin pohjalle?

Siksi, että vain demokraattisen sentralismin pohjalle rakennettu puolue voi taata tahdon ja toiminnan yhtenäisyyden, voi johtaa proletariaatin voittoon porvaristosta, jolla on niin mahtava ase kuin keskitetty valtiokoneisto. Demokraattisen sentralismin periaatteen toteuttaminen on löistavasti ja historiallisesti kokeiltu Venäjän bolshevistisen puolueen, Leninin-Stalinin puolueen kokemuksilla.

Niin toverit, me olemme työväenluokan yhtenäisen poliittisen joukkopuolueen kannalla, mutta tästä johtuu välttämättömyys, kuten sanoo toveri Stalin:

“Taistelupuolueen vallankumouksellisen puolueen, riittävän rohkean, viedäkseen proletarit taisteluun vallasta, riittävän kokeneen, selviytyäkseen vallankumouksellisen tilanteen monimutkaisista olosuhteista ja riittävän joustavan, sivuuttaakseen kaikki ja kaikenlaiset vedenalaiset karit tiellä päämäärään.” (Stalin, Leninismin kysymyksiä, X painos, sivu 63).

Kas, tämän takia on välttämätöntä poliittisen yhdistymisen saavuttaminen mainittujen ehtojen pohjalla.

Me olemme työväenluokan poliittisen yhtenäisyyden kannalla. Siksi me olemme valmiita kiinteään yhteistoimintaan kaikkien sosialidemokraattien kanssa, jotka ovat yhteisrintaman puolesta ja vilpittömästi tukevat yhdistymistä osoitetulla pohjalla. Mutta juuri siksi, koska me olemme yhdistämisen puolesta, me tulemme päättävästi taistelemaan kaikkia "vasemmistolaisia" demagogeja vastaan, jotka yrittävät käyttää sosialidemokraattisten työläisten pettymystä uusien sosialististen puolueiden tai internationalien perustamiseksi, jotka tähdätään kommunistista liikettä vastaan ja tällä tavalla syvennetään työväenluokassa hajaannusta.

Me tervehdimme sosialidemokraattisten työläisten keskuudessa kasvavaa pyrkimystä yhteisrintamaan kommunistien kanssa. Tässä tosiasiasa me näemme heidän vallankumouksellisen tietoisuutensa kasvun ja alun työväenluokan hajaannuksen poistamiselle. Pitäen yhteistoimintaa ehdottomana välttämättömyytenä ja oikeimpana tienä proletariaatin poliittisen yhtenäisyyden muodostamiselle, me ilmoitamme Kommunistisen Internationalen ja sen sektioiden valmeudesta alkaa neuvottelut II internationalen ja sen sektioiden kanssa työväenluokan yhtenäisyyden muodostamisesta taistelussa pääoman hyökkäystä vastaan, fasismia ja imperialistisen sodan uhkaa vastaan.

JOHTOPÄÄTÖS

Toverit!

Lopetan selostukseni. Kuten näette, huomioidessamme VI kongressin jälkeen muuttuneen tilanteen, taistelumme opetukset ja nojaten jo saavutettuihin tuloksiin, me asetamme nyt *uudella tavalla* useita kysymyksiä ja etupäässä kysymyksen yhteisrintamasta ja suhtautumisesta sosialidemokratiaan, reformistisiin ammattiliittoihin sekä muihin joukkojärjestöihin.

On olemassa sellaisia viisaita, jotka kaikessa tässä näkevät pe rääntymistä periaatteellisilta asemiltamme, jonkinlaisen käänteen oikealta bolshevismien linjalta. No, mitäs siitä! Meillä Bulgariassa sanotaan, että nälkäinen kana näkee aina unissaan hirssinjyviä (*naurua, myrskyisiä suosionosoituksia*).

Ajatelkoon samaan tapaan nämä poliittiset kanat. (*Naurua, myrskyisiä suosionosoituksia*.)

Meitä se ei kovinkaan kiinnosta. Meille on tärkeätä, että meidän omat puolueemme ja koko maailman laajat joukot ymmärtäisivät oikein, mitä me haluamme.

Me emme olisi vallankumouksellisia marxilaisia, leniniläisiä Marxin-Engelsin-Lenin-Stalinin ansiokkaita oppilaita, jos emme muuttuneesta tilanteesta ja maailman työväenliikkeessä tapahtuneista muutoksista riippuen *uudestijärjestäisi* vastaavalla tavalla politiikkaamme ja taktiikkaamme.

Me emme olisi oikeita vallankumouksellisia, ellemmme oppisi omista kokemuksistamme ja joukkojen kokemuksista. Me haluamme, että puolueemme kapitalistisissa maissa esiintyisivät ja toimisivat *työväenluokan todellisina poliittisina puolueina*, että ne todellisuudessa näytelisivät maansa elämässä poliittisen tekijän osaa, jotta ne toteuttaisivat aina *aktiivista bolshevistista joukkopoliittikkaa, eivätkä rajoittuisi yksistään propagandaan ja kritikoimiseen sekä pelkkiin taistelukutsuihin proletariaatin diktaatuurin puolesta*.

Me olemme kaiken kaavamaisuuden vihollisia. Me haluamme huomioida konkreettisen tilanteen joka aika ja jokaisessa eri paikassa, emmekä halua toimia määrätyn kaavan mukaan kaikkialla, emme voi unohtaa, että *erilaisissa oloissa kommunistien asenne ei voi olla samanlainen.*

Me haluamme selväpiirteisesti huomioida luokkataistelun kehityksen *kaikki etapit* ja itse joukkojen luokkatietoisuuden kasvun, me haluamme löytää ja ratkaista vastaavat vallankumouksellisen liikkeen *konkreettiset* tehtävät.

Me haluamme löytää *yhteisen kielen* laajojen joukkojen kanssa taistelussa luokkavihollista vastaan, me haluamme löytää tien, poistaaksemme lopullisesti vallankumouksellisen etujoukon eristäytyneisyyden proletariaatin ja kaikkien työtätekevien joukoista sekä poistaaksemme *itselleen työväenluokalle turmiollisen eristäytyneisyyden* sen luonnollisista liittolaisista taistelussa fasismia vastaan, porvaristoa vastaan.

Me tahdomme vetää yhä laajemmat joukot vallankumoukselliseen luokkataisteluun ja viedä ne proletariseen vallankumoukseen, ottaen *lähtökohdaksi heidän polttavimmat etunsa ja tarpeensa sekä heidän omat kokemuksensa.*

Me tahdomme mainehikkaiden Venäjän bolshevikkien esimerkin mukaan, Kommunistisen Internationalen johtavan puolueen, Neuvostoliiton kommunistisen puolueen esimerkin mukaan, yhdistää Saksan, Espanjan, Itävallan ja muiden kommunistien *vallankumouksellisen sankaruuden todelliseen vallankumoukselliseen realismiin* ja tehdä lopun skolastisen touhuilun viimeisistä jälleistä vakavien poliittisten kysymysten ympärillä.

Me tahdomme kaikin puolin asicistaa puolueemme ratkaisemaan niiden edessäolevia monimutkaisia poliittisia tehtäviä. Tätä varten on vielä korkeammalle kohotettava niiden *teoreettinen tasonsa*, kasvatettava niitä elävän marxismin-leninisin hengessä, eikä kuolleiden doktriinien hengessä.

Me tahdomme pois juuria riveistämme *omahyväisen lahkolaisuuden*, joka ensikädessä sulkee meiltä *tien joukkoihin* ja estää toteuttamasta oikeata bolshevistista joukkopoliitiikkaa. Me tahdomme kaikin puolin voimistaa taistelua kaikkia oikeisto-opportunistin konkreettisia ilmaisumuotoja vastaan, ottaen huomioon, että vaara tältä taholta tulee kasvamaan joukkotaistelumme ja joukkopoliitiikkamme käytännöllisessä toteuttamisessa.

Me tahdomme, että kommunistit jokaisessa maassa ajallaan huomioisivat ja käyttäisivät hyväkseen oman kokemuksensa *kaikki opetukset* proletariaatin vallankumouksellisena etujoukkona. Me tahdomme, että *he mahdollisimman nopeasti oppisivat uimaan luokkataistelun myrskyisillä vesillä*, eivätkä jäisi rannalle sivustakatsotijiksi ja vyöryväien aaltojen registeröijiksi, odottelemaan hyvää säätä. (*Suosionosoituksia*).

Tätä me tahdomme!

Ja me tahdomme kaikkea tätä siksi, että vain tällä tiellä työväenluokka, kaikkien työtätekevien johdossa, tiivistyen miljoonaiseksi, jota johtaa Kommunistinen Internationale ja omaten sellaisen suuren, nerokkaan perämiehen kuin meidän johtajamme toveri Stalin (Myrskyisiä suosionosoituksia), voi varmasti täyttää historiallisen tehtävänsä — pyyhkäistä maan pinnalta fasismin ja sen mukana kapitalismin! (Kaikki salissa nousevat seisomaan ja järjestävät tov. Dimitroville myrskyisen kunnianosoituksen. Eri puolilta salia kuuluu eri kielillä huudahduksia: "Hurraa, eläköön toveri Dimitrov!". Kuuluvat "Internationalen" mahtavat säveleet maailman kaikilla kielillä. Uudestaan raikuvat suosionosoitukset. Huudahduksia: "Eläköön toveri Stalin, eläköön toveri Dimitrov! Huudahduksia: "Dimitroville, Kominternin lipunkantajalle, bolshevistinen hurraa!" Huudahduksia bulgariankielellä: "Tov. Dimitroville, Kommunistisen Internationalen sankarilliselle taistelijalle fasismia vastaan, — hurraa!" Eri maiden edustajat laulavat vallankumouksellisia laulujaan. Italialaiset — "Bandera Rossaa", puolalaiset — "Barrikaadeille", ranskalaiset — "Carmagnole", saksalaiset — "Punainen Wedding", kiinalaiset — "Kiinan Punaisen armeijan marssia".)

Stalinin johdolla saavutamme sosialismin voiton koko maailmassa

TOVERI GEORG DIMITROVIN PÄÄTTÄJÄISPUHE
KOMINTERNIN VII MAAILMANKONGRESSISSA

(Toveri Dimitrovin ilmaantuminen puhujalavalle otetaan vastaan myrskyisin kunnianosoituksin. Kongressin edustajat nousevat seisomaan ja osoittavat palavaa suosiota. Edustajistojen tervehdys- huudahduksia: "Rot front", "Hurraa", "Eläköön toveri Dimitrov". Orkesteri soittaa. Kunnianosoitus kesti useita minuutteja.)

Toverit!

Kommunistisen Internationalen VII maailman Kongressi, kaikkien maiden ja kaikkien maailman mantereiden kommunistien Kongressi päättää työskentelynsä.

Minkälaiset ovat sen yhteenvedot, mitä on Kongressi meidän liikkeellemme, maailman työväenluokalle, kaikkien maiden työtätekeville?

Tämä kongressi oli *voittaneen sosialismin maan — Neuvostoliiton proletariaatin ja vapautuksensa puolesta taistelevan kapitalistisen maailman proletariaatin välisen yhtenäisyyden täydellisen riemujuhlan* kongressi. Sosialismin voitto, jolla on yleismaailmallis-historiallinen merkitys, saa aikaan voimakkaan liikkeen sosialismia kohti kaikissa kapitalistimaissa. Tämä voitto lujittaa rauhan asiaa kansojen välillä, kohottaa Neuvostoliiton kansainvälistä ominaispainoa ja sen roolia työtätekevien voimakkaana tukena niiden taistelussa pääomaa, taantumusta ja fasismia vastaan. Se lujittaa Neuvostoliittoa maailman proletaarisen vallankumouksen tukikoh- tana. Se saa liikkeelle koko maailmassa ei vain työläiset, jotka yhä enemmän kääntyvät kommunismin puolelle, mutta myös miljoonat talonpojat, kaupungin työtätekevät pieneläjät, huomattavan osan intelligenssiä, sekä myös siirtomaiden orjuutetut kansat, innostaa niitä taisteluun, kohottaa niiden kiintymystä kaikkien työtätekevien suureen isänmaahan, voimistuttaa niiden päättäväisyyttä proletaarisen valtion tukemisessa ja puolustamisessa kaikilta sen vihollisilta.

Tämä sosialismin voitto nostattaa kansainvälisen proletariaatin luottamuksen omiin voimiinsa ja oman voittonsa realiseen mahdollisuuteen, luottamuksen, joka itse muuttuu valtavaksi vaikutusvoimaksi porvariston herruutta vastaan.

Neuvostoliiton proletariaatin voimien kapitalistimaiden proletariaatin ja työtätekevien joukkojen taisteluvoimiin yhdistymiseen si-

sältyy kapitalismin lähenevän tuhon suuri perspektiivi ja tae sosialismin voitosta koko maailmassa.

Meidän kongressimme *laski perustan kaikkien työtätekevien voimien niin laajalle mobilisoinnille kapitalismia vastaan, ettei sel-laista ole työväenluokan taistelun historiassa vielä koskaan ennen ollut.*

Kongressimme asetti kansainvälisen proletariaatin eteen tärkeimmäksi ja lähimmäksi tehtäväksi sen voimien poliittisen ja organisatorisen tiivistämisen ja sen eristyneisyyden likvidoimisen, johon sen on saattanut sosialidemokraattinen politiikka luokkayhteistoiminnassa porvariston kanssa, työtätekevien tiivistämisen työväenluokan ympärille laajaan kansanrintamaan pääoman ja taantumuksen hyökkäystä, fasismia ja sodanvaaraa vastaan jokaisessa yksityisessä maassa ja kansainvälisellä areenalla.

Tätä tehtävää me emme ole keksineet omasta päästämme. Sen on tuonut esille itse maailman työväenliikkeen ja ennenkaikkea *Ranskan* proletariaatin kokemus.

Ranskan kommunistisen puolueen ansio on siinä, että se käsitti oikein, mitä on tehtävä tänään, ei kuunnellut lahkolaisia, jotka nykivät puoluetta ja häiritsivät yhteisrintaman toteutumista fasismia vastaan, vaan rohkeasti, bolshevistisesti, tekemällä sopimuk-sen yhteistoiminnasta sosialistisen puolueen kanssa, valmisti proletariaatin yhteisrintaman perustaksi muodostuvalle fasismivastaiselle kansanrintamalle. (*Suosionosoituksia.*) Tällä asialla, joka vastaa kaikkien työtätekevien kipeimpiä vaatimuksia, Ranskan työläis-kommunistit ja -sosialistit jälleen johtavat Ranskan työväenliikkeen ensimmäiselle, *johtavalle paikalle* kapitalistisessa Euroopassa, osoittavat, että he ovat kommunaarien todellisia jälkeläisiä ja Parisin Kommuunin mainehikkaiden neuvojen toteuttajia. (*Myrskyisiä suosionosoituksia. Kaikki nousevat seisomaan. "Hurraa" huutoja. Toveri Dimitrov kääntyy puhemiehistöön päin ja yhdessä koko salin kanssa osoittaa suosiotaan toveri Toresille, ja muille Ranskan kommunistisen puolueen jäsenille, jotka istuvat puhemiehistössä.*)

Ranskan kommunistiselle puolueelle ja Ranskan proletariaatille kuuluu ansio siitä, että he proletaarisen yhteisrintaman taistelukäytännöllään fasismia vastaan auttoivat valmistamaan kongressimme päätöksiä, joilla on näin valtava merkitys kaikkien maiden työläisille.

Mutta se, mitä on tehty Ranskassa, on vasta ensiaskelia. Kongressimme, joka suunnitteli taktillisen linjan lähivuosiksi, ei voinut rajoittua ainoastaan registeröimään tätä kokemusta, vaan meni pitemmälle. Me kommunistit olemme luokkapuolue, proletaarinen

puolue. Mutta me olemme valmiit proletariaatin etujoukkona järjestämään yhteistoiminnan proletariaatin ja muiden työtätekevien luokkien välillä, joita kiinnostaa taistelu fasismia vastaan. Me kommunistit olemme vallankumouksellinen puolue. Mutta me olemme valmiit ryhtymään yhteistoimintaan toisten, ei-vallankumouksellisten fasismia vastaan taistelevien puolueiden kanssa.

Meillä, kommunisteilla, ovat toiset lopulliset päämäärät kuin noilla luokilla ja puolueilla, mutta taistellessamme päämääriemme puolesta, me samaan aikaan olemme valmiit taistelemaan yhdessä sellaisten lähimpien tehtävien puolesta, joiden toteuttaminen heikentää fasismien asemia ja lujittaa proletariaatin asemia.

Meillä, kommunisteilla, ovat toiset taistelutavat, kuin muilla puolueilla, mutta kommunistit taistellessaan fasismia vastaan omilla metodeillaan tukevat myös toisten puolueiden taistelutavojen näyttävätpä ne miten puutteellisilta tahansa, jos nämä menetöt ovat todella suunnatut fasismia vastaan.

Me olemme valmiit tekemään tämän kaiken siksi, että me haluamme porvarillisen demokratian maissa sulkea tien taantumukselta ja pääoman ja fasismien hyökkäykseltä, ehkäistä porvarillisdemokraattisten vapauksien likvidoimista, ehkäistä fasismien terroristisen riehunnan proletariaattia ja talonpoikaiston ja intelligenssin vallankumouksellista osaa kohtaan, pelastaa nuoren sukupolven fyysilliseltä ja henkiseltä rappeutumiselta.

Me olemme valmiit tekemään kaiken tämän siksi, että me haluamme fasistisissa maissa valmistaa ja jouduttaa fasistisen diktatuurin kukistamista.

Me olemme valmiit tekemään kaiken tämän siksi, että me haluamme pelastaa maailman fasistiselta barbarismita ja imperialistisen sodan kauhuilta.

(Puhujalavalle astuu Saksan kommunistisen puolueen edustaja Weber ja antaa toveri Dimitroville albumin. Toveri Weber sanoo: "Toveri Dimitrov! Saksan kommunistisen puolueen edustajiston nimessä annan sinulle tämän kirjan — Saksan vallankumoustaistelujain sankarikirjan. Nimenomaan sinä esiintymiselläsi Leipzigin oikeusjutussa ja kaikella myöhäisemmällä toiminnallasi olet ollut esimerkkinä Saksan kommunistiselle puolueelle, Saksan antifasisteille heidän taistelussaan fasismia vastaan. Ota vastaan tämä kirja, tämä Saksan proletaaristen taistelujain sankaruuden laulu, joille sinä olet esimerkkinä ja jotka antavat vapautensa, terveytensä ja elämänsä vallankumouksen asian puolesta"). (Suosionosoituksia.)

Meidän kongressimme on taistelukongressi rauhan säilyttämiseksi, imperialistisen sodan uhkaa vastaan.

Tämän taistelun me nyt asetamme *uudella tavalla*. Meidän kongressimme päättävästi hylkää ne fatalistiset katsantokannat imperialistisiin sotiin nähden, joita entiset sosialidemokraattiset käsitykset ovat synnyttäneet.

On totta, että imperialistiset sodat ovat kapitalismin tuotetta, että vain kapitalismin kukistaminen tekee lopun kaikista sodista, mutta totta on myöskin se, että työtätekevät joukot tistelutoiminnallaan voivat häiritä imperialistista sotaa. Maailma ei ole nyt sama kuin se oli v. 1914.

Nyt on maapallon yhdellä kuudennella osalla voimakas proletaarinen valtio, joka nojaa voittancen sosialismin aineelliseen voimaan. Nerokkaalla stalinilaisella rauhanpolitiikalla on Neuvostoliitto useamman kerran tehnyt tyhjäksi sodanlietsojien aggressiiviset suunnitelmat. (*Suosionosoituksia.*)

Nyt on maailman proletariaatilla taistelussa sotaa vastaan käytettävänä ei ainoastaan joukkotoimintansa ase niinkuin v. 1914. Tänäkin kansainvälisen työväenluokan joukkotaistelu sotaa vastaan yhdistyy Neuvostoliiton valtiolliseen vaikutukseen, sen voimakkaaseen Punaiseen Armeijaan tärkeimpänä rauhan vartiona. (*Myrskyisiä suosionosoituksia.*)

Nyt kansainvälinen työväenluokka ei ole porvariston kanssa plokissa olevan sosialidemokratian yksinomaisen vaikutuksen alaisena niinkuin se oli v. 1914. Tänäkin on olemassa maailman kommunistinen puolue, Kommunistinen Internationale. (*Suosionosoituksia.*) Tänäkin miljoonat sosialidemokraattiset työläiset kääntyvät Neuvostoliiton ja sen rauhanpolitiikan puoleen, yhteisrintamaan kommunistien kanssa. Tänäkin siirtomaiden ja puolisiirtomaiden kansat eivät katso vapautuksensa asiaa taivottomana asiana; päinvastoin, ne yhä enemmän siirtyvät päättävään taisteluun imperialistisia orjuuttajia vastaan. Tätä kaikkein parhaiten todistavat *neuvostovallankumous Kiinassa ja Punaisen armeijan ja Kiinan kansan sankariteot.* (*Suosionosoituksia. Kaikki edustajat nousevat seisomaan. Kuuluu tervehdyspuudahduksia.*)

Kansojen viha sotaa vastaan yhä enemmän syvenee ja laajenee. Porvaristo, joka sysää työtätekeviä imperialististen sotien kuiluun, pelaa uhkapeliä. Nyt rauhan säilyttämisen puolesta esiintyvät ei ainoastaan työväenluokka, talonpoikaisto ja muut työtätekevät, vaan myös sorretut kansallisuudet ja heikot kansat, joiden riippumattomuutta uhkaavat uudet sodat. Vieläpä eräät kapitalistiset suurvallatkin peläten menetyksiä maailman uudestijaon tuloksena, ovat *tässä vaiheessa* kiinnostettuja siitä, että voitaisiin välttää sota.

Tästä johtuu työväenluokan, kaikkien työtätekevien ja kokonais-

ten kansojen laajan rintaman mahdollisuus imperialistisen sodan uhkaa vastaan. Nojautuen Neuvostoliiton rauhanpolitiikkaan ja miljoonien ja miljoonien työtätekevien rauhan tahtoon, kongressimme antoi perspektiivin laajan sodanvastaisen rintaman kehittämistä varten ei ainoastaan kommunistiselle etujoukolla vaan myöskin koko kansainväliselle työväenluokalle ja kaikkien maiden kansoilla. Tämän maailmaa käsittävän rintaman toteuttamisen ja vaikutuksen asteesta tulee riippumaan se, onnistuvatko fasistiset ja imperialistiset sodanlietsojat lähiaikana sytyttämään uuden imperialistisen sodan palon vai tulevatko heidän saastaiset kyntensä leikatuiksi mahtavan sodanvastaisen rintaman kirveellä.

Meidän kongressimme on *työväenluokan yhtenäisyyden* kongressi — proletaarisen yhteisrintaman puolesta taistelun kongressi.

Me emme rakenna itsellemme illusioita niihin vaikeuksiin nähdän, joita proletaarisen yhteisrintaman toteutumiseksi tulee aiheutamaan sosialidemokraattisten johtajien taantumuksellisen osa, mutta me emme pelkää näitä vaikeuksia, sillä me heijastamme miljoonien työläisten tahtoa, sillä taistelemalla yhteisrintaman puolesta me kaikkein parhaiten palvelemme proletariaatin etuja, sillä proletaarinen yhteisrintama on varma tie fasismiin ja kapitalistisen järjestelmän kukistamiseen, imperialististen sotien ehkäisemiseen.

Tässä kongressissa me kohotimme korkealle *ammattiliittoyhtenäisyyden* lipun.

Kommunistit eivät pidä kiinni hinnalla millä hyvänsä punaisten ammattiliittojen itsenäisestä olemassaolosta. Mutta kommunistit tahtovat ammattiliittoyhtenäisyyttä luokkataistelun pohjalla ja haluavat ainiaaksi likvidoida sellaisen tilanteen, jolloin ammattiliittoyhtenäisyyden ja luokkataistelun johdonmukaisia ja päättäviä kannattajia eroitetaan Amsterdamin internatsionalen ammattiliitoista. (*Suosionosoituksia.*)

Me tiedämme, etteivät kaikki Profinterniin kuuluvien ammattiliittojen työntekijät ole vielä käsittäneet ja omaksuneet tätä kongressin linjaa. Vielä on olemassa lahkolaismaisen itsettytyväisyyden jätteitä, jotka meidän tulee voittaa näiden työntekijäin keskuudessa kiinteästi toteuttaaksemme kongressin linjaa. Ja tätä linjaa me toteutamme millä hinnalla tahansa ja löydämme yhteisen tien luokkaveljiemme, taistelutoveridemme, työläisten kanssa, jotka nykyään kuuluvat amsterdamilaiseen yhdistykseen. (*Voimakkaita suosionosoituksia.*)

Tässä kongressissa me otimme kurssin *työväenluokan yhtenäisen poliittisen joukkopuolueen* luomiseen, proletariaatin poliittisen hajaannuksen likvidoimiseen, jonka hajaannuksen on saanut aikaan

socialidemokratian luokkien yhteistyöskentelyn politiikka. Työväenluokan poliittinen yhtenäisyys ei meillä ole *manööveri*, vaan se on kysymys koko työväenliikkeen tulevista kohtaloista. Jos meidän joukostamme löytyisi ihmisiä, jotka suhtautuisivat työväenluokan poliittisen yhtenäisyyden luomiskysymykseen niinkuin manööveriin, niin me taistelisivimme heitä vastaan kuin sellaisia ihmisiä vastaan, jotka aiheuttavat vahinkoa työväenluokalle. Nimenomaan siksi, että me suhtaudumme tähän kysymykseen syvällä vakavuudella ja valpittomuudella, mitkä määräävät proletariaatin edut, me esitämme vissit periaatteelliset ehdot tällaisen yhtenäisyyden perustaksi. Näitä periaatteellisia ehtoja emme ole keksineet, ne on proletariaatti taistelunsa prosessissa kärsimystensä kautta luonut, ne vastaavat myös miljoonien socialidemokraattisten työläisten tahtoa, kärsittyjen tappioiden opetuksista kasvavaa tahtoa. Nämä periaatteelliset ehdot on tarkastettu koko vallankumouksellisen työväenliikkeen kokemuksella. (*Suosionosoituksia.*)

Ja koska meidän kongressimme on kulkenut proletarisen yhtenäisyyden merkeissä, oli se ei ainoastaan kommunistisen etujoukon kongressi, mutta se oli koko kansainvälisen ammatillista ja poliittista taisteluyhtenäisyyttä janoavan työväenluokan kongressi. (*Suosionosoituksia.*)

Vaikka kongressissamme eivät olleet mukana socialidemokraattisten työläisten edustajat, siinä ei ollut mukana puolueettomia edustajia, ei ollut edustettuina fasistisiin järjestöihin väkivalloin ajettuja työläisiä, — niin kongressi puhui ei ainoastaan kommunisteille, mutta myöskin näille miljoonille työläisille, se tulkitsi työväenluokan valtavan enemmistön ajatuksia ja tunteita. (*Suosionosoituksia.*)

Ja jos eri suuntien työväenjärjestöt olisivat todella vapaasti käsitelleet päätöksiamme koko maailman proletariin keskuudessa, niin me olemme vakuutettuja, että työläiset kannattaisivat niitä päätöksiä, joiden puolesta te, toverit äänestitte niin suurella yksimielisyydellä.

Ja tämä vieläkin enemmän velvoittaa meitä, kommunisteja, saatamaan kongressimme päätökset rositoissa koko työväenluokan omaisuudeksi. Ei riitä vain näiden päätösten puolesta äänestäminen. Riittämätöntä on niiden popularisoiminen kommunististen puolueiden jäsenten keskuudessa. Me tahdomme, että työläiset, jotka kuuluvat II Internationaalisen puolueisiin ja Amsterdamin ammattiyhdistykseen ja työläiset, jotka kuuluvat muiden poliittisten suuntien järjestöihin, yhdessä meidän kanssamme käsittelevät näitä päätöksiä, tekisivät käytännöllisiä ehdotuksiaan ja lisäyksiään, yhdessä meidän

kanssamme ajattelisivat, miten on paras toteuttaa niitä käytännössä, meidän kanssa käsi kädessä toteuttaa niitä elämässä.

Kongressimme oli *Kommunistisen Internatsionalen uuden taktillisen orientiuumisen* kongressi.

Varmasti seisoo *marxismi-leninisin* horjumattomalla perustalla, jonka on vahvistanut koko kansainvälisen työväenliikkeen kokemus ja ennenkaikkea suuren Lokakuun vallankumouksen voitot, kongressimme nimenomaan *marxismi-leninisin elävän* metoodin avulla tarkisti Kommunistisen Internatsionalen taktillisia asenteita muuttunutta maailman tilannetta vastaavasti.

Kongressi hyväksyi kiinteän päätöksen välttämättömyydestä toteuttaa yhteisrintamataktiikkaa *uudella tavalla*. Kongressi päättävästi vaati sitä, ettei ole tyydyttävä vain proletariaatin diktatuuriin ja neuvostovallan yleisten tunnuksien propagandaan, vaan on toteutettava konkreettista aktiivista bolshevistista politiikkaa kaikissa maan sisäisissä ja ulkopoliittisissa kysymyksissä, kaikissa aktuaalisissa kysymyksissä, jotka koskevat työväenluokan elinetsijä, oman kansan, kansainvälisen työväenliikkeen elinetsijä. Kongressi mitä päättävimmän vaatii sitä, että kaikki puolueiden taktilliset askeleet perustuisivat konkreettisen todellisuuden selvään analyysiin, luokkavoimien suhteen ja laajojen joukkojen poliittisen tason huomioonottamiseen. Kongressi vaatii *lahkolaismaisuuden* kaikkien jätteiden täydellistä poistamista kommunistisen liikkeen käytännöstä, jätteiden, jotka tällä hetkellä ovat mitä suurimpana haittana kommunististen puolueiden todella joukkopoliittikan, bolshevistisen politiikan toteuttamiselle.

Tämän taktillisen linjan toteuttamis-päättäväisyytensä innoittamana ja varmana siitä, että tämä tie johtaa puolueemme suuriin menestyksiin, kongressi samaan aikaan otti huomioon myöskin sen mahdollisuuden, että tämän bolshevistisen linjan toteuttaminen käytännössä ei aina tule kulkemaan sileästi, ilman virheitä, ilman erinäisiä heilahteluja oikealle tai "vasemmalle" — horjahteluja joko *perässälaahustavaan mukautumiseen*, tai *lahkolaismaiseen itse-eristytymiseen*. Kumpi näistä vaaroista "yleensä" on päävaara — siitä voivat väitellä vain skolastiikot. Suurempi ja pahempi on se vaara, joka tällä hetkellä vississä maassa enemmän häiritsee kongressimme linjan toteuttamista, kommunististen puolueiden oikean joukkopoliittikon kehittämistä. (*Suosionosoituksia.*)

Kommunismien asian eduksi vaaditaan ei irrallista, vaan *konkreettista taistelua uklooneja vastaan*, oikea-aikaista ja päättävää iskua syntyviä vahingollisia tendessejä vastaan, virheiden aikanaan korjaamista. Uklooneja vastaan käytävän välttämättömän konkreettisen

taistelun vaihtaminen omalaatuiseensa *urheiluun*, kuviteltujen ukloonien tahi kuviteltujen ukлонistien metsästäminen — tämä on sallimattoman vahingollinen vääristely. Puolueemme praktiikassa on välttämätöntä kaikin puolin myötävaikuttaa oma-alotteisuuden kehittämiseen uusien kysymyksien asettamisessa, edistää puolueen toimintakysymysten kaikinpuolista käsittelemistä eikä saa hätäisesti kvalifisoida jokaista puolueen jäsenen epäilystä tai kritikoivaa huomautusta liikkeen käytännöllisistä tehtävistä joksikin ukлонiksi. On välttämätöntä pyrkiä siihen, että toveri, joka tekee virheen, voisi sen elämässä korjata, *mutta säälimättömästi lyötävä vain sellaisia, jotka vastustavat virheittensä korjaamista, ja puolueen hajoittajia.*

Esiintyen työväenluokan yhtenäisyyden puolesta, me tulemme sitäkin suuremmalla energialla ja leppymättömyydellä taistelemaan *puolueittemme sisäisen yhtenäisyyden* puolesta. Fraktioilla, fraktiosiointymisillä ei saa olla sijaa riveissämme. Se, joka yrittää rikkoa riviemme rautaista yhtenäisyyttä jonkun fraktiosiointisuuden tietä, tulee tuntemaan, mitä merkitsee bolshevistinen kuri, johon meitä aina ovat opettaneet Lenin ja Stalin. *(Suosionosoituksia.)*

Olkoon tämä varoituksena niille muutamille aineksille eräissä puolueissa, jotka ajattelevat voivansa käyttää hyväkseen puolueensa vaikeuksia, riehuvan vihollisen antamia haavoja, tappioita ja iskuja toteuttaakseen fraktiosuunnitelmiaan, toteuttaakseen ryhmäetujaan. *(Suosionosoituksia.)* Puolue ennenkaikkea! *(Suosionosoituksia.)* Puolueen bolshevistista yhtenäisyyttä on suojeltava kuin silmäterää — *tämä on bolshevismmin ensimmäinen ja korkein lak!*

Meidän kongressimme on *kommunistisen Internatsionalen ja sen seksioiden johdon bolshevistisen itsekritiikin ja lujittamisen kongressi.*

Me emme pelkää osoittaa avoimesti riveissämme olevia virheitä, heikkouksia ja puutteellisuuksia, sillä me olemme vallankumouksellinen puolue, joka tietää, että kehittyä, kasvaa ja tehtävänsä täyttää voi vain sillä ehdolla, että se puhdistautuu kaikesta siitä, mikä häiritsee sen kehittymistä vallankumouksellisena puolueena.

Ja sitä työtä, jonka kongressi on itsettyytyväisen lahkolaismaisuuden, shematismien, kaavamaistuttamisen, ajatuksenalaisuuden, joukkojen johtamismetodien vaihtamisen puolueen johtamismetodeihin suorittanut säälimättömällä kritiikillä, kaikkea tätä työtä on vastavasti jatkettava puolueissa paikkakunnilla, liikkeemme kaikissa renkaissa, sillä tämä on kongressin päätösten oikein toteuttamisen yksi oleellisimmista edellytyksistä. *(Suosionosoituksia.)*

Kongressi päätöksessään TPK:n toimintaselostuksen johdosta päätti keskittää liikkeemme *operatiivisen johdon* itse seksioihin.

Tämä velvoittaa kaikin puolin voimistamaan työtä kommunististen puolueiden lujittamiseksi ja kaadereiden luomiseksi ja kasvattamiseksi todelliseksi bolshevistiksi johtajiksi, että puolueet voisivat Kommunistisen Internationalen kongressien ja TPK:n täysistuntojen päätöksiensä pohjalla, tapahtumien äkkikäänteissä nopeasti ja itsenäisesti löytää kommunistisen liikkeen poliittisten ja taktillisten tehtävien oikean ratkaisun. Johtavien elinten vaaleissa kongressi pyrki luomaan Kommunistisen Internationalen johdon sellaisista ihmisistä, jotka eivät kurintunteesta, vaan syvästä vakaumuksesta tajuaivat, ovat valmiit ja voivat tiukasti toteuttaa elämässä kongressin uusia asenteita ja päätöksiä. (*Suosionosoituksia.*)

Täytyy myöskin jokaisessa maassa turvata kongressin hyväksymien päätösten oikea sovelluttaminen, mikä tulee riippumaan ennenkaikkea kaaderien vastaavasta tarkastuksesta, sijoituksesta ja orientoimisesta. Me tiedämme, että tämä tehtävä ei ole helppo. On otettava huomioon, että osa meidän kaadereistamme on kasvanut ei bolshevistisen joukkopolitiikan kokemuksella, vaan pääasiallisesti yleisen propagandan pohjalla. Meidän on tehtävä kaikkemme auttaaksemme kaadereita uudestijärjestymään, kasvamaan uudessa hengessä, kongressin päätösten hengessä. Mutta siellä, missä osoittautuu, että *vanhat leilit* eivät kelpaa *uutta viiniä* varten, tulee tehdä vastaavat johtopäätökset — *uutta viiniä* ei ole kaadettava vanhoihin leilihin eikä pilattava niissä, vaan *vanhat leilit* on vaihdettava *uusiin*. (*Elävöitymistä salissa. Suosionosoituksia.*)

Me tietoisesti poistimme niin selostuksista kun myös kongressin päätöksistä *ylisevät fraasit* vallankumouksellisista perspektiiveistä. Mutta emme tehneet sitä siksi, että meillä olisi perusteet vähemmän optimistisesti kuin aikaisemmin arvioida vallankumouksellisen kehityksen tempoja, vaan siksi, että me haluamme pelastaa puolueemme kaikenlaisilta vichättymisiltä bolshevistisen aktiivisuuden vaihtamiseen vallankumouksellisiin fraaseihin tai hyödyttömiin väittelyihin perspektiivin arvioinnista. Käyden päättävää taistelua kaikkea vaistovaraisuuden vaaraan jättäytymistä vastaan, me otamme huomioon vallankumouksen kehitysprosessin ei niinkuin sivusta seuraajat vaan niinkuin tähän prosessiin aktiivisesti osallistujat.

Vallankumouksellisena puolueena, täyttäen liikkeen kaikissa vaiheissa vallankumouksen etuja vastaavat tehtävät, jotka ovat vissin vaiheen konkreettisten ehtojen mukaiset, selvästi ottaen huomioon laajojen työtekevien joukkojen poliittisen tason, me kaikista parhaiten joudutamme välttämättömien subjektiivisten edellytysten luomista *proletaarisen vallankumouksen voitolle*. (*Suosionosoituksia.*)

“Asiat on otettava sellaisina kuin ne ovat” — puhui Marx,

“se on — puolustettava vallankumouksen etuja muuttuneita olosuhteita vastaavalla tasolla”. Tämä on asian ydin. Tätä me emme saa milloinkaan unohtaa!

Toverit! On välttämätöntä viedä maailmankongressin päätökset joukkoihini, selvittää niitä joukoille, sovelluttaa niitä ohjeena joukkojen toiminnassa, sanalla sanoen muuttaa ne miljoonien työtätekevien lihaksi ja vereksi.

On välttämätöntä kaikkialla mahdollisimman paljon voimistuttaa työläisten oma-alotteisuutta paikkakunnilla, kommunististen puolueiden ja työväenliikkeen paikallisjärjestöjen oma-alotteisuutta näiden päätösten toteuttamisessa.

Poistuessaan täältä, vallankumouksellisen proletariaatin edustajien on vietävä maihinsa luja vakaumus siitä, että me kommunistit, kannamme vastuun työväenluokan, työväenliikkeen kohtalosta, jokaisen kansan kohtalosta, koko työtätekevän ihmiskunnan kohtalosta.

Meille — työläisille, eikä yhteiskunnallisille loisille, kuuluu maailma — maailma, joka on tehty työläiskäsin. Nykyiset kapitalistisen maailman hallitsijat ovat väliaikaisia ihmisiä.

Proletariaatti on maailman todellinen huomispäivän isäntä. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Ja sen on astuttava näihin historiallisiin oikeuksiinsa, otettava omiin käsiinsä hallinnan ohjat joka maassa, koko maailmassa. (Suosionosoituksia.)

Meidän, Marxin ja Engelsin, Leninin ja Stalinin oppilaiden, meidän on oltava suurten opettajiemme arvonmukaisia. (Suosionosoituksia.)

Stalinin johdolla monimiljoonainen poliittinen armeijamme, voitaen kaikki vaikeudet, kulkien läpi miehuullisesti kaikki esteet, tulee ja kykenee murskaamaan kapitalismin linnoituksen ja saavuttamaan sosialismin voiton koko maailmassa! (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Eläköön työväenluokan yhtenäisyys!

Eläköön Kommunistisen Internatsionalen VII maailman Kongressi! (Myrskyisiä kauankestäviä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi. Orkesteri soittaa “Internatsionalen”, johon edustajat yhtyvät. Edustajien huudahduksia: “Eläköön toveri Stalin”, “Eläköön toveri Dimitrov”, “Hurraa”, kolminkertainen “Rot Front”. Ranskalainen edustajisto laulaa “Garmagniola”, tshekkiläinen edustajisto laulaa “Tshervonnyi Standort”, italialainen “Bandera Rossa”, saksalainen “Punainen Wedding”, huudahduksia: “Eläköön Kominternin perämies toveri Dimitrov! Hurraa!” Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Tehtävät taistelussa työväenluokan yhtenäisyyden puolesta fasismia vastaan

Kommunistisen Internationalen VII kongressin päätöslauselma тов. Dimitrovin selostuksen johdosta, hyväksytty elok. 20 p:nä 1935

I. FASISMI JA TYÖVÄENLUOKKA

1. Kommunistisen Internationalen VII kongressi toteaa, että seuraavat perusmuutokset yleismaailmallisessa tilanteessa määrittelevät luokkavoimien sijoittelua kansainvälisellä areenalla ja maailman työväenliikkeen tehtävät:

A) *Sosialismin lopullinen ja peruuttamaton voitto neuvostojen maassa*, voitto, jolla on yleismaailmallinen merkitys, joka on valtavasti kohottanut Neuvostoliiton osuutta ja mahtia koko maailman riistettyjen ja sorrettujen tukena ja joka innoittaa työtätekeviä taisteluun kapitalistista riistoa vastaan, porvarillista taantumusta ja fasismia vastaan, rauhan, vapauden ja kansojen riippumattomuuden puolesta.

B) *Kapitalismin historiassa kaikkein valtavien talouskriisi*, josta porvaristo yritti päästä kansanjoukkoja riistämällä, jättäen ne nälkään ja syösten kymmeniä miljoonia työttömiä nälkäkuoleman partaalle, alentaa ennenkuulumattomiin työtätekevien elintasoa. Teollisuustuotannon kasvusta ja finanssiruhinaiden voittojen kasvusta huolimatta, ei maailman porvariston yleensä onnistunut päästä kriisistä ja depressiosta, se ei voinut pidättää kapitalismin ristiriitojen jatkuvaa kärjistymistä. Eräissä maissa (Ranska, Belgia y.m.) kriisi jatkuu, toisissa se on siirtynyt depressioon, mutta niissä maissa, joissa tuotanto on ylittänyt kriisinedellisen tason (Japani, Englanti), kehittyvät uudet taloudelliset järkytykset.

C) *Fasismien hyökkäys, fasistien valtaantulo Saksassa, uuden imperialistisen maailmansodan uhka ja hyökkäyksen uhka Neuvostoliittoon*, joiden toimenpiteiden avulla kapitalistinen maailma etsii ulospäystä ristiriitojensa umpikujasta.

D) *Poliittinen kriisi*, joka ilmeni työläisten aseellisessa taistelussa fasisteja vastaan Itävallassa ja Espanjassa, joka taistelu ei vielä johtanut proletariaatin voittoon, mutta häiritsi porvaristoa fasistisen diktatuurinsa lujittamisessa; valtava fasisminvastainen liike Ranskassa, joka alkoi helmikuun vallankumouksella ja proletariaatin yleislakolla v. 1934.

E) *Työtätekevien joukkojen vallankumouksellistuminen* koko kapitalistisessa maailmassa, joka ilmiö tapahtuu Neuvostoliiton sosialismin rakennustyön voittojen ja yleismaailmallisen talouskriisin vaikutuksesta, sekä myöskin niiden opetusten perusteella, jotka saatiin proletariaatin väliaikaisesta tappiosta Keski-Euroopassa, Saksassa, samoinkuin Itävallassa ja Espanjassa — maissa, joiden *enemmistö järjestyneistä työläisistä kannatti sosialidemokratiaa*. Kehittyvä mahtava pyrkimys yhteistoimintaan kansainvälisessä työväenluokassa. Vallankumouksellinen liike laajenee *siirtomaissa ja Kiinassa* on neuvostollinen vallankumous. Luokkavoimien suhde maailman mitassa yhä enemmän kehittyvä *vallankumouksen voimien kasvun suuntaan*.

Tällaisessa tilanteessa vallassaoleva porvaristo yhä enemmän hakee pelastusta *fasismista*, finanssipääoman kaikkein imperialistisimpien ja shovinistisimpien, kaikkein taantumuksellisimpien aineiden avoimen, terroristisen diktatuurin pystyttämisessä, tarkoituksella toteuttaa erikoisia rosvoitoimenpiteitään työtätekeviä vastaan, valmistaa imperialistista rosvosotaa, hyökkäystä Neuvostoliittoon, Kiinan orjuuttamista ja jakoa ja kaiken tämän perusteella se toivoo vallankumouksen välttämistä. Finanssipääoma pyrkii pikkuporvarillisten joukkojen tyytymättömyyttä pitämään aisoissa fasististen agenttiansa avulla, jotka demagogisesti soveltavat tunnuksiaan näiden väestökerrosten mielialoihin. Luoden tätä tietä itselleen joukkopohjaa ja suunnaten nämä kerrokset taantumuksellisena voimana työväenluokkaa vastaan, fasismi johtaa siihen, että finanssipääoma entistä enemmän puristaa kaikkia työtätekeviä. Useissa maissa fasismi on jo vallassa. Mutta fasismin kasvu ja sen voitto ei ole ainoastaan todisteena työväenluokan heikkoudesta, joutuen se epäjärjestykseen sosialidemokratian hajaannuspolitiikan ja porvariston kanssatoiminnan takia, vaan se on todisteena myöskin *itsensä porvariston heikkoudesta*, joka tuntee pelkoa työväenluokan yhteistaistelun järjestämisen edessä, pelkoa vallankumouksen edessä, eikä kykene enää ylläpitämään diktatuuriaan porvarillisen demokratian vanhoilla metodeilla.

2. Fasismin kaikkein taantumuksellisin muoto — on *saksalaisytyyppinen* fasismi, joka julkeasti nimittää itseään kansallissosialismiksi, mutta jolla ei ole kerrassaan mitään yhteistä sosialismin kanssa, eikä myöskään Saksan kansan todellisten kansallisten etujen puolustamisen kanssa, mutta se näyttelee vain suurporvariston palvelijan osaa ja on samalla ei ainoastaan *porvarillista natsionalismia*, vaan *myöskin petomaista shovinismia*.

Fasistinen Saksa koko maailman edessä havainnollisesti osoittaa, mikä odottaa kansanjoukkoja fasismin voittoon päästyä. Raivostunut fasistinen valta tuhoaa työväenluokan parasta ainesta, sen johtajia ja organisaattoreja vankiloissa ja keskitysleireillä. Se on lyönyt hajalle ammattiliitot, kooperatiivit ja kaikki työläisten legaaliset järjestöt, kuten kaikki muutkin ei-fasistiset poliittiset ja kulttuurijärjestöt. Se on riistänyt työläisiltä etujensa puolustamisen alkeellisimmatkin oikeudet. Se on muuttanut kulttuurimaan barbaarisuuden, hirmujen ja sodan kauhupesäksi. Saksalainen fasismi on uuden imperialistisen sodan päälietsojana ja esiintyy *kansainvälisen vastavallankumouksen iskunyrkkiä*.

3. Korostaen fasismin uhkan kasvua kaikissa kapitalistisissa maissa, Kommunistisen Internationalen VII kongressi varoittaa fasistisen vaaran aliarvioimisesta. Kongressi torjuu myöskin fatalistiset mielipiteet fasismin voiton kiertämättömyydestä; näinä katsojain kannat ovat kerrassaan väärät ja voivat synnyttää vain passiivisuutta sekä heikentää joukkotaistelua fasismia vastaan. Työväenluokka voi estää fasismin voittoonpääsyn, jos se vaan pääsee toteuttamaan taisteluyhtenäisyyden ja aikanaan kehittämällä taistelutoimintaansa, ei salli fasismin lujittua, jos se kykenee oikealla vallankumouksellisella johdolla tiivistämään ympärilleen kaupungin sekä maaseudun laajat työtätekevät kerrokset.

4. Fasismin voitto ei ole luja. Huolimatta suurista vaikeuksista, joita fasistinen diktatuuri luo työväenliikkeelle, fasistisen vallan oloissa tapahtuu porvariston herruuden perusteiden jatkuva horjunta. Sisäiset konfliktit porvariston leirissä saavuttavat erikoisen kärkeyyden. Joukkojen legaalisuuden harhakuvat särkyvät. Kasautuu työläisten vallankumouksellinen viha. Yhä enemmän paljastuu fasismin yhteiskunnallisen demagogian julkeus ja valheellisuus. Fasismi ei ainoastaan jättänyt tuomatta kansanjoukoille niiden aineellisen asemaan lupaamaansa parannusta, vaan se entistä enemmän lisäsi kapitalistien voittoja työtätekevien joukkojen elinehtojen huonontamisen kustannuksella, tehosti joukkojen riistämistä finanssiruhkinaiden koplan taholta, suorittaa joukkojen jatkuvaa rosvousta kapitalistien hyväksi. Fasistien pettämien kaupungin pikkuporvarillisten kerrosten ja työtätekevän talonpoikaiston keskuudessa kasvaa tyytymättömyys yhtämittaa. Kongressi kuitenkin varoittaa joutumasta vaarallisten harhakuvien valtaan, että muka fasistinen diktatuuri automaattisesti luhistuu ja muistuttaa, että ainoastaan työväenluokan *yhtenäinen vallankumouksellinen taistelu*, työväenluokan ollessa kaikkien työtätekevien etunenässä, johtaa fasistisen diktatuurin kukistamiseen.

5. Fasismin voiton yhteydessä Saksassa ja fasismin vaaran kasvaessa muissa maissa, kärjistyi ja kärjistyy proletariaatin luokkataistelu, joka yhä selvemmin siirtyy osoittamaan *päätävää vastarintaa* fasistiselle porvaristolle. Kaikissa kapitalistisissa maissa kehittyi *yhteisrintamaliike* pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan. Kansallissosialistisen terrorin riehunta Saksassa oli mitä voimakkaampana syyksinä *proletariaatin kansainvälisen yhteisrintaman* luomiselle (Leipzigin prosessi, kamppailu Dimitrovin ja hänen tovereittensa vapauttamiseksi, Thälmannin puolustaminen y.m.) Vaikka yhteisrintamaliike on nykyään vasta kehityksensä alussa, niin Ranskan kommunististen ja sosialidemokraattisten työläisten, jotka taistelevat käsi kädessä, onnistui torjua fasismin ensimmäiset rynnäköt ja täten mobilisoivasti vaikuttaa yhteisrintamaliikkeeseen kansainvälisessä mitassa. Sosialidemokraattisten ja kommunististen työläisten yhteinen aseellinen taistelu Itävallassa ja Espanjassa osoitti muiden maiden työtätekeville ei ainoastaan esimerkkiä sankaruudesta, vaan myöskin sen, että on täysin mahdollista ja menestyksellistä taistelua fasismia vastaan, ellei olisi sosialidemokratian oikeistolaisen sabotaashia ja "vasemmisto"-johtajien horjuntaa (ja Espanjassa vieläpä avointa petturuutta anarko-syndikalististen johtajien enemmistön taholta), joiden vaikutus joukkoihin jätti proletariaatin vaille *päätävää vallankumouksellista johtoa* ja taistelun tarkoituksensa selviyttää.

6. II internationalen johtavan puolueen, Saksan sosialidemokratian vararikko, joka puolue kaikella politiikallaan auttoi fasismin voittoa, samoin kuin Itävallan "vasemmisto"-reformistisen sosialidemokratian luhistuminen, joka puolue myöskin lähenevän ja kiertämättömän fasistien kanssa aseellisen yhteenoton edessä pyrki viemään laajoja joukkoja pois taistelusta, — tavattomasti voimistivat sosialidemokraattisten työläisten pettymystä sosialidemokratian politiikkaan. II internationale elää syvällisen kriisin aikaa. Sosialidemokraattisten puolueiden ja koko II internationalen sisällä tapahtuu jakautuminen *kahteen peruseleiriin: taantumuksellisten aineiden* nykyisen leirin ohella, joka pyrkii jatkamaan porvariston kanssatoiminnan politiikkaa, muodostuu *vallankumouksellistuvien aineiden* leiri, joka esiintyy proletaarisen yhteisrintaman muodostamisen puolesta sekä yhä selvemmin ja päätävämmiin siirtyy vallankumouksellisen luokkataistelun kannalle.

Kommunistisen Internationalen VII kongressi tervehtii sosialidemokraattisten työläisten pyrkimystä yhteisrintamaan kommunistien kanssa, nähdessä heidän luokkatietoisuutensa kasvun ja mer-

kin siitä, että työväenluokan hajaantumista on alettu poistaa menestyksellisellä taistelulla fasismia ja porvaristoa vastaan.

II. TYÖVÄENLUOKAN FASISMINVASTAINEN YHTEISRINTAMA

Työväenluokkaa ja sen kaikkia saavutuksia, kaikkia työtätekeviä ja heidän alkeellisia oikeuksiaan, kansojen rauhaa ja vapauden suojelemista uhkaavan fasisminvaaaran edessä, Kommunistisen Internationalen VII kongressi ilmoittaa, että *työväenluokan yhtenäisen taistelurintaman toteuttaminen on historian tässä vaiheessa kansainvälisen työväenliikkeen lähimpänä päätehtävänä*. Menestyksellinen taistelu pääoman hyökkäystä, porvariston taantumuksellisia toimenpiteitä ja fasismia — tätä työtätekevien pahinta vihollista vastaan, työtätekevien jäädessä kaikkia oikeuksia ja vapauksia vaille, mitkä sitten olisivatkaan heidän poliittiset vakaumuksensa, lujasti vaatii työväenluokan kaikkien osien, riippumatta siitä mihin järjestykseen ne kuuluvat, yhteistoiminnan aikaansaamista jo ennen sitä, kun työväenluokan enemmistö liittoutuu yhteisellä taisteluohjelmalla kapitalismin kukistamiseksi ja proletaarisen vallankumouksen voiton saavuttamiseksi. Juuri tämän takia tämä tehtävä velvoittaa kommunistisia puolueita ottamaan huomioon muuttuneet olosuhteet ja toteuttamaan yhteisrintamataktiikkaa uudella tavalla, pyrkiä sopimukseen eri poliittisten suuntien työtätekevien järjestöjen kanssa yhteistoiminnasta työlaitosten, paikkakuntien, alueiden, yleiskansallisessa ja kansainvälisessä mitassa.

Lähtien tästä, Kommunistisen Internationalen VII kongressi kehottaa kommunistisia puolueita yhteisrintamataktiikkaa toteuttaessaan noudattamaan seuraavia ohjeita:

1. *Työväenluokan välittömien taloudellisten ja poliittisten etujen suojeleminen, sen suojeleminen fasismilta* pitää olla lähtökohtana ja muodostaa työläisten yhteisrintaman pääsisällön kaikissa kapitalistisissa maissa. Että laajat joukot saataisiin liikkeelle, on esitettävä sellaisia tunnuksia ja taistelumuotoja, jotka johtuvat joukkojen elämäntarpeista, niiden taistelukyvyn tasosta kyseessäolevassa kehitysvaiheessa. Rajoittumatta taistelukutsuihin proletaarisen diktatuurin puolesta, on kommunistien osoitettava joukoille, *mitä niiden on tehtävä tänään*, suojellakseen itseään kapitalistiselta rosvoamiselta ja fasistiselta villeydeltä. Heidän on työväenjärjestöjen yhteistoiminnan tietä pyrittävä mobilisoimaan joukkoja *sellaisen ohjelman ympärille, joka vaatii kriisin seurausten todellista säilyttämistä vallassaolevien luokkien hartioille, jossa on sellaisia vaatimuksia,*

joiden puolesta taistelevien desorganisoi fasismia, vaikeuttaa imperialistisen sodan valmistelua, heikentää porvaristoa ja lujittaa proletariaatin asemaa.

Valmistuen työväenluokka taistelumuotojen ja metodien nopeaan muuttamiseen olosuhteiden muuttuessa, on liikkeen kasvun mukaisesti järjestettävä *siirtyminen puolustuksesta hyökkäykseen* pääomaa vastaan, pitämällä päämääränä *poliittisen joukkolakon* järjestämistä, turvaamalla välttämättömästi maan tärkeimpien ammattiliittojen osallistumisen siihen.

2. Kieltäytymättä hetkeksikään itsenäisestä työstä joukkojen kommunistisen kasvatuksen, järjestämisen ja mobilisoinnin alalla, on kommunistien, helpottaakseen työläisten siirtymistä yhteistoimintaan, *pyrittävä yhteisesiintymisiin sosialidemokraattisten puolueiden, reformististen ammattiliittojen ja työtätekevien muiden järjestöjen kanssa proletariaatin luokkavihollisia vastaan väliaikaisten taikka pitempiaikaisten sopimusten pohjalla.* Tässä on päähuomio kiinnitettävä joukkoesiintymisiin paikkakunnilla, joita toteuttavat *alemmat järjestöt* paikallisten sopimusten perusteella.

Lojaalisesti täyttämällä sopimusehtoja, on samalla paljastettava yhteistoiminnan kaikki sabotaashyritykset yhteisrintamaan osallistuvien eri henkilöiden ja järjestöjen taholta ja sopimuksen rikkomistapauksissa on viivyttelämättä vedottava joukkoihin, jatkamalla väsymättä taistelua häiriintyneen yhteistoiminnan uusimiseksi.

3. Proletaarisen yhteisrintaman toteuttamismuodot, riippuen työläisjärjestöjen ja konkreettisten olosuhteiden tilasta ja luonteesta, pitää olla moninaiset. Tällaisina muotoina voivat olla esim. sopimuksen mukaan suoritettavat työläisten yhteisesiintymiset *tavantakaa*, konkreettisten aineiden johdosta, erikoisesta vaatimuksesta taikka yleisen platformun pohjalla; sopimuksen mukaiset esiintymiset eri *teollisuuslaitoksilla* taikka *tuotantoaloilla*; yhteisesiintymiset *paikkakuntien, alueiden, yleiskansallisessa taikka kansainvälisessä mitassa*; yhteisesiintymiset *työläisten taloudellisen taistelun* järjestämisessä, työttömien etujen puolustuksessa, *poliittisten joukkoesiintymisten* järjestämisessä, *itsepuolustuksen yhteisessä järjestämisessä* fasistisia hyökkäyksiä silmälläpitäen; yksimieliset esiintymiset avun antamiseksi *vangeille ja heidän perheilleen*, taistelussa *yhteiskunnallista taantumusta* vastaan; yhteistoiminta *nuorison ja naisten etujen* puolustamiseksi, *osuustoiminnan, kulttuurityön ja urheilun* alalla; yhteistoiminta *työtätekevien talonpoikien vaatimusten tukemiseksi* j.n.e.; työläisten ja työläis-talonpoikaisten yhtymien, kuten "työväenpuolueen" taikka "työläis-talonpoikaisten puolueen" muodostaminen (Yhdysvallat) j.n.e.

Yhteisrintamaliikkeen, kuten itsensä joukkojen asian kehittämistarkoituksissa, on kommunistien pyrittävä yhteisrintaman *puolueen ulkopuolisten vaalielinten muodostamiseen* (mutta fasistisen diktaatturin maissa — valitsemalla liikkeen auktoriteettisimpia osanottajia) tuotantolaitoksilla, työttömien keskuudessa, työläiskortteleissa, kaupunkien pieneläjien keskuudessa ja maaseudulla. Ainoastaan tällaiset elimet, joiden ei tietenkään ole astuttava yhteisrintamaan osallistuvien järjestöjen tilalle, voivat saada mukaan yhteisrintamaliikkeeseen myöskin *järjestöjen ulkopuolella olevat* työtätekevien laajat joukot, voivat edistää joukkojen alotekyvyn kehitystä taistelussa pääoman hyökkäystä ja fasismia vastaan ja tämän pohjalla edistää laajan työläisaktiivin muodostamista yhteisrintamaa varten.

4. Kaikkialla, missä sosialidemokraattiset johtajat, pyrkien syrjäyttämään työläiset taistelusta jokapäiväisten etujensa puolesta ja vahingoittamaan yhteisrintaman muodostamista, esittävät *kauaskantoisia "sosialistisia" suunnitelmia* (de-Manin suunnitelma y.m.), on paljastettava moisten suunnitelmien demagoginen luonne, selvittämällä työtätekeville sosialismin toteuttamisen mahdollisuus niin kauan, kuin valta on porvariston käsissä. Samanaikaisesti on kuitenkin käytettävä hyväksi näiden suunnitelmien ehdottamia eri toimenpiteitä, jotka voidaan yhdistää työtätekevien elämänvaatimuksiin, *lähtökohtina joukkotaistelun kehittämistä varten yhteisrintamassa, yhdessä sosialidemokraattisten työläisten kanssa.*

Maissa, jossa vallassa ovat *sosialidemokraattiset hallitukset* (taikka kokoomushallitukset sosialistien osanotolla), ei ole rajoitettava ainoastaan tällaisen hallituksen politiikan propagandaluontoiseen paljastamiseen, vaan on mobilisoitava laajoja joukkoja taisteluun heidän käytännöllisen elämänsä luokkavaatimusten toteuttamisen puolesta, joiden toteuttamista sosialidemokraatit julistivat ohjelmisaan varsinkin silloin, kun eivät vielä olleet vallassa taikka eivät osallistuneet hallitukseen.

5. Yhteistoiminta sosialidemokraattisten puolueiden ja järjestöjen kanssa ei ainoastaan ole poistamatta, vaan päinvastoin *tekee entistä tarpeellisemmaksi* reformismin ja sosialidemokratian mitä vakavimman ja perustellun kritiikin, joka on tähdittävä porvariston kanssatoiminnan ideologiaa ja käytäntöä vastaan ja samalla on kärsivällisesti selostettava sosialidemokraattisille työläisille kommunismin periaatteita ja ohjelmaa.

Paljastaen joukoille sosialidemokraattisten oikeistijohtajien demagogisten argumenttien olemuksen, näiden johtajien hyökätessä yhteisrintamaa vastaan, *tehostaen taistelua sosialidemokratian taantumuksellista osaa vastaan*, on kommunistien saatava *mitä lähaisin* yh-

teistoiminta niiden vasemmistososialidemokraattisten työläisten, toimitsijain ja järjestöjen kanssa, jotka taistelevat reformistista poliitiikkaa vastaan ja kannattavat yhteisrintamaa kommunistisen puolueen kanssa. Mitä voimakkaammaksi tulee taistelumme sosialidemokratian taantumuksellista leiriä vastaan, joka on liitossa porvariston kanssa, sitä tehokkaammaksi muuttuu apumme sosialidemokratian vallankumouksellistuville aineksille. Ja vasemmistosiiven sisälläkin sen ainesten itsemääritys tulee tapahtumaan sitä nopeammin, kuta päättävämmiin kommunistit, sosialidemokraattisten puolueiden kanssa tulevat taistelemaan yhteisrintaman puolesta.

Kysymys suhtautumisesta yhteisrintaman käytännölliseen toteuttamiseen on sosialidemokratian eri ryhmien todellisten asenteiden pääosoitin. Taistelussa yhteisrintaman käytännöllisen toteuttamisen puolesta ne sosialidemokraattiset johtajat, jotka sanoissa esiintyvät vasemmistolaisina, joutuvat sellaiseen asemaan, jolloin he ovat pakkoitettuja käytännössä osoittamaan, kuka heistä todellakin lähtee taisteluun porvaristoa ja oikeistolaisia sosialidemokraatteja vastaan ja kuka taas lähtee porvariston mukaan, työväenluokan asiaa vastaan.

6. *Vaalikamppailuu* on hyväksi käytettävä proletariaatin taistelun yhteisrintaman edelleen kehittämiseksi ja lujittamiseksi. Esiintymällä vaaleissa itsenäisesti, esittämällä joukoille kommunistisen puolueen ohjelman, kommunistien on pyrittävä yhteisrintamaan sosialidemokraattisten puolueiden ja ammattiliittojen kanssa (sekä myöskin työtätekevien talonpoikain, käsityöläisten y.m. järjestöjen kanssa), ponnistamalla kaikkensa, ehkäistäkseen taantumuksellisten ja fasisien ehdokkaiden valitsemisen. Yhteisrintamaliikkeen kasvusta ja menestyksestä sekä vallitsevasta vaalisysteemistä riippuen kommunistit voivat fasisien vaaran edessä esiintyä vaalikamppailussa yhteisellä platformilla ja yhteisvoimin fasisminvastaisen rintaman kanssa, säilyttäen itselleen poliittisen agitatio- ja kriittikkivapauden.

7. Pyrkien yhdistämään proletariaatin johdolla taisteluun työtätekevän talonpoikaiston, kaupungin pikkuporvariston ja sorrettujen kansallisuuksien työtätekevät joukot, kommunistien on pyrittävä laajan fasisminvastaisen kansanrintaman luomiseen proletariaatin yhteisrintaman pohjalla, esiintyen niiden työtätekevien kerrosten kaikkien erikoisvaatimusten puolesta, mitkä kerrokset kulkevat proletariaatin perusetujen linjaa. Erikoisen tärkeää on mobilisoida työtätekevät talonpojat talonpoikaiston perusjoukkoihin kohdistuvaa fasisien ryöstöpolitiikkaa vastaan; monopolistisen pääoman ja porvarillisten hallitusten riistoluontoista hintapolitiikkaa vastaan, ylivoimaisia verorasituksia vastaan, vuokramaksuja, velkaantuneisuutta, talonpoikaiston

omaisuuden pakkomyyntiä vastaan, valtion avustuksen puolesta kurjistuvalle talonpoikaistolle. Työskentelemällä kaikkialla *kaupungin fikkiporvariston ja intelligenssin keskuudessa, samoin kuin palveluskuntalaisten keskuudessa*, on välttämätöntä nostattaa nämä kerrokset verojen kasvua ja elämän kallistumista vastaan, niiden ryöstämistä vastaan monopolistisen pääoman ja trustien taholta, korko-orjuutta vastaan, valtion ja kunnallisvirkaileijain tehtävistä erottamista ja palkkojen alentamista vastaan. Puolustaen etumaisimman intelligenssin etuja ja oikeuksia, on välttämätöntä tukea kaikin tavoin sen liikehtimistä kulttuuritaantumusta vastaan ja helpoitettava sen siirtymistä työväenluokan puolelle taistelussa fasismia vastaan.

8. Poliittisen kriisin oloissa, jolloin hallitsevat luokat eivät enää pysty selviämään mittasuhteiltaan mahtavasta joukkoliikkeestä, on kommunistien esitettävä vallankumoukselliset *perustunnukset* (esim. tuotannon ja pankkien kontrolli, poliisilaitoksen hajoittaminen ja sen korvaaminen ascistetulla työläismiliisillä jne.), mitkä on tähdätty porvariston poliittisen ja taloudellisen vallan yhä suurempaan horjuttamiseen ja työväenluokan voimien lisäämiseen, sovitteijapuolueiden eristämiseen ja työläisjoukkojen johtamiseen aina vallankumoukselliseen vallanvaltaamiseen asti. Jos joukkoliikkeen tällaisen nousun vallitessa osoittautuu mahdolliseksi ja proletariaatin eduille välttämättömäksi *proletaarisen yhteisrintaman tai fasisminvastaisen kansanrintaman* hallituksen muodostaminen, mikä ei ole vielä proletariaatin diktatuurin hallitus, mutta ottaa suoritettavakseen päättäviä toimenpiteitä fasismia ja taantumusta vastaan, on kommunistisen puolueen pyrittävä tällaisen hallituksen muodostamiseen. Yhteisrintamahallituksen muodostamisen oleellisena edellytyksenä on sellainen tilanne: a) jolloin porvarillinen valtiokoneisto on niin suuresti halvaantunut, että porvaristo ei kykene ehkäisemään tällaisen hallituksen muodostamista; b) jolloin työtätekevien laajat joukot esiintyvät myrskyisesti fasismia ja taantumusta vastaan, mutta eivät ole vielä valmiit nousemaan taisteluun neuvostovallan puolesta; c) jolloin jo huomattava osa sosialidemokraattisten ja muiden puolueiden järjestöistä, jotka osallistuvat yhteisrintamaan, vaatii säälimättömiä toimenpiteitä fasisteja ja muita taantumuksellisia vastaan ja on valmis taistelemaan yhdessä kommunistien kanssa näiden toimenpiteiden toteuttamisen puolesta.

Sikäli, kun yhteisrintamahallitus tulee todella ryhtymään päättäviin toimenpiteisiin vastavallankumouksellisia finanssimagnaatteja ja niiden fasistisia agentteja vastaan eikä millään tavoin rajoita kommunistisen puolueen toimintaa ja työväenluokan taistelua, tulee kommunistinen puolue kaikin tavoin tukemaan tällaista hallitusta, jolloin

kommunistien osallistuminen yhteisrintamahallitukseen on ratkaistava erikseen kussakin yksityistapauksessa konkreettisesta tilanteesta riippuen.

III. AMMATILLISEN LIIKKEEN YHTENÄISYYS

Alleviivaten yhteisrintaman järjestämisen erikoista tärkeyttä työläisten taloudellisen taistelun alalla, ja ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden luomista proletariaatin yhteisrintaman lujittamisen tärkeimpänä etappina, kongressi asettaa kommunistien velvollisuudeksi kaikkiin käytännöllisiin toimenpiteisiin ryhtymisen ammattiliittojen yhtenäisyyden toteuttamiseksi tuotantoaloittain ja yleiskansallisessa mitassa.

Kommunistit ovat päättävästi ammattiliittojen yhtenäisyyden säättämisen puolesta jokaisessa maassa ja kansainvälisessä mitassa; yhtenäisten luokka-ammattiliittojen puolesta työväenluokan tärkeimpänä tukikohtana pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan; yhtenäisen ammattiliiton puolesta kullakin tuotantoalalla; ammattiliittojen yhtenäisen yhtymän puolesta jokaisessa maassa; ammattiliittojen tuotantoaloittain kansainvälisessä mitassa yhdistämisen puolesta; luokkataistelun pohjalla olevien kansainvälisten yhtenäisten ammattiliittojen puolesta.

Maissa, missä on olemassa pienet punaiset ammattiliitot, on välttämätöntä pyrkiä niiden liittämiseen suuriin reformistisiin ammattiliittoihin, vaatien omien katsantokantojensa vapaata puolustamista ja eroitettujen takaisin ottamista, ja maissa, joissa on olemassa rinnakkain laajat punaiset ja reformistiset ammattiliitot, — niiden yhdistämiseen tasa-arvoisilla perusteilla pääoman hyökkäystä vastaan käytävän taistelun ja ammattiliitodemokratian turvaamisen platformun perustalla.

Reformistisissa ja yhdistetyissä ammattiliitoissa on kommunistien työskenneltävä aktiivisesti, lujitettava niitä ja värvätä niihin järjestyttämiä työläisiä, ponnistaen kaiken voimansa, että nämä järjestöt tosiasiallisesti puolustaisivat työläisten etuja ja tulisivat käytännössä todelliseksi luokkajärjestöiksi. Tässä tarkoituksessa kommunistien on hankittava kaikkien jäsenten, toimitsijain ja kokonaisten järjestöjen kannatus.

Kommunistit ovat velvolliset suojelemaan ammattiliittoja porvariston ja fasismin kaikilta näiden järjestöjen oikeuksien rajoittamis- ja niiden hajoittamispyrkimyksiltä.

Jos ammattiliittojen johtajat sovelluttavat vallankumouksellisten työläisten tai kokonaisten järjestöjen ammattiliitoista eroittamispolitiikkaa, tai muunluontoisia vainotoimenpiteitä, on kommunististen

mobilisoitava ammattiliittojen koko jäsenjoukko johdon hajoitustointaan vastaan, samanaikaisesti järjestäen yhteyden eroitettujen ja ammattiliittojen jäsenjoukkojen välille ja heidän yhteisen taistelunsa heidän takaisin ottamisensa puolesta, ammattiliiton, rikutun yhtenäisyyden palauttamisen puolesta.

Punaisten ammattiliittojen ja Profinternin on saatava kaikinpuolista kannatusta kommunististen puolueiden taholta niiden pyrkinessä järjestämään kaikkien suuntien ammattiliittojen yhteistä taistelua ja pyrittävä ammatillisen liikkeen yhtenäisyyteen kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa *luokkataistelun ja ammattiliittodemokratian pohjalla.*

IV. KOMMUNISTIEN TEHTÄVÄT FASISMIVASTAISEN LIIKKEEN ERI ALOILLA

1. Kongressi kiinnittää vakavaa huomiota systemaattisen *ideologisen taistelun välttämättömyyteen fasismia vastaan.* Otaen huomioon, että fasisti-ideologian vaarallisin ja päämuoto on *shovinismi*, on välttämätöntä paljastaa joukoille, että fasistinen porvaristo yleiskansallisten etujen puolustamisen varjolla toteuttaa oman kansansa sorron ja riiston sekä myöskin vieraiden kansojen ryöstämisen ja orjuuttamisen saaliinhimoista luokkapolitiikkaansa. On välttämätöntä osoittaa, että työväenluokka, taistellen kaikenlaista sortoa ja kansallista orjuuttamista vastaan, on *ainoa todellinen taistelija kansallisen vapuuden ja kansan riippumattomuuden puolesta.* Kommunistien on kaikin keinoin taisteltava kansan historian fasistista vääristelyä vastaan, tekeillä kaikkensa, jotta työtätekeville joukoille valaistaan historiallisesti oikein todella leniniläis-stalinilaisessa hengessä heidän oman kansansa menneisyyttä, jotta nykyinen vallankumoustaistelu sidottaisiin menneisyyden vallankumouksellisiin traditioihin. Kongressi varoittaa kaikesta halveksuvasta suhtautumisesta kansallisen riippumattomuuden kysymykseen ja laajojen kansanjoukkojen kansallisiin tunteisiin, mikä helpottaa fasismia sen shovinistisen kamppailun kehittämisessä (*Saarin alue, saksalaiset alueet Tshhekkoslovakiassa jne.*) ja vaatii leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan oikeaa konkreettista soveltamista.

Ollen porvarillisen natsionalismin sovittamattomia periaatteellisia vastustajia sen kaikissa muunnoksissa, kommunistit eivät suinkaan ole kansallisen nihilismin, halveksivasti oman kansan kohtaloon suhtautumisen kannattajia.

2. Kommunistien on mentävä kaikkiin fasistisiin joukkojärjestöihin, joilla on laillisuuden monopoli kyseellisessä maassa, käytettävä hyväkseen pienempääkin laillista ja puolilaillista työskentelymah-

dollisuutta niissä, asetettava vastakkain näihin järjestöihin kuuluvien joukkojen edut fasismiin politiikan kanssa, murtaakseen sen joukko-pohjan. Työätekevien oleellisimpien tarpeiden ympärille kietoutuvista alkeellisimmista protestiliikkeistä alkaen, kommunistien on joustavalla taktiikallaan pyrittävä vetämään liikkeeseen yhä suurempia joukkoja, varsinkin työläisiä, jotka vielä kulkevat tiedottomasti fasistien mukana. Liikkeen laajuudelleen ja syvyydelleen kasvamista vastaavasti on välttämätöntä vaihtaa taistelutunnuksia, valmentamalla porvariston fasistisen diktatuurin murskaamista itsensä fasistisiin järjestöihin kuuluvien joukkojen avulla.

3. Tarmokkaasti ja johdonmukaisesti työttömien etuja ja vaatimuksia puolustaen, järjestäen niitä ja johtaen niitä taisteluun työn saannin puolesta, riittävän avustuksen puolesta, vakuutuksen puolesta j.n.e., kommunistien on vedettävä työttömät yhteisrintamaliikkeeseen ja syrjäytettävä fasismiin kaikkalainen vaikutus heidän keskuudessaan. Tämän yhteydessä on ankarasti huomioitava työttömien eri kategorioiden (ammattitaitoiset ja ammattitaidottomat, järjestyneet ja järjestymättömät, miehet ja naiset, nuoriso j.n.e.) erikoisuudet.

4. Kongressi alleviivaa kapitalististen maiden kaikkien kommunististen puolueiden edessä nuorison erikoista osuutta taistelussa fasismia vastaan. Pääasiassa nuorison keskuudesta fasismi värvää iskujoukkonsa. Työätekevän nuorison keskuudessa suoritettavan joukkotyön tärkeyden aliarvioimista vastaan taistellen, kommunistien on, ryhtymällä kaikkiin tehokkaisiin toimenpiteisiin kommunististen nuorisoliittojärjestöjen sulkeutuneisuuden voittamiseksi, kaikin tavoin edistettävä nuorison kaikkien ei-fasististen joukkojärjestöjen, tässä luvussa myöskin ammattiliittojen nuorisojärjestöjen, kooperatiivien, nuorisojärjestöjen y.m., voimien yhdistämistä laajan yhteisrintaman pohjalla aina erilaisten yhteisten järjestöjen muodostamiseen asti — taisteluun fasismia vastaan, nuorison ennenkuulumatonta oikeudettomuutta ja militarisointia vastaan, nuoren polven taloudellisten ja kulttuurietujen puolesta. On välttämätöntä esittää kommunististen ja sosialististen nuorisoliittojen fasisminvastaisen liiton muodostamiseksi luokkataistelun pohjalla. Kommunististen puolueiden on kaikin keinoin avustettava kommunistisen nuorisoliiton kehittymistä ja lujittumista.

5. Monimiljoonaisten työätekevien naisjoukkojen, ja ensivuorossa työläisnaisten ja työätekevien talonpoikaisnaisten, niiden puoluekannasta ja uskonnollisista vakaumuksista riippumatta, yhteiseen kansanrintamaan vetämisen välttämättömyys vaatii kommunisteilta voimistettua aktiivisuutta työätekevien naisten joukkoliikkeen kehittämiseksi — heidän oleellisten vaatimustensa ja etujensa puolesta

käytävän taistelun rintamilla, erikoisesti taistelussa korkeita hintoja vastaan, naisen epätasa-arvoista asemaa ja heidän fasistista orjuutustaan vastaan, joukottain työstä erottamisia vastaan ja työpalkan kohottamisen puolesta periaatteen: "samasta työstä samansuuruinen palkka" — pohjalla, taistelussa sodanvaaraa vastaan. On välttämätöntä kussakin erillisessä maassa, samoin kuin kansainvälisessä mittassa sovelluttaa joustavasti erilaisia organisatiomuotoja, tarkoituksella säättää yhteys ja yhteistyö vallankumouksellisten, sosialidemokraattisten ja progressiivisten naisjärjestöjen kesken, turvaamalla mielipiteiden ja kritiikin vapauden, pysähtymättä, siellä missä se on tarpeen, erikoisten naisjärjestöjenkään muodostamisen edessä.

6. Kommunistien on käytävä taistelua kooperatiivijärjestöjen proletariaatin yhteisrintaman ja fasisminvastaisen kansanrintaman riveihin vetämiseksi.

Kommunistien taholta on annettava mitä aktiivisinta apua kooperatiiviliikkeelle taistelussa jäsentensä oleellisimpien etujen puolesta, erikoisesti taistelussa korkeita hintoja vastaan, luoton puolesta, ryöstötullien ja uusien verojen käytäntöön ottamista vastaan, kooperatiivijärjestöjen toiminnan rajoittamista ja hajoittamista vastaan fasistien taholta j.n.e.

7. Kommunistien on otettava itselleen alote *fasisminvastaisen itsesuojelustuksen joukkorintaman luomisessa*, yhteisrintamaliikkeen varmoista ja koetelluista aineksista, fasististen bandiittien hyökkäystä vastaan.

V. IMPERIALISMINVASTAINEN KANSANRINTAMA SIIRTOMAISSA

Kommunistien tärkein tehtävä *siirtomaissa ja puolsiirtomaissa on työskentely imperialisminvastaisen kansanrintaman luomiseksi*. Tätä varten on välttämätöntä vetää laajat joukot kansalliseen vapausliikkeeseen, kasvavaa imperialistista riistoa vastaan, ankaraa orjuutusta vastaan, imperialistien karkoittamisen puolesta, maan riippumattomuuden puolesta; aktiivisesti osallistuttava kansallisreformistien johtamiin imperialisminvastaisiin joukkoliikkeisiin. Pyrittävä yhteisiin esiintymisiin kansallisvallankumouksellisten ja kansallisreformististen järjestöjen kanssa konkreettisen imperialisminvastaisen platformun pohjalla.

Kiinassa on välttämätöntä kietoa neuvostoliikkeen laajentaminen ja Punaisen armeijan taistelumahdin lujittaminen imperialisminvastaisen kansallisen liikkeen kehittämiseen koko maassa. Tätä liikettä on johdettava imperialistisia sortajia vastaan aseistetun kansan käynnän kansallisvallankumouksellisen taistelun tunnuksilla ja ennen-

kaikkea Japanin imperialismia ja sen kiinalaisia apulaisia vastaan käytävän taistelun tunnuksella. Neuvostojen on tultava koko Kiinan kansan yhdistäviksi keskuksiksi sen vapaustaistelussa.

Imperialististen maiden proletariaatin on vapaustaistelunsa edun nimessä kaikin tavoin tuettava siirtomaa- ja puoliirtomaakansojen vapaustaistelua imperialistisia anastajia vastaan.

VI. KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN LUJITTAMINEN JA TAISTELU TYÖVÄENLUOKAN POLIITTISEN YHTENÄISYYDEN PUOLESTA

Kongressi erikoisen järkkymättömästi alleviivaa, että *vain itsensä kommunististen puolueiden kaikinpuolinen edelleen lujittaminen*, niiden aloitteellisuuden kehittäminen, niiden periaatteellinen marxilais-leniniläinen politiikka sekä oikea ja joustava taktiikka, mikä huomioi konkreettisen tilanteen ja luokkavoimien sijoittelun, voi turvata laajojen työtätekevien joukkojen mobilisoimisen yhtenäiseen taisteluun fasismia vastaan, kapitalismia vastaan.

Yhteisrintaman todellinen toteuttaminen vaatii kommunisteilta itsetyytyväisen *lahkolaisuuden* voittamista omilla riveissään, mikä tällä hetkellä useissa tapauksissa ei ole enää kommunistisen liikkeen "lastentauti", vaan syvälle juurtunut virhe. Yliarvioiden joukkojen vallankumouksellistumisasteen, muodostamalla harhakäsityksiä että on onnistuttu katkaisemaan tie fasismilta, kun fasistinen liike samaan aikaan on kuitenkin jatkuvasti kehittynyt, tämä laholaisuus on käytännössä viljellyt passiivisuutta fasismin edessä. Vaihtaan käytännössä joukkojen johtamismetodit ahtaan puolueyhjän johtamismetodeihin, korvaten joukkopolitiikan irrallisella propagandalla ja vasemmistolaisella oikeaoppisuudella, kieltäytyen työskentelemästä reformistisissa ammattiliitoissa ja fasistisissa joukkojärjestöissä, seuraten kaavamaisesti yleistä taktiikkaa ja tunnuksia, ottamatta huomioon konkreettisen tilanteen erikoisuuksia kussakin erillisessä maassa, — tämä laholaisuus on huomattavassa määrässä hidastuttanut kommunististen puolueiden kasvua, vaikeuttanut oikean joukkopolitiikan toteuttamista, häirinnyt luokkaviihollisen vaikeuksien hyväksikäyttämistä vallankumouksellisen liikkeen lujittamiseksi, häirinnyt laajojen proletariijoukkojen valloittamista kommunististen puolueiden puolelle.

Mitä tarmokkaammin taistellen laholaisuuden jätteiden poisjuurimiseksi, mitkä jätteet ovat tällä hetkellä varsin vakavana esteenä todella joukkoluontoisen, bolshevistisen politiikan toteuttamiselle, kommunistien on voimistettava valppauttaan *oikeisto-oppportunismin* vaaran suhteen ja käytävää päättävää taistelua kaikkia sen konkreettisia ilmenemisiä vastaan, pitäen silmällä, että yhteisrintamataktiikan

laajan sovelluttamisen oloissa *oikeistolainen vaara tulee kasvamaan*. Taistelu yhteisrintaman luomisen, työväenluokan yhteistoiminnan sääntämisen puolesta, vaatii sosialidemokraattisten työläisten havainnollista vakuuttamista kommunistisen politiikan oikeudesta ja reformistisen politiikan virheellisyydestä ja velvoittaa jokaista kommunistista puoluetta leppymättömään taisteluun kommunismin ja reformismin välisen periaatteellisen eroavaisuuden peittelemistendenssejä vastaan, sosialidemokratian ja porvariston välisen ideologisen sekä myöskin käytännöllisen yhteistyöskentelyn kritiikin heikentämistä vastaan, harhaluuloa vastaan, että sosialismin toteuttaminen on mahdollista rauhallista, laillista tietä, kaikkea *automatismiin ja alkuvoimaisuuteen* luottamista vastaan fasismiin likvidoismissa samoin kuin yhteisrintaman toteuttamisessakin, puolueen osuuden alentamista vastaan ja *pienempiäkin horjuntuja vastaan päättävän toiminnan hetkellä*.

Katsoen, että proletariaatin luokkataisteluedut ja proletaarisen vallankumouksen menestykset sanelevat välttämättömäksi *työväenluokan yhtenäisen poliittisen joukkopuolueen* olemassaolon kussakin maassa, kongressi asettaa kommunististen puolueiden tehtäväksi ottaa aloite käsiinsä, nojaamalla työläisten kasvavaan pyrkimykseen sosialidemokraattisten puolueiden tai yksityisten järjestöjen kommunististen puolueiden kanssa yhdistämiseen, tämän yhdistämisen toteuttamisessa. Tämän yhteydessä on välttämätöntä selvittää työläisille, että tällainen yhdistäminen on mahdollista vain useiden ehtojen vallitessa: *porvaristosta täydellisen riippumattomuuden ja sosialidemokratian ja porvariston välisen blokin täydellisen rikkomisen ehdolla*, jo ennakolta toteutettavan yhteistoiminnan ehdolla, *porvariston vallan vallankumouksellisen kukistamisen välttämättömyyden ja neuvostojen muodossa proletariaatin diktatuurin pystyttämisen välttämättömyyden tunnustamisen ehdolla*, ehdolla, että kieltäydytään tukemasta omaa porvaristoa *imperialistisessa sodassa*, puolueen *demokraattisen sentralismin* pohjalle rakentamisen ehdolla, mikä turvaa tahdon ja toiminnan yhtenäisyyden ja mikä on kokeiltu Venäjän bolshevikkien käytännössä.

Samanaikaisesti tämän kanssa on välttämätöntä esiintyä päättävästi "vasemmisto"-socialidemokraattisten demagoogien yrityksiä vastaan käyttää hyväkseen pettymystä sosialidemokraattisten työläisten keskuudessa uusien sosialidemokraattisten puolueiden ja uuden internationalen muodostamiseksi, mikä olisi tähdätty kommunistista liikettä vastaan ja täten syventäisivät hajaannusta työväenluokassa.

Kommunistisen Internationalen VII kongressi, katsoen, että toiminnan yhtenäisyys on kiinteä välttämättömyys ja varmin tie prole-

tariaatin poliittisen yhtenäisyyden luomiseen, — ilmoittaa kommunistisen Internationalen kaikkien sektioiden nimessä niiden valmeudesta alkaa viipymättä neuvottelut II Internationalen vastaavien puolueiden kanssa työväenluokan toiminnan yhtenäisyyden säätämisestä pääoman, fasismin hyökkäystä ja imperialististen sotien uhkaa vastaan, sekä *Kommunistisen Internationalen valmeudesta ryhytä tässä tarkoituksessa neuvotteluihin II Internationalen kanssa.*

VII. NEUVOSTOVALLAN PUOLESTA I

Taistelussa porvarillisdemokraattisten vapauksien ja työtätekevien saavutusten puolesta fasismia vastaan, taistelussa fasistisen diktatuurin kukistamiseksi, vallankumouksellinen proletariaatti valmentaa voimiaan, lujittaa taisteluyhteyksiään liittolaistensa kanssa ja suuntaa taistelun työtätekevien todellisen demokratian — neuvostovallan valloittamisen päämäärään.

Neuvostojen maan edelleen lujittuminen, maailman proletariaatin tiivistyminen sen ympärille ja Neuvostoliiton kommunistisen puolueen kansainvälisen auktoriteetin mahtava kasvu, sosialidemokratistisissa ja reformistisiin ammattiliittoihin järjestyneissä työläisissä alkava käänne vallankumouksellisen luokkataistelun puolelle, joukkovastaiskun kasvaminen fasismia vastaan ja vallankumouksellisen liikkeen kasvu siirtomaissa, II Internationalen luhistuminen ja Kommunistisen Internationalen kasvu, — *kaikki tämä jouduttaa ja tulee jouduttamaan maailman sosialistisen vallankumouksen kehittymistä.*

Kapitalistinen maailma siirtyy jyrkkien yhteentörmäysten aika-kauteen kapitalismin sisäisten ja ulkonaisten ristiriitojen kärjistymisen tuloksena.

Pitäen suuntana vallankumouksellisen kehityksen näitä perspektiivejä, Kommunistisen Internationalen VII kongressi kehoittaa kommunistisia puolueita suureen poliittiseen aktiivisuuteen ja rohkeuteen, väsymättömään taisteluun työväenluokan yhteistoiminnan aikaansaamisen puolesta. *Työväenluokan yhteisrintaman luominen — se on ratkaiseva rengas työtätekevien valmentamisessa proletaaristen vallankumousten toisen kauden edessäoleviin suuriin taisteluihin. Vain proletariaatin tiivistäminen yhtenäiseksi poliittiseksi joukkoarmeijaksi turvaa sille voiton taistelussa fasismia ja pääoman valtaa vastaan, proletariaatin diktatuurin ja neuvostojen vallan puolesta. "Vallankumouksen voitto ei tule koskaan itsestään. Sitä on valmistettava ja valloitettava se. Mutta sitä voi valmistella ja sen voi valloittaa vain voimakas proletaarinen vallankumouksellinen puolue" (STALIN.).*

Hinta 15 senttiä